

கைத்தட்டி.

மாத இதழ்

சமீப மாற்றத்திற்கான ஊன்றுகோல்

■ தடி-2, அடி-11 ■ பிப்ரவரி 2019

■ தனிச்சுற்றுக்கு மட்டும் ■ நன்கொடை ரூ.30

**பழமையும்
பகுத்தறிவும்**

•••

**உடையட்டும்
மனச்சிறை!**

•••

அய்யோயப்பா

•••

சிந்தனையைச் செதுக்கும்
சிறப்புக் கட்டுரைகள்

‘கைத்தடி விருதுகள் 2019’

வணக்கம்,

கைத்தடி மாத இதழ் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதன் தொடக்கத்தில், சமூக செயல்பாட்டாளர்களுக்கு “கைத்தடி” விருதுகளை வழங்கி ஊக்கப்படுத்தி வருகிறது! அந்த வகையில் 2019ஆம் ஆண்டிற்கான விருதுகள் பிரிவுகளை அறிவிப்பதில் மகிழ்கின்றோம்!

மக்கள் போற்றும் இயக்குனர் விருது

துணிச்சல் விருது

மக்கள் மொழிக் கவிஞர் விருது

வளரும் பேச்சாளர் விருது

சமூகப் போராளி விருது

சிற்றிதழ் விருது

தன்னம்பிக்கையாளர் விருது

மானமிகு மாணவர்கள் விருது

மக்கள் சேவை விருது

ஊடகத்தின் நீதிக்குரல் விருது

குறிப்பு: தேர்வு செய்யப்படும் தகுதியான விருதாளர்களுக்கு “கைத்தடி மூன்றாம் ஆண்டு துவக்க விழா” நிகழ்ச்சியில் விருதுகள் வழங்கப்படும்! (மார்ச் கடைசி வாரத்தில் நிகழ்ச்சி நடைபெறும், இடம், தேதி பின்னர் அறிவிக்கப்படும்).

அன்புடன்

சமூக மாற்றத்திற்கான ஊன்றுகோல்

கைத்தடி

தொடர்புக்கு: ஆசிரியர் மற்றும் வெளியீட்டாளர் மின்னஞ்சல்: kaithadimonthly@gmail.com இணையதளம்: kaithadi.com

அலைபேசி: 73733 33078, 86673 42047

Sponsored By:

ஸ்ரீ BCR மெட்ரிக்குலேசன்
மேல்நிலைப்பள்ளி

PERIYAR
BOOKS.IN

வாசகர் பார்வையில்

இப்புத்தகம் - பார்க்கப் பார்க்க அழகின் புதிய அத்தியாயம்! இந்த நாவல் - புரட்டப் புரட்ட அலுக்காத பக்கங்கள்!! அதுமட்டுமல்லாது, இவை - பகுத்தறிவின் அடையாளம்!!! இப்புத்தகம் பெயரில் மட்டுமல்ல (கைத்தடி) , வாசிக்கும் வாசகர்களின் ஊன்றுகோலாகவும் உள்ளது. நன்றி! வணக்கம்!. தங்கள் வார்த்தைக்கு இணங்கிய வாசகன்.

- சு. ரஞ்சித்.

நான் பார்த்து வியர்ந்த ஒரு இதழ், வாட்ஸ் அப், முகநூல் போன்ற சமூக வலைதளங்கள் நிறைந்து காணப்படும் இந்த காலகட்டத்தில் கருத்தோடும் அழகிய வடிவமைப்போடும் இதழ் வெளியாவது என்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

- அருள், சேலம்

ஈமரசம் இல்லாத கருத்துகள்; காலத்திற்கு ஏற்ற தெளிவான விளக்கங்கள் - சமூக அக்கறை உடைய விளக்கங்கள் படிப்பவர்களைக் கவரும் வடிவங்கள் கொண்ட அற்புதமான இதழ்

- பிரகாசம், மதுரை.

திருமணம் ஏன்?

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

இந்த உலகத்தில் சொத்தைப்பற்றியும், மேல் உலகம் என்பதில் மோட்சம் என்பதைப் பற்றியும் இலட்சியம் இல்லாவிட்டால் திருமணம் என்பதாக வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் என்பதாகக் கூட எதுவும் தேவையில்லை. நாம் தேடிய சொத்துக்கு நாம் பெற்ற பிள்ளை வாரிசாக இருக்க வேண்டும் என்பதே திருமணத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். அதற்கும் அந்தந்த சமுதாயப்படி சொத்தை அனுபவிக்கச் சிலருக்கு ஆண் பிள்ளை வேண்டும். சிலருக்கு பெண் பிள்ளை வேண்டும். தேவதாசிகளும், மருமக்கள் தாயம் உள்ளவர்களும் தங்கள் சொத்துக்கு பின் சந்ததியாக உரிமைக்குப் பெண் குழந்தைகள் பெறவும் இல்லாமல் போனால் பெண் குழந்தையைத் தத்து எடுக்கவும் ஆசைப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள் நம் போன்றவர்கள் ஆண் குழந்தை பெறவும் பிறக்காவிட்டால் ஆண் குழந்தைகளைத் தத்து எடுத்துக்கொள்ளவும் செய்கிறோம். இதற்காகவேதான் திருமணம் பெரிதும் சடங்காக ஒப்பந்தமாக பதிவாக சட்டத்திற்குள் அடங்கியதாகச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலை மாறிவிட்டால் திருமணம் என்கின்ற வார்த்தையே மறந்து போகும்.

அதனால்தான், நான் இந்த முறைகூட முடிந்த முடிவல்ல என்று அடிக்கடி சொல்லி வருகிறேன். இனி 40, 50 வருடங்களுக்கு பின்பு (1944)- அதாவது இந்த சொத்து முறைகள் மாறி பொது உடமை முறை வந்து தாண்டவமாடும்போது இந்த முறை கூட இருக்காது என்பதோடு இதை ஒரு மூட நம்பிக்கை காட்டுமிராண்டிக் கால முறை என்று சொல்ல வேண்டியவரும் என்பதோடல்லாமல் இன்று உங்களில் பலரால் புரட்சிக்காரன் என்று கூறப்படுகின்ற என்னை ஒரு மூடநம்பிக்கைக்காரனாக வைதிகப் பிடுங்கல் இராமசாமி என்று ஒருவன் இருந்தான் என்று என்னை உங்கள் பிள்ளைகள், பேரன்மார்கள் சொல்லும்படியான நிலைகூட வந்துவிடும் என்று நான் சொல்வதுண்டு.

ஆகையால் திருமணத்திற்கு ஒரு கட்டுப்பாடு தான் இருக்க வேண்டியிருக்கிறதே ஒழிய, முறை ஒன்றும் இன்று தேவை இல்லை. கட்டுப்பாடே வேண்டாத காலம் வருமென்றால் முறை வேண்டிய காலம் எதற்காக வேண்டி இருக்கும்? ஒரு சமயம் கட்டுப்பாடு வேண்டியதில்லை என்கின்ற தன்மை நடைபெறக் கட்டுப்பாடும் முறையும் வேண்டியதாக இருக்கலாம்.

இன்று நாமாகிய திராவிடர்களுக்கு நம்மைப்பற்றிய சரித்திரமும் நம் நாட்டைப் பற்றிய தன்மைகளும் கூடத் தெரியவில்லையானால், நம் திருமணத்திற்கு என்ன முறை சிறந்தது என்று எப்படிக் கண்டுபிடிக்க முடியும்? அப்படித்தான் ஒன்று இருந்தாலும் அதைப்பற்றி இன்று பேசுவது எப்படி அறிவுடைமையும் பொருத்தமுடையதும் ஆகும்.

(இராஜபாளையத்தில், 6-12-1944-இல் சொற்பொழிவு-
விடுதலை 16-12-1944)

கைத்தடி

மாத இதழ்

சமூக மாற்றத்திற்கான உணர்வுகோல்

ஆசிரியர் மற்றும் வெளியீட்டாளர்:
மு.சி.அறிவழகன்

ஆசிரியர் குழு:
கா. தமிழரசன்
புலவர் **நாகை பாலு**, த.மு.எ.ச.
முனைவர் **கு. முருகேசன்**

புகைப்படக் கலைஞர்:
தனுஷ்வன்

ஓவியர்கள்:
**தனுஷி சி.தர்மராஜ், ரா.ராஜசேகர்,
சிகரன்**

மெய்ப்புத் திருத்தம்:
மே.கா.கிட்டு

இதழ் வடிவமைப்பு:
டிஸைன்ஷாப், 76677 55673

களப்பணிக் குழு:
**அ.செ.செல்வம், சி.வீரவேல்,
கண்மணி, திராவிடராசன்,
ஜெர்லின் பிரீமா, கவிதாரமேஷ்.**

சட்ட ஆலோசகர்கள்:
**ஆர்.சையத் அன்வர் பாசா, வழக்கறிஞர்
ஜெ. தம்பிரபாகரன், வழக்கறிஞர்**

ஆசிரியர் குழு & அலுவலக முகவரி

கைத்தடி

மாத இதழ்

சமூக மாற்றத்திற்கான உணர்வுகோல்

2/343, காமலாபுரம் (கி), மல்லிக்குட்டை (அ),
காரிமங்கலம் (வ), தருமபுரி - 635 205.
அலைபேசி: 73733 33078, 86673 42047

மின்னஞ்சல்: kaithadimonthly@gmail.com இணையதளம்: kaithadi.com

பேட்டிகள், சிறப்புக் கட்டுரைகளின் கருத்துக்கள் அவர்களின் சொந்தக் கருத்துக்களே. இதழில் வெளியாகும் விளம்பரங்களின் உண்மைதன்மைக்கு கைத்தடி மாத இதழ் நிர்வாகம் பொறுப்பல்ல.

இந்த இதழில்...

பழமையும் பகுத்தறிவும்	5
மருத்துவ கட்டுரை	10
மந்திரமா? தந்திரமா?	11
'தையா?	12
எழுத்தெனப்படுவது...- தடைகள் உடைபடவே	15
அயம்பது ஆண்டு திராவிட கட்சிகளின் ஆட்சியில் தமிழகம் வளர்ந்திருக்கிறதா? வீழ்ந்திருக்கிறதா?	16
அய்யோயப்பா	20
உயிர்மெய் - தொடர்கதை	22
தமிழர் விளையாட்டுகள்-பூப்பறிக்க வருகிறோம்	24
மனம் திறந்து ஒரு மடல்	26
உடையட்டும் மனச்சிறை!	28
எச்சில் தொட்டி - தொடர்கதை	18
'வேலாயி' - கவிதை	34

கைத்தடி சந்தா விபரம் | தனி இதழ் ₹ 30

ஓராண்டு சந்தா	₹ 300
இரண்டு ஆண்டு சந்தா	₹ 600
நான்கு ஆண்டு சந்தா	₹ 1200
ஐந்து ஆண்டு சந்தா	₹ 1500
ஆயுள் சந்தா (10 ஆண்டு மட்டும்)	₹ 3000

NAME : KAITHADI

A/C NO : 20160200001582

IFSC CODE : FDRL0002016 PH. NO: 7373333078

A/C TYPE : CURRENT ACCOUNT

FEDERAL BANK, DHARMAPURI

பழமையும் பகுத்தறிவும்

சென்னை தேனாம்பேட்டை “அன்பகத்தில்” 09/12/2018
அன்று நடைபெற்ற திராவிடச்சிறகுகள் கருத்தரங்கில் வழக்கறிஞர் அ. அருள்மொழி அவர்கள் பழமையும் பகுத்தறிவும் என்னும் தலைப்பில் ஆற்றிய உரை ...

‘திராவிடச் சிறகுகள்’ தோழர்களுக்கு வணக்கம்.

எனக்குப் பிறகு பேராசிரியர் அண்ணன் சுப.வீ. அவர்கள் மிகச் சிறந்த ஒரு வகுப்பை நடத்த இருக்கிறார்கள், வரவேற்புரை நிகழ்த்திய தோழர் கார்த்திகேயன் அவர்களும், இணைப்புரையாற்றிய தோழர் துரியா அவர்களும், எங்களைப் பற்றிப் பெருமையாக அறிமுகப்படுத்திய நல்லெண்ணத்திற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தோழர் துரியா அவர்கள் சொன்னதை கேட்ட பொழுது எனக்கே பயமாக தோன்றியது, அய்யய்யோ இவ்வளவு பேசியிருக்கிறோமா என்று. ஏனெனில் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் நாம் பொறுப்பானவர்கள், ஏதோ ஒன்றை பேசிவிட்டு நாளை மாற்றிக்கொள்கிறவர்கள் அல்ல. நம்முடைய கருத்து, கொள்கை, நிலைப்பாடு மாறலாம். ஆனால் நாம் சொல்கின்ற சொல்லிற்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடைவெளி இருக்கக்கூடாது. அது நமது நேர்மையை கேள்விக்குள்ளாக்கி விடும். என்கிற பொறுப்புணர்ச்சிதான் பகுத்தறிவாளருக்கு அடையாளம். என்னைப் பற்றி இவ்வளவு நீண்ட ஒரு தொகுப்பைச் சொல்லியிருப்பது எனக்கே வியப்பைக் கொடுத்திருக்கிறது. அதற்காக மீண்டும் ஒரு முறை நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்ன தலைப்பில் பேசப் போகிறீர்கள் என்று தோழர் கார்த்திகேயன் அவர்கள் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார், எந்த தலைப்பை சொல்வது? நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கின்ற செய்திகள் அடிப்படையில் மூன்றே மூன்று தான். சமத்துவம், சுயமரியாதை, சமநீதி. இந்த மூன்றுக்குள் தான் அனைத்தும் அடங்குகின்றன, இதில் எந்த தலைப்பை எடுத்துக்கொண்டு நாம் பேசுவது என்று தொடர்ச்சியாக இரண்டு மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து அந்த கேள்வி வந்து கொண்டே இருந்தது, அப்பொழுது தான் நாம் நீண்ட நாட்களாக நிதானமாகப் பேச வேண்டிய ஒரு பொருள் பேசப்படாமலேயே இருக்கிறது, அது தான் இந்த ‘பழமை’ என்பதாகும். அதை பகுத்தறிவோடு நாம் எப்படி அணுகுவது என்பதை இப்படி ஒரு கூட்டத்தில் நம்முடைய தோழர்களோடு நிதானமாக, கலந்துரையாடிப் பேச வேண்டும் என்று விரும்பினேன், அதனால் இந்தத் தலைப்பை நானே விரும்பி அவரிடம் சொன்னேன்.

அதைப் போல என்னுடைய சிறிய வேண்டுகோளாக ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் எங்களுக்கு முன்னால் இரண்டு புதிய இளம் பேச்சாளர்களை பேச வைப்புகள் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். பேச விரும்புகிறவர்களைக் கண்டு அவர்கள் பேசக்கூடிய தலைப்பைக் கொடுத்து கண்டிப்பாக அவர்களைப் பேச வைக்க வேண்டும். ஏனென்றால் புதியவர்கள் பேச ஆரம்பித்தால் தான் நாங்கள் வேறு வேலையை செய்ய முடியும், எங்கள் நேரத்தை குறைத்துக்கொண்டு அவர்கள்

நேரம் அதிகமாவது தான் நம்முடைய வளர்ச்சி.

அதன் படி தோழர் பாலா அவர்கள் மூன்று இடத்தை எடுத்து அதிகாரம் என்றால் என்ன என்று மிகச் சுருக்கமாக ஆட்சி, அரசமைப்பு, நீதித்துறை ஆகிய மூன்றிலும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டதா? இல்லையா? என்கிற கேள்வியோடு தொடங்கினார்.

அதை நாம் இன்னும் கொஞ்சம் நீட்டித்தால் உண்மையிலேயே இன்றைக்கு நாம் பேசவேண்டிய பொருள் அது, அதிகாரத்தில் பங்கீடா? என்று கேட்டால் உண்மையில் அதிகாரத்தில் பங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தான் உண்மை, இவர்கள் எதை அதிகாரம் என்று சொல்கிறார்களோ அதில் பங்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் நடப்பது என்னவென்றால் சமுதாயத்திலே நடக்க வேண்டிய மாற்றம் இன்னும் நடக்காமல் இருக்கிறது, பதவிக்கு வந்தாலும், பொருளாதாரச்சூழ்நிலை மாறினாலும், அதிகாரத்திலே இடம்பெற்றாலும், சமுதாயத்திலே பார்வை என்னவாக இருக்கிறது?

சமுதாயத்திலே தீண்டாமையும் சாதியும் ஒழிகிறதா? அதை மாற்றுவதற்கு நாம் என்ன செய்கிறோம், என்ன செயல்திட்டத்தை வரைய வேண்டியிருக்கிறது, இதைத் தான் நாம் அதிகமாகப் பேச வேண்டி இருக்கிறது. அதை நோக்கி நம்முடைய சிந்தனையை குவிக்க வேண்டியதற்கான தொடக்கப் புள்ளியாக தோழர் பாலா அவர்கள் வைத்த அந்த புள்ளி விவரங்கள் நமக்கு ஒரு பெரிய வலிமையைக் கூட்டும்.

அதற்கடுத்து தங்கை தேவி அவர்கள் பேச நினைத்ததைப் பேசி விட்டார். அடுத்து வரும் நிகழ்ச்சிகளில் ஒரு பொருளை எடுத்து இன்னும் அதிகமாகப் படித்துப் பேசக் கூடிய ஆற்றலைப் பெற வேண்டும் என எதிர்பார்த்து அவருக்கும் என்பாராட்டுதல்களை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இன்றைக்கு பழமை என்பதை நாம் ஏன் யோசிக்க வேண்டும்? எது பழமையானது?

பழமையானதைப் பற்றி ஆராய்ச்சிப் பூர்வமான கேள்விகளுக்குள் போவது ஒரு பக்கம். ஒரு மதம் மிக பழமையானது என்பதைப் பற்றி டாக்டர் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் சொன்ன விளக்கம் மிகவும் முக்கியம். ஒரு மதம் எவ்வளவு காலமானது, எவ்வளவு பழமையானது, எதில் இருந்து எப்படி தப்பித்து பிழைத்து இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்து அதனுடைய சிறப்பு அமைவதில்லை. ஒரு நாணலைப் போல தழைந்து, மறைந்து, ஒளிந்து, தப்பி வாழ்வதில் பொருள் இல்லை, அதற்கு பதிலாக நீங்கள் சுயமரியாதையோடு எதிர்த்து நின்று அழிந்து போவதே மேல்.

காலம் மிக சுருக்கமாக இருந்தாலும் கூட அது வாழ்க்கையாக இருக்க வேண்டும். மிக நீண்ட நாள் வாழ்கிறது என்கிற காரணத்தினால் எந்த நச்சு விலங்குகளுக்கும் மரியாதை கிடையாது. ஆகவே காலம் என்பது மட்டுமே ஒரு கருத்திற்கான மரியாதையைச் சேர்த்துவிடாது.

அடுத்து, தந்தை பெரியார் அவர்கள் பழமையானது என்பதைப் பற்றி ஒவ்வொரு இடத்திலும் வைக்கிற விமர்சனங்களை நாம் தேடித் தேடி தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதில் தனக்கு உடன்பாடானது என்று புத்தர் அவர்களின் சொற்றொடர்களைத் தந்தை பெரியார் குறிப்பிடுகிறார். புத்தரைப் படித்துவிட்டு பேசமாட்டார். இந்த கருத்தைத் தான் புத்தரும் சொல்லியிருக்கிறார் என்று சொல்வார். இது எனது கருத்து இந்தக் கருத்தை தான் புத்தரும் சொல்லியிருக்கிறார் என்பார்.

யாரையும் பெரியார் மறைத்தது கிடையாது, வள்ளலாரை முன் வைக்கின்ற பெரியார் அவருக்கு முன்னால் யாரையும் சொல்லாமல் விடுவார் என்று சொன்னால் ஒருவேளை அவர்களின் கருத்தில் பெரியாருக்கு உடன்பாடு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனாலும் அவர்களைக் குறை சொல்ல மனமில்லாமலும் இருந்திருக்கலாம். அப்படி சில பேரை வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டாரா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் யாரையும் அவர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் பொழுது தன் கருத்தை எடுத்துக்காட்டி இதைத்தான் வள்ளலானும் சொல்லியிருக்கிறார். இதைத் தான் இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் புத்தனும் சொன்னான் என்பார்.

அப்படிப்பட்ட புத்தருடைய எடுத்துக்காட்டு இது. ஒரு கருத்து எவ்வளவு பழமையானது என்பதற்காகவோ, அது யாரால் சொல்லப்பட்டது என்பதற்காகவோ, அதை சொன்னவர் எவ்வளவு பெரிய மனிதர் என்பதற்காகவோ அதை நம்பாதே, அத்தகைய காரணங்களுக்காக ஒரு கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை, அதனை உனது அறிவிற்கு உட்படுத்தி, அது உனக்கும் உனது வாழ்க்கைக்கும், காலத்திற்கும், உன்னுடைய மேம்பாட்டிற்கும் எந்த அளவிற்கு பொறுத்தமானது என்பதைக் கொண்டு தான் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், என்கிற விளக்கத்தை மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் புத்தர் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்பொழுது நாம் அதை ஏன் எடுத்துப்பேச வேண்டி இருக்கிறது?

ஏன் என்றால் இன்றைய காலகட்டம்தான் குப்தர் காலத்திற்குப் பின் பொறுத்தமான காலம், ரிநெய்சான்ஸ் எனும் (Renaissance) மறுமலர்ச்சியின் காலம்.

மறுமலர்ச்சி என்று சொன்னாலே அது யாருடைய மறுமலர்ச்சி என பார்க்க வேண்டும். எது ஒன்று அழிந்து கொண்டிருக்கிறதோ அதற்கு மீண்டும் புத்துயிர் கொடுப்பது தான் மறுமலர்ச்சி. அந்த அடிப்படையில் இந்தியாவில் சீர்திருத்தக்காரர்களால் ஒடுக்கப்பட்டு தேய்ந்து கொண்டிருந்த சனாதான வெறி இப்பொழுது மறுமலர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்து மதம் மறுமலர்ச்சி கொள்கிறதென்றால் ஏற்க வேண்டாம், இந்து மத நம்பிக்கை மறுமலர்ச்சி கொள்கிறது என்றாலும் அது பொய். எது மறுமலர்ச்சி கொள்கிறது என்றால் சனாதான வெறி மறுமலர்ச்சி அடைகிறது. இந்த மறுமலர்ச்சிக்கு அவர்களுக்கு எது அணையாக இருக்கிறது, எது காப்பாக இருக்கிறது என்றால், இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய ஆட்சி காப்பாற்றுகிறது. அவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறது. அதற்கான பொருளாதார வளம் அவர்களுக்கு உலகம் முழுவதிலும் இருந்து கிடைக்கிறது. அதற்கு எந்தவித வரி, வரிவிலக்கு என்பதெல்லாம் கிடையாது. என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு வருகின்ற பணம் அதிகமாக வருவது ஆர்.எஸ்.எஸ். சார்ந்த அமைப்புகளுக்கு தான் அதிகமாக வருகிறது. அவ்வளவு பணமும் இங்கு பிள்ளையாராக மாறும்,

ஊர்வலமாக நடக்கும்.

ஆனால் இது எல்லாவற்றையும் எது காப்பாற்றும் என்று சொன்னால், இவை யாவும் இப்பொழுது வந்து கிடையாது. இந்த நாட்டில் இருந்தது மறைத்து வைக்கப்பட்டது. நாங்கள் இப்பொழுது மீண்டும் பழையதை பேசுகிறோம். இது தான் இந்த நாட்டின் பூர்வ வரலாறு என்று பேச ஆரம்பிக்கப்படுகிறது, அதுதான் காப்பாற்றுகிறது.

பழமை என்று சொல்லிக்கொண்டு எந்த டி.வி. யையும் தொட முடியாது, சன் டி.வி. உட்பட, அந்த டி.வி. தான் எல்லாவற்றிற்கும் முன்னோடி, என்பது ரொம்ப வருத்தமாக இருக்கிறது. சகோதரர்கள் சிந்திக்க வேண்டும், எல்லாவற்றிற்கும் முன்னோடியாக ஒரு முதல் தொலைக்காட்சியாக நமக்கு கிடைத்தது. ஆனால் அதில் பிள்ளையாரிலிருந்து தொடங்கி இராமாயணம், மகாபாரதம், சொப்பன சுந்தரிகள் வரை வந்திருக்கிறது. இது பார்ப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் வேதனையாகவும் வருத்தமாகவும் இருக்கிறது. மற்ற தொலைக்காட்சிகளில் பார்த்தால் ராதாகிருஷ்ணன் வரைக்கும் வந்து விட்டார்கள், ராதா கிருஷ்ணனை உண்மையிலேயே பழமை என்று எடுத்துப் பேச ஆரம்பித்தால் ராதா யார்? கிருஷ்ணன் யார்? ராதை கிருஷ்ணனுடைய மனைவியா? காதலியா? ராதைக்கு திருமணம் நடந்ததா? என்னும் கதையை அவர்களே எடுத்து சொல்ல வேண்டும். இன்றைக்கு அந்தம்மா ஓடிவிட்டார்கள். குழந்தையைக் கொன்று விட்டார். இதெல்லாம் கள்ளக் காதல் என்று சொல்கிறோம். கணவனை விட்டுவிட்டு வேறு ஒருவருடன் காதல் கொண்டால் அதற்கு பெயர் கள்ளக் காதல். இதெல்லாம் அன்று முதல் இருந்து வருகிறது, இதல்லாம் தான் பழமை.

பழமை என்பது என்னவென்றால் பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி என்பது மிகப் பெரிய அறுவை சிகிச்சை, சீனியர் சைன்டிஸ்டான நமது பிரதமர் சொல்கிறார் நாங்கள் புராண காலத்திலேயே பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி வைத்திருந்தோம். அந்த பிளாஸ்டிக் சர்ஜரிக்கு பிள்ளையார் தான் உதாரணம். சரியாகச் சொன்னால் அது ஆர்கன் ரீ-பிலேஸ்மென்ட் (renaissance), நாம் நினைக்கலாம் ஆர்கள் என்பது உள் உறுப்பு ஆனால், இவர்கள் தலையை மூளையோடு சேர்த்து வைத்து சர்ஜரி செய்திருக்கிறார்கள்.

சில தோழர்கள் விவாதத்தில் சொல்வார்கள், நீங்கள்

இருப்பதை நம்புகிறீர்களா இல்லை என்பீர்களா? என்பார்கள், பெரியார் இருப்பதை நம்புகிறீர்களா? பெரியார் பிறந்தாரா இல்லையா? அது மாதிரி தான் ராமர் பிறந்தாரா இல்லையா என்பது, அதை ஏன் நீங்கள் நம்பக் கூடாது, சரி நம்பலாம் நீங்கள் பெரியாரைப் பற்றி விமர்சனம் செய்யுங்கள், பேசுங்கள், அதைப் போலவே ராமரைப் பற்றி நாங்கள் கேட்கும் கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்கள்.

நீங்கள் சொல்லும் பழமையை இலக்கியம் என்றோ காவியம் என்றோ சொன்னால் பிரச்சனை இல்லை. ஆனால் அதை வரலாறு என்று சொல்லும் பொழுது தான் கேள்வி கேட்கிறோம். இலக்கியம் என்றால் கூட இலக்கியச் சுவைக்காக சொல்லப்பட்டது என்றால் அதில் பிரச்சனை இல்லை. நீ அதைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று சொல்லும் பொழுது தான் நான் கேள்வி கேட்கிறேன். இது ஒரு வகையான பழமை.

இன்னொரு வகையான பழமை இருக்கிறது, நாங்கள் தண்ணீர் குடித்ததே சையின்ஸ் தான் என்பது. வேப்ப மரத்தை சாமி என்று பார்த்த பொழுது மரங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. பகுத்தறிவு வந்ததால் மரத்தை வெட்டி விட்டோம் என்பது, அட அறிவாளிகளே, பகுத்தறிவாதிகள் யாராவது உன்னை மரத்தை வெட்டச் சொன்னார்கள். எல்லோரும் இயற்கையை காப்பாற்ற தான் சொன்னார்கள். வேப்பமரம் மிகவும் நல்லது. அதுஅரிய மருந்து இருக்கிறது. நல்ல காற்று இருக்கிறது என்று சொல்லியிருந்தால் உங்கள் பரம்பரை அதைக் காப்பாற்றியிருக்கும். அதை விட்டு அதில் பேய் இருக்கிறது. ராத்திரியில் அந்தப் பக்கமாகச் சென்றால் ஒரு சாவி அல்லது கறித் துண்டை எடுத்துக்கொண்டு போ என்று சொல்வார்கள். இவையெல்லாம் மன ரீதியான ஒரு அச்சத்தை உண்டாக்குவது.

மஞ்சள் மருத்துவத்திற்கு உதவும், மஞ்சள் பயனுள்ளது, கிருமி நாசினி, ஆனால் மஞ்சள் பூசினால் முகத்தில் முடி முளைக்காது என்று சொல்லப்பட்டது. ஆண்கள் மஞ்சள் பூசினால் மீசை முளைக்காது என்று யாராவது சொன்னார்களா? ஆனால் புருவம் மட்டும் முளைக்குமா? ஏன் ஆண் குழந்தைகளுக்கு மஞ்சள் பூசவில்லை, கிருமி நாசினி என்றால் ஏன் ஆண் குழந்தைகளுக்கு பூசவில்லை. பெண் குழந்தைகளுக்கு பூசிக் கொண்டே வந்தீர்கள். சரி அதுவும் கணவன் இறந்தவுடன் பூசக்கூடாது. என்றால் கணவன் இறந்த பின் அப்பெண்ணிற்கு கிருமி வரலாமா?

மருந்து என்றால் மருந்து என சொல். மூட நம்பிக்கை என்றால் மூட நம்பிக்கை என்று சொல். நம்பிக்கை என்றால் நம்பிக்கை என்று சொல். அது சரியா தப்பா என்பதை அறிவினால் யோசிப்போம்.

எல்லா நம்பிக்கையையும் மூடநம்பிக்கை என்று சொல்லவில்லை. அது ஒரு நம்பிக்கையா, மருந்தா, அறிவா என்பதை விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். சாணியில் என்னென்ன சயின்ஸ் இருக்கு. அதனால் சாணியை கரைத்து தெளித்தோம். இப்பொழுது விட்டுவிட்டோம், என்பார்கள், இன்று மாட்டிற்கு என்ன உணவு போடுகிறோம், புல் போடுகிறோமா? போடுவதற்கு புல் இருக்கிறதா? இன்னொன்று சாணி தெளிப்பதற்கு மண் சாலையில் குடியிருக்கிறோமா? இப்பொழுது மாடு போடும் சாணியை எடுத்து தெளித்து பாருங்கள், தெரியும்.

கிராம சீர்திருத்தம் பற்றி அய்யா சொன்னார் அதை படித்து காட்டுகிறேன், ஏனென்றால் அய்யா அவர்களின் பேச்சு

மனப்பாடம் செய்து கொண்டு பேச முடியாது, ஏனென்றால், நடுவில் ஒரு கமா போட்டிருப்பார், அவரைப் பார்த்தால் கால் புள்ளிகளும், அரைப் புள்ளிகளும் பயந்து ஓடும் என்று கல்கி எழுதியுள்ளார்.

அய்யா சொல்கிறார்.

கிராமத்தைக் காப்பாற்றுவது எதற்காக?

"கிராம புணர் உத்திரானம் என்பது கிராமங்களின் பழைய நிலையை மறுபடியும் புதுப்பிப்பது என்கிற அர்த்தத்தில் வேலை செய்வதானால் இனி இந்த தேசத்தில் கிராமம் என்பதே இல்லாமல் போய்விடும், அந்தப்படி இல்லாமல் போவதே மேல், இருக்கும்படி செய்யவேண்டுமானால் கிராமத்திற்குள் தன்மைகளைப் புகுத்த வேண்டும்.

நமது கிராமங்களைப் பற்றி மேயோ சொல்லியிருக்கும் நிலையில் தான் நமது கிராமங்கள் இருக்கின்றன, நமது அரசியல் துறையில் பாடுபடும் பெரியார் ஒருவர் சமீபத்தில் ஒரு கிராமத்தைப் பார்த்து, இந்த கிராமத்தை பார்க்கும் பொழுது எனக்கு பழைய கால கிராமத்தின் காட்சி தென்படுகிறது, நானும் கிராமவாசி என்பதால் பழைய கிராமக் காட்சியை கண்டு நெகிழ்ச்சி அடைகிறேன் என்பதாக பேசினாராம், பழைய மாதிரி கிராமங்கள் இருப்பதானால் கிராமங்கள் ஒழிந்தே போய்விட்டும் யாரும் கிராமங்களில் இல்லாமல் எல்லோரும் பட்டணங்களுக்கே போய்விட்டும்"

கிராமங்களை பட்டணம் ஆக்க வேண்டும், என்று மேலும் அய்யா சொன்னார்.

"என்ன வழி வைத்திருக்கிறீர்கள், என்ன செயலிட்டம், பட்டணவாசிகளின் வாழ்வு முழுவதும் கிராமவாசிகளின் உழைப்பையானதால், கிராமவாசிகளே தான் உலக போகியங்களை அடைய உரியவர்கள் ஆவார்கள்.

கிராம வாழ்க்கை ஒரு விதம், நகர வாழ்க்கை ஒரு விதம் என்பது பித்தலாட்ட காரியமேயாகும்.

கிராமவாசிகளின் வாழ்க்கையைப் பார்த்து கண்ணீர் வடக்கிற பட்டணவாசிகளான முதலாளியும் வக்கீலும் உத்தியோகஸ்தரும் பார்ப்பனரும் பித்தலாட்டக்காரர்களே ஆகும். அவர்களது வஞ்சகமும் கெட்ட எண்ணமும் தான் கிராமவாசிகளான பெரும்பான்மை மக்களை கால்நடைகளாகவே வைத்திருக்கிறது.

ஆகவே, ஒவ்வொரு விசயத்திலும் கவலைகொண்டு பகுத்தறிவை பயன்படுத்தி தக்க முறையில் சேவை செய்ய வேண்டுகிறேன்,"

என்று சென்னிமலையில் வாலிபர் சங்க ஆண்டு விழாவில் 1931-இல் பேசியுள்ளார்.

இன்று கிராம வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகமாக பெருமையாகப் பேசி வருவதற்கு காரணம் அது காப்பாற்றி வருகிற பேதங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை முறை. அதோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிற ஜாதி, அந்த ஜாதிய அடையாளம், அதில் இவர்கள் காண்கிற பெருமை.

இந்த ஜாதி ஏன் இவ்வளவு ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது என்று பார்த்தால் ஜாதி என்பது ரொம்ப காலமாக இருந்து வருகிறது. ரொம்ப காலமாக இருப்பதென்றால் நோய் முற்றிப் போனது என்று அர்த்தம். அது உடலை ஒன்றும் வாழ விடாது.

எவ்வளவு காலமாக இருப்பது ரொம்ப காலம் என்று

பார்த்தால், இன்றைக்குச் சொல்லப்படுகின்ற ஜாதியின் பெயர்களை சில தோழர்கள் பழைய இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்களில் தேடிப் பார்த்திருக்கிறார்கள். சங்க இலக்கியங்களில் சொல்லப்படுகின்ற இனம், குலம் என்று சொல்லும் எல்லாவற்றையும் எடுத்துப்போட்டால் கிட்டத்தட்ட ஒரு 80 - 90 பேர்கள் வருகின்றது, ஆனால் அதில் இன்றைக்கு நாம் குறிப்பிடுகின்ற எந்த ஜாதிப் பெயர்களும் இல்லை.

அப்போ ஒரு வேளை நாம் தமிழரா? இல்லையா? அல்லது சங்க இலக்கியம் நமது இல்லையா? இவர்கள் பெருமை பேசுகின்ற நெய்தல் நிலத்து தமிழர்கள் எல்லாம் தமிழர்களா? இல்லையா?. சங்க இலக்கியம் என்பது மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் என்று கூறப்படுகிறது,

அப்படியென்றால் ஜாதி என்பது 3-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகுதான் வருகிறது, அப்படியானால் இந்த ஜாதி பழமையானதா? அல்லது 3-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய வாழ்க்கை முறை பழமையானதா? பழமையிலேயே எது மிகப் பழமையானது, என்று பார்த்தால் ஜாதிகள் இல்லாத சங்க காலத்து வாழ்க்கைப் பழமையானது.

சரி அது பழமையானது என்பதற்காக அந்த பழமையை எடுத்துக்கொள்ள முடியுமா, இந்த இடத்தில் தான் தந்தை பெரியாரைப் பற்றியும் அவர் சொன்ன கருத்துக்களைப் பற்றியும் கடுமையான விமர்சனங்கள் வந்திருக்கிறது, எதிர்ப்புகளும் அவர் காலத்திலேயே வந்திருக்கிறது, அதற்கு என்ன காரணம் என்று சொன்னால் சங்க இலக்கியத்தில் பக்தியையும் காதலையும் விட்டுவிட்டால் வேறு என்ன இருக்கிறது என்று தந்தை பெரியார் கேட்டார்.

புலவர்களைப் பற்றி தந்தை பெரியார் சொன்ன கருத்துகளில் நிறைய பேருக்கு வருத்தமும் வந்தது. ஆனால் அவர்கள் என்ன விளக்கம் கொடுத்தார்கள் என்பது தான் முக்கியம், அய்யா அவர்கள் சொல்கிறார் இன்றைக்கு தொல்காப்பிய வாழ்க்கையை மீண்டும் கொண்டு வருவோம் என்கிறீர்களே, தொல்காப்பியப் பெருமையிலிருந்து எதை நிறுவப் பார்க்கிறீர்கள் என்று கேட்டார், இந்த இலக்கியங்களை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் இரண்டு வகையான கருத்தியல் இருக்கிறது, ஒன்று எல்லா காதல் பாடல்களிலும் (சில நாட்களுக்கு முன்னர் கருஞ்சட்டைப் பதிப்பகத்தின் சார்பாக 4 புத்தகங்கள் வெளியிடப்பட்டன, அதில் நற்றிணை நயம் பற்றி ஒரு நூல், அதில் ரொம்ப முக்கியமானது, ஒரு பெண்ணின் புலம்பல், என்ன உங்கள் முதலாளி அங்கேயே இருந்துவிட்டாரா? என்று கேட்கும் ஒரு மனைவியின் வருத்தம் தான் அந்தப்பாடல். அந்த மனைவி கூறுகிறாள்.

"அவன் வரமாட்டான், ஏனென்றால் நான் குழந்தையைப் பெற்றுவிட்டு அதற்கான உணவு முறைகளால் நெய், பால் மணம் என் உடலின் மீது படர்ந்துள்ளதால் என்னை அவனுக்குப் பிடிக்காது, எனவே வர மாட்டான், பரத்தையின் வீட்டிலேயே இருக்கட்டும்" என்று அந்த இளம் பெண் புலம்புகிறாள்.

சங்க இலக்கியத்தை புகழுபவர்கள், அந்தப் பெண் தனது மகளாக இருந்தால், தனது தங்கையாக இருந்தால், என்கின்ற கேள்வி வரும் போது தான் ஒருவர் யோசிக்க முடியும், பரவாயில்லை பொறுத்துக்கொள் என்று சொல்லும் அப்பாக்களும் உள்ளனர். அதே சங்க இலக்கியப் பாடலை எப்படி ரசிக்கிறார்கள் என்றால் இவர் அவராக நினைத்துக்கொண்டு ரசிக்கிறார்,

அவர்களுடைய பிரச்சனை எது பழமை என்பது அல்ல, அவர்களுக்கு எது உதவும் என்பது தான். தனக்கு வேண்டியதை நிறுவுகின்ற ஒரு சதிகார கூட்டம் இந்த நாட்டில் எல்லா அறிவுத் துறைகளிலும் இருக்கிறது. அறிவுத் துறை முழுக்க அவர்கள் கையில் இருக்கிறது. இந்த ஆராய்ச்சியைத் தான் அவன் என் வரலாறு என்று சித்தரிக்கப் பார்க்கிறான்,

அதே சங்க இலக்கியம் இயற்கையைப் பேசுகிறது, அறிவைப் பேசுகிறது, அறிவியலைப் பேசுகிறது, இன்றைக்கு நாம் பேசுகிற சுற்றுப்புறச் சூழலியலைப் பேசுகிறது.

நமது கணியன் பூங்குன்றனாரைப் பற்றி யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற பாடல் மூலம் அறிவோம். அவரது மற்றொரு நற்றிணைப் பாடலில் ஒரு கருத்து உள்ளது,

"மரஞ்சா மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர்

உரஞ்சாச் செய்யார் உயர்தவம்"

என்பதாகும். ஒன்று மரத்திற்கு தீ வைக்க மாட்டான் மனிதன், மரங்களை அழிக்க மாட்டான். 2-வது உடல் உரம் அழிய தவம் செய்ய மாட்டான். உயர்ந்த மனிதன், நீ செய்யம் தவம் என்பது உனது திறமை, ஆற்றல், உடலோட ஆற்றல் அழியும் படி செய்யக்கூடாது. "வளம் குறைய பொன் வேண்டார் மன்னர்" என்கிறார், அப்படி என்றால் வரி மன்னனுக்குத் தேவை தான் ஆனால் மக்களைச் சாகடிக்கும் அளவிற்கு வரி வாங்குவது மன்னன் வேலை இல்லை. இப்பொழுது பேசினால் ஜி.எஸ்.டி.க்கு எதிராகப் பேசுவதாக வழக்கு போட்டுவிடுவார்கள். விவசாயிகளுக்கு உதவி இல்லை, வியாபாரிகள் சாகிறார்கள் அவர்களுக்கு வழி இல்லை, முன்னர் சொன்ன கணக்குப்படி இந்தியா முழுக்க 18 பணக்காரர்கள், இப்பொழுது குஜராத்தில் மட்டுமே 10 பணக்காரர்கள், அவர்களுக்காகவே ஒரு ஆட்சி நடக்கிறது. மன்னர் இப்படி இருக்கக் கூடாது. ஆகவே பழமையிலும் சரியானதை அறிய வேண்டும்.

இதற்கு முன்னால் ஒரு பழமை உள்ளது, பார்ப்பனர் போற்றும் பழமை, சங்க இலக்கிய பழமையில் நம் தம்பிகள் தான் வருவார்கள். அதற்கும் முன்னால் போனால் அவர்கள் வந்து நிற்பார்கள். அந்தப் பழமை எதுவரை என்று பார்த்தால் வேதங்கள் வரை போகிறது, அது தான் அவர்களைப் பொறுத்த வரை இந்தியாவின் பழமை.

இந்த வேதங்களுக்கு முன்னால் இருந்த பழமை சிந்து சமவெளி நாகரிகம்.

முதலில் ஜாதி பழமையானது என்றால், அதற்கு அதாவது ஜாதிக்கு முந்தைய பண்பாடு சங்க இலக்கியம். அதில் இந்த ஜாதியே இல்லை, அன்று மாடு மேய்ப்பவர் யாராக இருந்தாலும் அவர ஆயர் என குறிப்பிடப்பட்டார். அவரின் மகன் ஆயர் மகன் என்று சொல்லப்பட்டார். குறவஞ்சி என்றால் மலைப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர் குறவர். மலையில் வாழ்ந்த முருகன் குறத்தியான வள்ளியைக் கல்யாணம் செய்திருந்தால் அது இயற்கையானது. அவர்கள் அந்த நிலத்தின் தலைவன் தலைவி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும். அந்த முருகன் சுப்பிரமணியன் ஆனது தான்முரண்பாடு.

இதற்கு முன்னர் முருகனுக்கு தேவலோகத்தில் ஒரு கல்யாணம் செய்திருக்கிறார்கள். ஏன் என்றால் மலையிலிருந்து தேவலோகம் பக்கம், தேவலோகத்தில் தேவயானையுடன் திருமணம். தேவலோகம் போனார், தேவயானையை மணந்தார் சுப்பிரமணியன் ஆனார் என்று ஒரு கதை.

அதேபோல அந்தக் கால வேதத்தில் இன்றைக்கு இருக்கும் எந்த கடவுளும் இல்லை, யாகங்கள் பற்றி எழுதப்பட்டு இருக்கிறது. கொழுத்த மாடுகளை கொழுந்து விட்டு எரியும் தீயில் இறக்கி விட்டு, நெய்யிட்டு வடியும் ஊண், சுற்றி நின்று அந்த வேத கால மனிதர்களால், சுவைத்து உண்ணப்பட்டன. அப்பொழுதும் சுவாஹா என்று சொல்லிக்கொண்டு தீயில் போடுவதும். சுவாஹா என்று பங்கிடுவதை சொல்லிவிட்டு உண்ணுவதும் அன்று முதல் உள்ளது. ஆனால் இன்று அதற்கு வேறு விளக்கங்களைச் சொல்கிறார்கள். யாகத்தில் தீயில் இருப்பது மாடல்ல. உங்கள் மனதில் இருக்கும் எண்ணங்களை எப்படி பலி கொடுப்பது என்கிறார்கள். மனதில் இருக்கும் எண்ணங்களைப் பலி கொடுப்பதற்கு நெய் வேண்டுமா, உப்பு மிளகாய் சேர்ப்பீர்களா? என்று கேட்டால் மனம் புண்பட்டு விடுகிறது.

வேதம் தான் பழமையா, என்று பார்த்தால் அதற்கு முன்னாடி சிந்து சமவெளி நாகரிகம் இருக்கிறது. அதை ஏன் பார்ப்பனர்கள் இந்த நாட்டின் பழமை என்று சொல்வதில்லை? இந்த நாகரிகத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் அவர்களுக்கு என்ன தயக்கம்?

இது வரையில் கிடைத்துள்ள கீழடி ஆய்வு அகழ்வாய்வுப் பொருட்கள், சிந்து வெளி நாகரிகத்தினுடைய பொருட்கள், இவை எதிலும் இந்து மத அடையாளம் இல்லை. அவர்கள் நாகரீகமாக வாழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் அவர்களிடம் மத அடையாளம் இல்லை. உன்னை விட சிறந்த நாகரிகம் கொண்டு வாழ்ந்த மனிதனிடம் (எங்கள் முன்னோரிடம்) இந்த மத அடையாளம் இல்லை. உங்கள் கடவுள்களின் அடையாளம் இல்லை என்பதால் எங்கள் பழமையை மறுக்கிறவன் தான் எங்களிடம் வந்து பேசுகிறான் நீங்கள் பழமையை மதிக்க மாட்டேன்கிறீர்கள் என்கிறான்.

அவர்களுடைய பிரச்சனை எது பழமை என்பது அல்ல, அவர்களுக்கு எது உதவும் என்பது தான். தனக்கு வேண்டியதை நிறுவுகின்ற ஒரு சதிகார கூட்டம் இந்த நாட்டில் எல்லா அறிவுத் துறைகளிலும் இருக்கிறது. அறிவுத் துறை முழுக்க அவர்கள் கையில் இருக்கிறது. இந்த ஆராய்ச்சியைத் தான் அவன் என் வரலாறு என்று சித்தரிக்கப் பார்க்கிறான்.

மறைந்த ஐராவதம் மகாதேவனைப் பற்றி நிறையப் பாராட்டி சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவரது பணியை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், அவர் ஏன் அந்த கல்வெட்டு எழுத்துக்கு தமிழ் பிராமி என்று பெயர் வைத்தார். இந்த அடிப்படையில் பகுத்தறிவாதியாகிய நாம் எதை எப்படி பார்க்க வேண்டும்.

அது பழமையானது என்பதற்காக ஏற்க முடியாது, அந்த பழமையில் சிறந்தது இருக்குமானால் நாம் அதை ஏற்றுக்கொள்வோம்.

அப்படியே வாழ வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல.

டாக்டரிடம் போகிறோம், உங்களுக்கு சரக்கரை இருக்கிறதா என்று டாக்டர் கேட்கிறார். இல்லை என்றால், உங்கள் அப்பா அம்மாவிடம் இருந்ததா என்கிறார் இல்லை என்கிறோம். அவர்களுடைய அப்பா அம்மாவிடம் இருந்ததா என்கிறார். அவர்களுக்கு இருந்தால் நமக்கும் இருக்க வேண்டும் என்ற

அவசியம் இல்லை. ஆனாலும் நமது வரலாறு தேவை என்பதற்காகக் கேட்கப்படும் கேள்வி. ஒரு நோய்க்கு மருத்துவம் பார்க்க வேண்டும் என்றால் இந்த நோய் எத்தனை தலைமுறையாக இருந்து வருகிறது என்பதை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், நாம் வலிமையானவர்களாக இருந்தால் நமது பண்பாட்டில் என்ன கூறுகள் இருந்தன. என்பது ஒரு உதவித் தகவல் மட்டுமே.

அந்த தகவலால் பெரிய உயர்வோ, புனிதமோ, பெருமையோ கிடையாது, அது வெறும் தகவல் தான்.

அந்தத் தகவலை ஆய்வுக்கு உட்படுத்துங்கள். இதைத் தான் தந்தை பெரியார் சொல்லியிருக்கிறார். அண்ணா அவர்கள் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடத்தியபொழுது பெரியார் மூன்று நாட்கள் விடுதலையில் கட்டுரை எழுதி அதைக் கண்டிக்கிறார். இப்படியெல்லாம் கொண்டாடி ஒரு மொழியைக் காப்பாற்ற முடியாது என்று கண்டிக்கிறார்.

அதன் தொடர்ச்சியாக, பழைய இலக்கியத்தைப் பற்றி எல்லாம் இவ்வளவு சொல்கிறோமே அதைப்படிக்க வேண்டுமா என்றால், கண்டிப்பாகப் படிக்க வேண்டும். தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அய்யா சொல்கிறார் "அதிலேயே மனதை இழந்துவிடக்கூடாது" என்கிறார்,

தமிழைப் படிக்க வேண்டும், எதைப் பாடமாக வைக்க வேண்டும், நாங்கள் படிக்கும் பொழுது இனியவை நாற்பது, இன்னா நாற்பது, மூதுரை, திரிகடுகம், நாலடியார், போன்ற நல்ல கருத்துடைய இலக்கியங்கள் பாடமாக வைத்திருந்தனர். அவற்றையெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு கம்பராமாயணத்தில் 4 பாட்டும் பெரிய புராணத்தில் 4 பாட்டும் வைத்தால் தமிழ் வாழ்ந்துவிடும் என்று நம்புகிற மடமையை எப்படி நாம் பாராட்டுவது என்பது தான் தந்தை பெரியாரின் கேள்வி.

புராணங்களைப் பாராட்டுகிறவர்கள் நாலடியாரையும் திரிகடுகத்தையும் பாராட்டுவது கிடையாது, அது சமண முனிவர்களுடையது, தமிழர்களான பொழுதும் சமணர்கள் எழுதியது என்ற பாகுபாடு, எதிலும் இந்து மதத்தின் கூறுகள் இருந்தால் தான் அது பழமை, மூடநம்பிக்கைக்கு ஏதாவது இருந்தால் தான் அது பழமை, மற்ற பழமையை அவர்கள் ஏற்பது இல்லை.

நாம் அப்படி இல்லை. நாம் வரலாற்றின் வழியாக பழமையைப் படிப்போம். பழமையிலிருந்து பாடமும் படிப்போம். பழமை என்பதற்காக ஒன்றை நிராகரிக்க வேண்டியது இல்லை. பழமை என்பதற்காக ஒன்றை புனிதம் என்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதும் இல்லை, என்று உணர்வது தான் பகுத்தறிவு.

அந்த அடிப்படையிலே அய்யா அவர்கள் எழுதும் பொழுது ஆத்மாவைப் பற்றிக்கூட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதி இருக்கிறார். இதெல்லாம் சுயமரியாதைக்காரருடைய வேலையா என்று ஒரு கேள்வியை தோழர்களே எழுப்பினார்கள். அந்த கேள்வியை எல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு "நாம் வேலையை பார்ப்போம்" என்று பெரியார் கூறுகிறார்.

வருங்கால அறிவியலையும், சமகால அரசியல் சூழ்நிலையையும் பழங்கால வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் ஒரு சேர ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி அதற்குரிய இடத்தைக் கொடுத்து ஆய்ந்து பார்த்து ஏற்றுக்கொள்வதும் மறுப்பதும் தான் பகுத்தறிவாளர்களுடைய வேலை.

நன்றி வணக்கம்.

குடி போதை

குடி போதை. இம்மனநிலை ஒருவரின் மொத்த வாழ்வினையே புரட்டிப்போடக்கூடியது என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. நம் அனைவருக்கும் ஒரு நண்பர் இருப்பார். குடிக்காமல் இருக்கையில் சாதாரணமாக இருப்பவர், குடித்தப்பின் வேறொரு நபராக மாறியிருப்பார். மருத்துவத் துறையில், என்னுடைய மிகக் குறைந்த அனுபவத்திலேயே, குடியால் பல குடும்பங்கள் சிதைந்ததை, பலரின் தொழில் நசிந்ததை, வேலையினைப் பலர் இழப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதோடு பல பிரபலங்கள் தங்களின் நம்பகத்தன்மையினை இழந்ததையும் முக்கியமாக பற்பல குழந்தைகள் பெற்றோரில் ஒருவருடைய குடிப்பழக்கத்தினால் மோசமான வீட்டுச் சூழலில் வளர்வதனையும் கண்டிருக்கிறேன்.

2018 தீபாவளியின் போது நமது தமிழக அரசின் டாஸ்மாக்கின் மது விற்பனை புதிய சாதனைகளை படைத்தது என்ற செய்தி பரவலாகப் பேசப்பட்டது. இது ஏதோ போகிறபோக்கில் கடந்து போகக் கூடிய செய்தியல்ல, இது ஒரு எச்சரிக்கை. நமது மாநிலத்தில் மது எந்த அளவிற்கு நுகரப்படுகின்றது என்பதற்கான அடிப்படை ஆதாரம். நம்மைச் சுற்றி மது அருந்தும் பழக்கம் அதிகமாகும் இவ்வேளையில், குடிப்பழக்கமும் அதனால் ஏற்படும் போதை உணர்வு பற்றியும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகின்றது. நம் பலருக்குத் தெரியாதது என்னவென்றால், அளவாய் குடிக்கும் பழக்கம் எப்பொழுது பிரச்சனைக்குரியதாகின்றது என்பது தான்.

குடிப்பழக்கத்திற்கு ஆளாகக் கூடியவர்கள் யார்யார்?

1. குடிப்பழக்கம் சார்ந்த பிரச்சனைகள் பல நேரங்களில் வழி வழியாகக் குடும்பங்களில் காணப்படக்கூடியது. இதற்கு காரணம், குடிப்பழக்கத்தில் ஒருவர் வீழ்வதற்கு மரபணு சார்ந்த காரணங்களும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆக அத்தகைய குடும்பத்தில் இருந்து வரும் ஒருவர் குடிக்க ஆரம்பித்தால், அவர் குடிப்பழக்கத்தில் வீழ்வதற்கான சாத்தியங்கள் மிக அதிகமாக இருக்கும்.
2. பெண்களை விட ஆண்களுக்கே குடிப்பழக்கம் சார்ந்த பிரச்சனைகள் ஏற்படுவதற்கான சாத்தியங்கள் அதிகம் இருக்கின்றது. முக்கியமாக 18 இல் இருந்து 25 வயதிற்குள் இருப்பவர்களுக்கு. அதே சமயம், குடிப்பழக்கம் சார்ந்த பிரச்சனைகள் என்பது ஆண்களை விட பெண்களுக்கு குறைவான மது அருந்தினாலே ஏற்படும் என்பது

கவனத்திற்குரியது. காரணம் என்னவெனில் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒரே அளவு மது அருந்தினாலும் இரத்தத்தில் உள்ள மதுவின் அளவென்பது அப்பெண்ணுக்கே அதிகமாக இருக்கும், அதுவே அவளைத் தீங்கிற்கு உள்ளாகும் சூழலிற்கு ஆளாக்கும் என்பதனையும் நாம் மனதிற கொள்ளல் வேண்டும்.

3. மனம் சார்ந்த பிரச்சனைகளான தீவிர மன அழுத்தம், பதட்டம் போன்றவை இருக்கும் ஒருவர் குடிப்பழக்கத்திற்கு ஆளானால் அவர் அதில் வீழ்வதற்கு பெரும் சாத்தியங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு ஆய்வு தெரிவிப்பது என்னவென்றால் குடிப்பழக்கத்தில் வீழ்ந்த 100 இல் 37 பேருக்கு முன்னதாகவே மனநலம் சார்ந்த பிரச்சனைகள் இருந்தது தான்.
4. இளம் வயதிலேயே குடிக்க ஆரம்பிப்பவர்கள் குடிப்பழக்கத்தில் முற்றாக வீழ்வதற்கு சாத்தியங்கள் அதிகமாய் இருக்கின்றது. 21 வயதிற்கு பின் குடிக்க ஆரம்பிப்பவர்களைக் காட்டிலும் மிக இளம் வயதிலேயே குடிக்க ஆரம்பிப்பவர்களுக்கு குடிப்பழக்கத்தில் வீழ்வதற்கான சாத்தியங்கள் என்பது நான்கு மடங்கு அதிகம் என்பதே ஆய்வுகளின் முடிவாக உள்ளது.

மது போதையென்றால் என்ன?

மது போதைக்கு ஆளானவர்களுக்கான பிரச்சனைகள் என்பது பல. இப் பிரச்சனைகள் எந்த அளவிற்கு அதிகமாகின்றதோ அந்த அளவிற்கு அவர்கள் மது போதையில் வீழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

1. ஒவ்வொரு முறை குடிக்கும் பொழுதும் நினைத்ததை விட அதிகமாகவோ அல்லது நினைத்த நேரத்தினை விட அதிகமாகவோ குடிப்பர்.
2. மது அருந்துதலை நிறுத்த வேண்டுமென்று எண்ணினாலும் அவர்களால் அது சாத்தியப்படாது.
3. ஒரு நாளின் பெரும் பகுதியினை மதுவை பெறுவதுக்கும், குடிப்பதிலும் குடி போதையிலிருந்து மீள்வதிலுமே செலவழிப்பர்.

4. மது அருந்த வேண்டுமென்ற தீவிர உந்துதல் இருக்கும்.

5. மது அருந்தும் பழக்கத்தினால் அன்றாடக் கடமைகளான வேலைக்கு செல்லுதலும் பள்ளிக்குச் செல்லுதலும் குடும்ப நிகழ்வுகளில் பங்கேற்றலும் பாதிக்கப்படும்.

6. மது பழக்கத்தினால் குடும்ப உறவுகள் சிதைந்தாலும் சமூகத்தில் சரியாய் பணியாற்ற முடியாது போனாலும் அவர்களால் குடியினை நிறுத்த முடியாது போதல்.

7. அவர்கள் விரும்பி நேரத்தினை செலவழிக்கும் செயல்களைத் தள்ளிவைத்தல்.

8. ஆபத்து என்று அறிந்திருந்தும் குடிப்பர், குறிப்பாய் குடிபோதையில் வாகனங்களை ஓட்டுவது.

9. குடி போதையினால் தான் தங்களுக்கு மனம் சார்ந்தும் உடல் சார்ந்தும் உபத்திரவங்கள் ஏற்படுகின்றது என்பதனை அறிந்திருந்தும் அவர்கள் குடித்துக்கொண்டே இருப்பர்.

10. குடிக்கு ஒருவர் வீழ் வீழ், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு மது, முன்பு அவருக்கு தந்ததை விட படிப்படியாக குறைவாகவே போதையினைத் தர ஆரம்பிக்கும். ஆக, உச்ச போதையினை அடைய அவர் மேலும் மேலும் குடித்துக்கொண்டே இருப்பர்.

11. குடிப்பதை நிறுத்தினால் அதீத வியர்த்தலும், அதிகப்படியான இதயத்துடிப்பும், பதட்டமும், உடல் நடுக்கமும். தூக்கமின்மையும், குமட்டலும், அதீத கவலை உணர்வும், ஓய்வின்மையும் ஏற்படும்.

அதீத குடிப்பழக்கத்தின் விளைவுகள்

அதீத குடிப்பழக்கம், தவிர்க்கப்படக்கூடிய பல உயிர் பறிக்கும் காரணிகளுக்கு இட்டுச்செல்லும். முக்கியமாக, குடி போதையில் வாகனத்தினை செலுத்தி இறத்தல், தற்கொலை, நீரில் மூழ்கி இறத்தல், குடிப்பழக்கத்தினால் ஏற்படும் கல்லீரல் சார்ந்த உபாதைகள், குறிப்பிட்ட சில புற்றுநோய் வகைகள், குடும்ப அமைப்புச் சிதைவதால் ஏற்படும் மனநலம் சார்ந்த உபாதைகள், மனச்சோர்வு, இதய நோய்களில் சில போன்றவை.

சிகிச்சை

குடிப்பழக்கத்திற்கு ஆளானவர்களுக்கு மனநலம் ஆலோசனைகள், மருந்துகள் என்று பல சிகிச்சை முறைகள் இருக்கின்றன. இப்பழக்கம் உள்ளவர்களுக்கு சிகிச்சையளிக்கப்படவில்லையெனில் மேற்சொன்ன விளைவுகளே ஏற்படும். நாம் கவனிக்கவேண்டியது என்னவெனில், முறையான சிகிச்சையினால் ஒருவர் குடிப்பழக்கத்தில் இருந்து முற்றாய் வெளிவர இயலும். மேற்சொன்ன குடி போதை சார்ந்த பிரச்சனைகளில் இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பிரச்சனைகள் தங்களுக்கு இருப்பின் தயவு கூர்ந்து மருத்துவரிடம் செல்லுங்கள். முறையான, காலத்தால் செய்யப்படும் சிகிச்சையே உங்களுக்கும் உங்கள் குடும்பத்திற்கும் உதவும். ●

மந்திரமா?

தந்திரமா?

வயிற்றிலிருந்து லிங்கம் வரவழைத்தல்

இந்த மேஜிக் செய்யும் போது அதிக கவனத்துடன் செய்ய வேண்டும். பார்வையாளர்களை ஈர்க்கும் உரையாடலை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மேஜிக் செய்பவர் பேசிக்கொண்டே லிங்கபுராணத்தில் ஒருசில பாடல்களைப் பாடி அனைவரது கவனமும் தம்பக்கம் திருப்ப வேண்டும். தமது இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி அசைத்து காட்டி மந்திரக் கோலைச் சுழற்றிய படி இதோ லிங்கம் மாயமாய் வருகிறது எனவும் வயிற்றிலிருந்து லிங்கம் எடுத்து தருகிறேன் எனவும் கூறியபடி வாயைத் திறந்து காட்டவும். ஒன்றும் இல்லை என்பதை உறுதிப் படுத்தவும்.

பிறகு சற்று நேரத்தில் அடிவயிற்றிலிருந்து லிங்கம் வருவது போல் குமட்டி வாந்தி எடுப்பது போல் செய்யவும். இதோ லிங்கம் வயிற்றிலிருந்து வருகிறது வாய்க்கு வந்துவிட்டது என சொல்லிக்கொண்டே வாயிலிருந்து லிங்கத்தை எடுத்துக் காட்டவும். அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கி விடுவர்.

குறிப்பு : இந்த முறையில் தான் புட்டபர்த்தி சாய்பாபா, பிரேமானந்தா போன்றோர் செய்து மக்களை ஆச்சரியப் படுத்தினர் நம்பியவர் ஏமாந்தனர் சிலர் சிறை சென்றனர்.

(எப்படி செய்வது என்பது அடுத்த இதழில்.)

‘ஹைத’ யா?

ஐது குளிர்கிற மார்கழி மாதம் என்றாலும், அப்போது கொளுத்தும் வெயிலிலும் கபடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர் சிறுவர்கள். அதுவும் ஞாயிற்றுக் கிழமை வேறு; கேட்கவா வேண்டும். நேரம் காலம் போவது தெரியாமல் உற்சாகமாக கபடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இரு அணியாக இருந்து ஒருவரோடு ஒருவர் தோளோடு தோள் நின்று, தங்கள் அணி வெற்றி பெற விளையாடுகின்றனர். ஆட்டம் முடிந்தது. அனைவரும் ஆலமரத்தடியின் நிழலில் உட்கார்ந்து அளவளாவுகின்றனர். அப்போதுதான் ஆலமரத்தடிக்கு வந்து சேர்கிறார் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து இனியன், “என்ன கிருஷ்? ஏன் வெளையாட வரல” என்கிறார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இனியனைப் பார்த்து, “ஆத்துல ஹோமம் இருந்துச்சுடா. அப்பா வெளையாட வில. அதான் வர முடியல” என்றார்.

இனியன் சிரித்துக் கொண்டே, “ஹோம் வொர்க் மிஸ் பண்ணாலும் பன்னுவ, ஹோமத்த மிஸ் பன்ன மாட்ட போல இருக்கே!” என வேடிக்கையாய் சொல்லிக்கொண்டே, “நீ வந்திருந்தா நம்ம அணிக்கு ஆள் இல்லாம இருந்ததுக்கு ஒரு வாய்ப்பா இருந்திருக்கும்” என்கிறார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாவமாய் முகத்தை வைத்துக்கொண்டே, “நா என்னடா பன்றது? நா எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணேன். ப்ச... முடியலியே” என்றார் பரிதாபமாக.

இனியன், “சரி பரவாயில்ல கிருஷ். உடு இன்னொரு வாரம் பாத்துப்போம்”.

பேச்சு மெதுவாக அப்போதுதான் தொடங்கிய ஆங்கில புத்தாண்டை ஓட்டி திரும்பியது. அனைவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஜனவரி ஒன்று என்று என்ன செய்தனர் என்று பரிமாறிக்கொள்கின்றனர்.

இனியன், “நீங்கல்லாம் இந்த ஆண்டுக்கு ஏதாவது உறுதிமொழி எடுத்துருக்கீங்களா?” என நண்பர்களைப் பார்த்து வினவினார்.

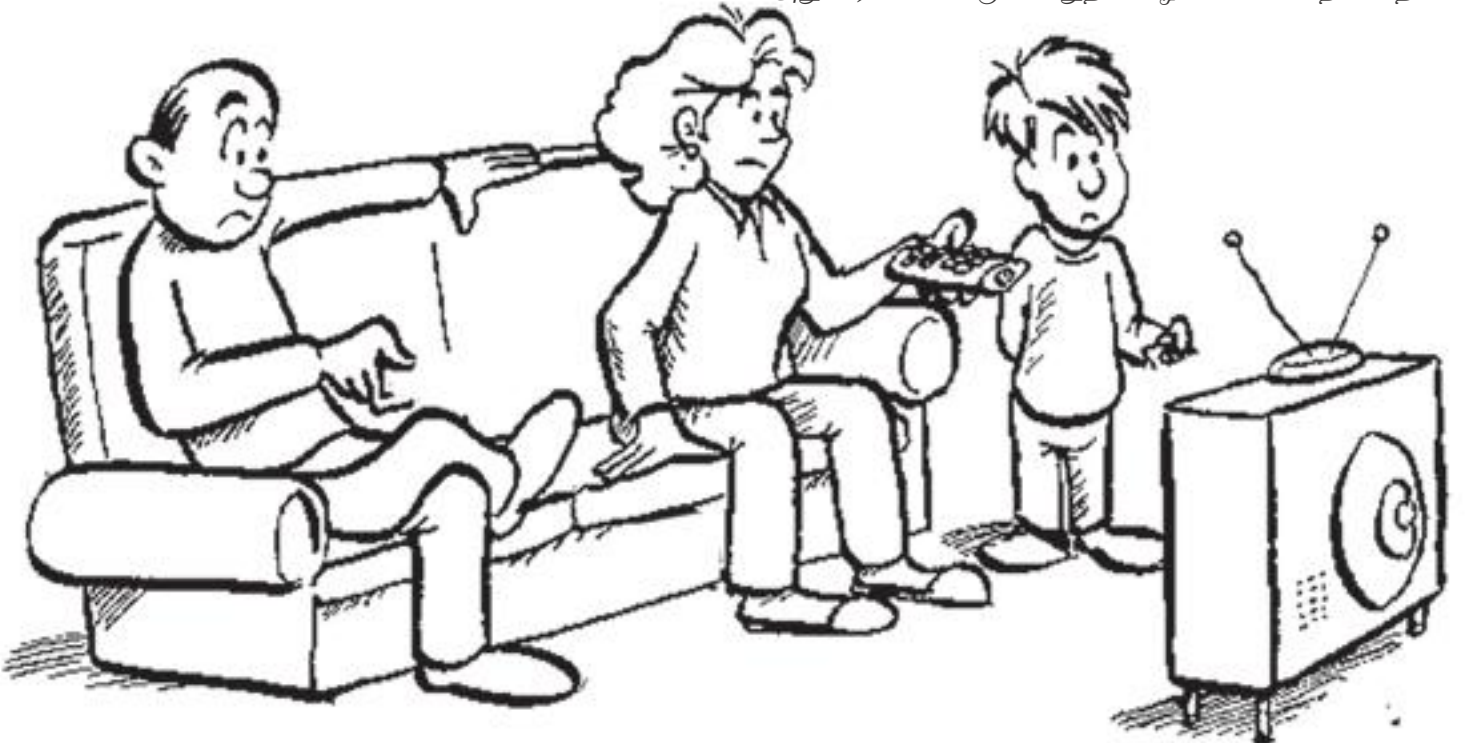
ஒரு நண்பர், “நா இந்த வருசத்தில, எனக்கு கிடைக்கிற பணத்த சேமிச்சு ஒரு விளையாட்டு பொருள் வாங்கலாம்னு உறுதிமொழி எடுத்திருக்கேன்.”

மற்றொரு நண்பர், “நா எங்க அப்பாகிட்ட திட்டு வாங்காம இருக்கணும்னு உறுதிமொழி எடுத்திருக்கேன்” என்று சொல்லியதுதான் தாமதம், நண்பர்கள் அனைவரும் சிரித்துவிட்டனர்.

மற்றொரு நண்பர், “நா இந்த வருஷம் எப்படியாச்சும், ஒரு கை கடிக்காரம் வாங்கணும்னு இருக்கேன்” என்றார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன், “நா இந்த வருஷமாச்சும் காலையில் எட்டு மணிக்காவது எந்திரிச்சு, ஸ்கூலுக்கு ரெடியாகணும்னு விஷ பண்ணி இருக்கேன்.” என்றார்.

உடனே இனியன், “இப்போ தெரியுது கிருஷ். நீ ஏன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு தாமதமா வரன்னு?” என சிரிக்கிறார். “அது சரி! எல்லாரும் உறுதிமொழியெல்லாம் நல்லாதான்

எடுக்கிறோம். ஆனா இன்னும் ரெண்டு வாரத்தில தமிழ்ப் புத்தாண்டு வரப்போதே. அது வரைக்காவதாச்சும் நம்ம உறுதிமொழியெல்லாம் ஞாபகத்தில இருக்குமா?" என கேட்கிறார்.

இனியன் பேசி முடிப்பதற்குள் குறுக்கிட்டு இடைமறித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன், "டேய் தமிழ்ப் புத்தாண்டுக்கு இன்னும் நாலு மாசம் இருக்கே. சித்திரையில்தானடா தமிழ்ப் புத்தாண்டு" என சொல்ல.

இனியன், "அப்படியா? எங்க வீட்ல தமிழ்ப் புத்தாண்டு தை ஒன்னுதான் கொண்டாடறோம். ஒரே கன்பீசன் மை லார்ட் கிருஷ்" என பதில் சொல்ல, நண்பர்களும் தங்கள் இல்லங்களில் தை ஒன்றையே தமிழ்ப்புத்தாண்டு ஆக கொண்டாடுவதாகச் சொல்கின்றனர்.

இன்னும் சிறிது நேரம் நண்பர்கள் அரட்டை அடித்துவிட்டு, ஞாயிறு மறையும் நேரம் வர, மாலை வேளை தொடங்கி, ஒருவருக்கு ஒருவர் நாளை பள்ளியில் சந்திக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் இல்லம் நோக்கிச் செல்கின்றனர்.

ஆலமரமோ ஆள் அரவம் இன்றி அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமைக்காகக் காத்திருக்கிறது.

இல்லம் வந்ததும், இனியன் கை, கால், முகம் கழுவிவிட்டு, அம்மாவுக்கு வீட்டு வேலைக்கு உதவி செய்கிறார். பின்னர் மறு நாள் பள்ளிக்குத் தேவையான புத்தகங்கள், நோட்டுகள் ஆகியவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி பையில் வைக்கிறார். வெளியே சென்ற அப்பாவும் இல்லம் வர. மாலை வேளைச் சிற்றுண்டியை குடும்பமாக எடுத்துக் கொண்டே, தொலைக்காட்சியில் எந்த சேனல் பார்த்து தங்களை தொலைத்துக் கொள்ளலாம் என்று தேடுகின்றனர். ஒரு சேனலில், சிறுவர்கள் பார்க்க ஏதும் இல்லாத, பயங்கரமான அடிதடிக்காட்சிகள் மற்றும் ரத்தம் நிறைந்த திரைப்படம் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது.

அதைப்பார்த்த இனியனுக்கு, "அம்மா, இந்த திரைப்படம் பார்க்கலாமா?" என்று கேட்க.

அம்மா, "இதெல்லாம் சிறுவர்கள் பாக்கற படம் இல்லப்பா. இது வேணாம். வேற படம் பாப்போம்" அப்படினனு சொல்ல.

அம்மா அப்பாவை பாத்து, "உங்களுக்கு ஏதாவது படம் பாக்கனுமா?" என்று கேட்க.

அப்பா, "ஓ! தொலைக்காட்சியில் நா விரும்பற படத்த பாக்கற உரிமையெல்லாம் எனக்கு இருக்கா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்க, அம்மா சற்றே முறைக்க. அப்பா அமைதியாய் தன் டெசிபலை குறைத்துக்கொண்டார். தாயும் சேயும் பார்க்கும் திரைப்படம்தான் தந்தையும் பார்க்க வேண்டும் என்கிற எழுதப்படாத விதியைப் பின்பற்றினார் தந்தை.

விளம்பர இடைவேளைக்கு இடையில் ஓடிய திரைப்படத்தை சலிப்பில்லாமல் பார்த்தனர் குடும்பத்துடன். பெரும்பாலான விளம்பரங்கள் புத்தாண்டு வாழ்த்துகளை தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தது. புத்தாண்டு விளம்பரங்களைப் பார்த்த இனியன் அம்மாவிடம், "அம்மா, புத்தாண்டுன்னா என்னம்மா? அது எதுக்காக இருக்கு?" என்று கேட்கிறார்.

இதைக் கேட்ட அம்மாவும் அப்பாவும் இனியனைப் பார்த்தனர். அப்பா ரிமோட்டில் மியூட் பட்டனை அமுக்கினார்.

அம்மா இனியனைப் பார்த்து, "ஒரு ஆண்டு அப்படினா, உலகம் தூரியனை ஒரு முறை சுத்தி வந்திருக்கு அப்படினனு அர்த்தம்."

இனியன், "ஓ!"

அப்பா, "ஜனவரி 1 தொடங்கி, டிசம்பர் 31 வரும் போது, உலகம் தூரியனை ஒரு முறை உலா வந்திருக்கும். அந்த ஒரு சுற்றுதான் ஒரு ஆண்டு"

இனியன், "ஓ!"

அப்பா, "ஏன் புத்தாண்டு கொண்டாடறோம்னா, புது ஆண்டுல, புத்துணர்ச்சியோடு பல புதிய வேலைகளை உத்வேகமா செய்யத்தான். மகிழ்ச்சியை எல்லார்கிட்டயும் பகிர்ந்துக்க. அன்பை எல்லார்கிட்டயும் பகிர்ந்துக்க. இதெல்லாத்துக்கும் ஒரு வாய்ப்புதான் புத்தாண்டு"

இனியன், "தமிழ்ப்புத்தாண்டு எந்த மாசம்? தை மாசமா? சித்திரை மாசமா? இன்னைக்கு கபடி வெளயாடிட்டு இருந்தோம். வெளயாடி முடிச்சிட்டு பேசிட்டு இருந்தப்ப தமிழ்ப்புத்தாண்டு பத்தியும் பேசினோம். எல்லோரும் தை மாசம்தான் தமிழ்ப்புத்தாண்டு கொண்டாடறோம். அப்ப ஏன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வீட்ல மட்டும் சித்திரை மாசம் தமிழ்ப்புத்தாண்டு கொண்டாடறாங்க? அப்படினா நமக்கு மட்டும் ரெண்டு உலகம் இருக்கா? தை உலகம், சித்திரை உலகம் அப்படினனு?" ரெண்டு விரலை காட்டியபடியே, இப்படி அடுக்கடுக்காக கேள்வி கேட்கிறார் இனியன்.

அம்மாவும் அப்பாவும் இனியன் கேட்ட கேள்விகளைக் கேட்டுச் சிரிக்கின்றனர்.

இப்போது, அப்பா தன் கையில் இருந்த ரிமோட்டினால், தொலைக்காட்சியை நிறுத்திவிட்டார்.

அப்பா, "அதெல்லாம் இல்லப்பா. ஒரே ஒரு உலகம்தான் இருக்கு. ஒரு சிலருக்கு ஜனவரி 1 புத்தாண்டா தொடங்குது. ஒரு சிலருக்கு தை 1 புத்தாண்டா தொடங்குது. ஒரு சிலருக்கு சித்திரை 1 புத்தாண்டா தொடங்குது. அவ்ளோதான். வேற ஒன்னும் இல்ல."

இனியன், "ஆனா ஆங்கிலப் புத்தாண்டுல ஒரு மாசம் மட்டும்தான் வருது. தமிழ்ப்புத்தாண்டுல மட்டும் ஏன் ரெண்டு மாசம் வருது?"

அப்பா பொறுமையாகவும் நிதானமாகவும்,

"தமிழர்க்கு புத்தாண்டு ஒன்னுதான்.

அது தை ஒன்னுதான்."

அம்மா இந்த ரைமிங்கை கேட்டுவிட்டு, "நீ எங்க கண்ணுதான்....." என சொல்ல இனியன் மகிழ்கிறார்.

அப்பா மேலும், "கொஞ்சமே கொஞ்சம் பேர், அதுவும் அறியாமையால் சித்திரை 1-அய் புத்தாண்டா கொண்டாடறாங்க. அவ்ளோதான். தமிழ்மொழிப் பற்று இருக்கறவங்களுக்கு தை ஒன்றுதான் தமிழ்ப்புத்தாண்டு. அதுதான் பொங்கல் விழாவும். உழவர் திருநாளும்."

இனியன், "ஏன் சித்திரை ஒன்று தமிழ்ப்புத்தாண்டு இல்ல?"

அப்பா, "சித்திரை 1 வருஷப் பிறப்பு அப்படிங்கறது. சமஸ்கிருதம் தாய்மொழியா கொண்டவங்களுக்கு வேணா இருக்கலாம். மொத்தம் 60 வருஷப் பெயர் இருக்கு. ஒவ்வொரு சித்திரை ஒன்று அன்றும், அந்த 60 வருஷத்தில ஒன்னு பிறக்கும். அதாவது 'பிரபவ்', 'விபவ்', 'சுக்கில்', 'ஹே விளம்பி', 'குரோதி', 'விரோதி' அப்படினனு மொத்தம் 60 வருஷப் பெயர் இருக்கு. இதில ஒன்னு கூட தமிழ்ப்பெயர்

கிடையாது.”

இனியன், “ஓ! ஆனா நீங்க 60 வருஷத்தோட பேரும் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்குன்னு சொன்னீங்க. நீங்க சொல்லும்போது 6 பேர்த்தான சொன்னீங்க. மீதி 54 வருஷப் பேரையும் சொல்லுங்க”

கிடைத்த நேரத்தில் எல்லாம் அப்பாவுக்கு எதிராக கிடா வெட்டுவதுதான் அம்மாவுக்கு பிடித்ததாயிற்றே.

அம்மா, “ம்க்கும். 6 வருஷ பேர ஞாபகத்தில் வெச்சி சொன்னதுக்கே, கணிதத்தில் நோபல் பரிசு கொடுக்கனும் உங்க அப்பாவுக்கு. இதில 60 வருஷ பேரையும் சொல்லிட்டாலும்...” என நீட்டி முழங்க, இனியன் புன்னகைக்கிறார். இனியனும் அம்மாவும் Hi-fi தட்டி சிரிக்கின்றனர்.

இனியன் விறு விறு என்று சென்று, அப்பாவின் மடிக்கணினியை எடுத்து வந்து, அதில் கூகுள் தேடு பொறியில் 60 சமஸ்கிருத வருஷப் பெயரையும் தேடி வாசித்து, அவை சமஸ்கிருதம்தானா என்று சரி பார்க்கிறார்.

சரி பார்த்தபின், அம்மாவைப் பார்த்து, “அம்மா! ஆ... மாம்மா... அப்பா சொன்ன மாதிரிதான் இருக்கு. எந்த ஆண்டு பேரும் தமிழில் இல்லம்மா.”

இனியன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, “ஆனா ஒரு சந்தேகம்ப்பா”

அப்பா, “ம். சொல்லுங்க. சந்தேகம் வரலன்னாதான் வியப்பு. என்ன சொல்லுங்க.”

இனியன், “60 வருஷம் இருக்கு. 61 எங்க? 62 எங்க? 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69,70 .....”

அப்பா சிரித்துக்கொண்டே, “யப்பா! போதும்பா. அப்படியே ஆயிரம், லட்சம், கோடி வரைக்கும் போயிடாதீங்க. சற்றே நிறுத்தவும்”

இனியன் சிரிக்கிறார்.

அப்பா தொடர்கிறார், “சமஸ்கிருதத்தின் அடிப்படையில் வருஷப்பிறப்பு கொண்டாடறவங்க நம்பிக்கை படி, இந்த 60 ஆண்டும் சுழற்சி முறையில் இருக்கும் அப்படின்னு நம்பறாங்க. அதாவது 60க்கு அப்புறம் திரும்பவும் 1-லேந்து தொடரும்.”

இனியன், சிரித்துக் கொண்டே, “என்னது? மறுபடியும் மொதல்லேந்தா? செம ஜாலியா இருக்குப்பா. இப்ப தாத்தாவோட வயசு 85. பாட்டியோட வயசு 75. அப்படின்னா இந்த சுழற்சி முறையில் எண்ணினா, தாத்தா வயசு 25, பாட்டி வயசு 15. செம காமெடியா இருக்குப்பா”

அப்பா, “ஆமா இனியா. அப்பாவுக்கே இப்ப வயசு 45, அம்மாவுக்கு 40. அப்ப அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் தாத்தா பாட்டிய விட வயசு அதிகம்ல. உங்களுக்கு 10 வயசு. அதாவது பாட்டிய விட அஞ்சு வயசுதான் கொறச்சல்”

அம்மா, அப்பா, இனியன் மூவரும் சிரிக்கின்றனர்.

இனியன், “அது ஏம்ப்பா 60 ஆண்டு சுழற்சி? ஒரு 10 வெச்சிருக்கலாம்ல? இல்ல ஒரு 50 வெச்சி இருக்கலாம்ல? உங்களுக்கும் வேணாம் எனக்கும் வேணாம், ஒரு 100-னாவது வெச்சிருக்கலாம்ல?”

அப்பா, “அந்த காலத்தில் இருந்த அறியாமையில், அப்ப எத உண்மைன்னு நெனச்சாங்களோ அதுப்படி 60-ன்னு நம்ப ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. இந்த 60, ஏன் வந்திச்சங்கறதுக்கு ஒரு சுவாரசியமான புராண கதை இருக்கு. அந்த கதையிலேந்துதான்

அப்பா, “அந்த காலத்தில் இருந்த அறியாமையில், அப்ப எத உண்மைன்னு நெனச்சாங்களோ அதுப்படி 60-ன்னு நம்ப ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. இந்த 60, ஏன் வந்திச்சங்கறதுக்கு ஒரு சுவாரசியமான புராண கதை இருக்கு. அந்த கதையிலேந்துதான் இந்த 60 வருஷமும் பிறந்ததா நம்பறாங்க”

இந்த 60 வருஷமும் பிறந்ததா நம்பறாங்க”

இனியன் கதை கேட்கும் ஆவலுடன், “அது என்ன கதைப்பா?” என அப்பாவை வைத்த கண் வைத்தபடியே பார்க்கிறார்.

அப்பாவோ அம்மாவைப் பார்க்கிறார்.

அம்மாவோ அப்பாவை முறைக்கிறார்.

அம்மா, “ஏங்க, இதெல்லாம் சின்ன புள்ளங்க கேக்கற கதையா? அந்த கதையெல்லாம் சொல்லாதீங்க. சின்ன புள்ள கெட்டு போறதுக்கா” என கடிந்து கொள்கிறார்.

இனியனுக்கு இப்போதான் அந்தக் கதை கேட்க வேண்டும் எனும் ஆவல் டபுள் டோஸ் ஆகிறது.

இனியன், “ஏம்மா அப்பாவ கதை சொல்ல வேணாம்பு சொல்லறீங்க. நீங்க சொல்லுங்கப்பா.”

அம்மா, “கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி ஒரு திரைப்படத்தை தொலைக்காட்சியில் பாக்கலாமான்னு கேட்டீங்களல்ல. நாங்க கூட அந்த திரைப்படத்தை நீங்க பாக்க கூடாது அப்படின்னு சொன்னோம்ல. அந்த மாதிரிதான் இந்த கதையும்.”

இனியன் விடுவதாய் இல்லை, “நா பாக்க கூடாதுன்னு சொன்ன திரைப்படத்துக்கும் இந்த புராண கதைக்கும் என்னம்மா சம்மந்தம்?”

அம்மா பொறுமையாக, “சில திரைப்படத்தை, சிறுவர்கள் தனியாவே பாக்கலாம். சில திரைப்படத்தை சிறுவர்கள், பெற்றோரோடுதான் பாக்கலாம். சில திரைப்படத்தை, பெரியவங்க மட்டும்தான் பாக்கலாம். அது மாதிரிதான் இந்த ஹிந்து மத புராண கதையும். இந்த கதையை பெரியவங்க மட்டும்தான் கேக்க முடியும். சிறுவர்களிட்ட சொல்றதுக்கு ஏத்த கதை இல்லை அது. அதனாலதான்.”

இனியன், “ஓ! சரிம்மா...”

அம்மா, அப்பாவின் மண்டையில் நங்கென ஒரு குட்டு குட்டி, “இதப்பத்தியெல்லாம் உங்களை சொல்ல சொன்னாங்களா? இவன் வயசுக்கு என்ன சொல்லனுமோ, எத சொல்லனுமோ, அத மட்டும் சொல்லுங்க” என்கிறார்.

அப்பா மண்டையில் குட்டுப்பட்ட இடத்தை தடவிக்கொண்டே, “யெஸ் யுவர் ஆனர்” எனச் சொல்ல, அம்மாவும் இனியனும் மகிழ்ச்சியுடன் சிரிக்கின்றனர்.

அம்மாவும் அப்பாவும் கடைசி வரையிலும், கிருஷ்ணனுக்கும் நாரதனுக்கும் பிறந்தவையே அந்த 60 சமஸ்கிருத வருஷம் எனும் புராணக் கதையை இனியனிடம் சொல்லவே இல்லை.

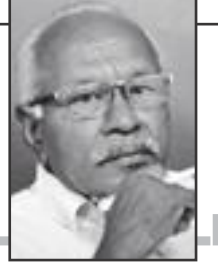
இனியனுக்கோ மடிக்கணினியும் கூகுள் தேடுபொறியும் இன்னும் கையிலேயே இருக்கிறது. ●

தடைகள் உடைபடவே

தடைகள் உடைபடவே

தடை உடைபடவே

மறைப்பது - அதைப் பார்க்கும் வேட்கையை அதிகப்படுத்துகிறது.

தடுப்பது - மீறும் வேகத்தைப் பன்மடங்காக்குகிறது.

போராட்டங்கள் - அதிகாரத்தின் தடுப்புகளைத் தகர்த்தெறியும் உள்மன வேட்கையின் வெளிப்பாடே; சமூகக் குற்றமல்ல.

தேவதாசிமுறையும், பால்ய விவாகமும், சதியும் வேத விதிகளின் மீறக்கூடாத ஒழுக்கமுறையாய் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில்தான் அந்தக் கட்டமைப்பைத் தகர்த்தெறியும் மீறல்களும் வலுப்பட்டு தம்மை வடிவமைத்துக் கொண்டன. அந்த மீறல்களே மறுமலர்ச்சியாய் வடிவெடுத்தன.

ஒவ்வொரு காலத்திலுமே உடைத்தெறியப்பட்ட தடைகளின் ஊடாகவே புத்துலகு சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சொர்க்கத்தின் (?) ஒவ்வொரு வாசலும் தடைகளின் தகர்ப்பால் மட்டுமே திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசும் மதங்களும் தத்தமது வசதிகளுக்காகவே விதிகளைக் கட்டமைக்கின்றன. அந்த விதிமுறைகள் இன்னொரு பெருங்கூட்டத்தின் உடலை - உரிமையை

- உணர்வுகளை - சுயமரியாதையை ஒட்டுமொத்தமாக உதாசீனப்படுத்தும்போது, அந்த பெருங்கூட்டம் விதிகளின் நிந்தனையை - நிராகரிப்பை - மறுப்பை நிறைவேற்ற முயற்சிக்கிறது; வெற்றி பெறுகிறது அல்லது தடைமீறும் இந்தச் செயற்பாடுகளை நிந்திப்பதும் - நியாயப்படுத்துவதும் - விதித்தவர்க்கும் தகர்ப்பவர்க்குமான மனவெளி சார்ந்ததே ஆயினும் நீதி தன்னளவில் நெடிதோங்கி நிற்கவே செய்கிறது.

சபரிமலை சார்ந்த நிகழ்வுகள் கூட நேற்றைய தெளிப்பின் இன்றைய முளைப்பல்ல. நெடுங்கால உணர்வுகளே.

ஆறுலட்சம் தலைகளுக்கெதிராக அறுபதுலட்சம் உடல்கள் 620 கிலோமீட்டர் அளவுக்கு சினச்சுவராய் கரம்கோர்த்து நின்றதென்றால் அது தடைக்கும் தகர்ப்புக்குமான நேரெதிர் உணர்வுகளின் உந்துதலே. இது நடக்கும்! இப்படித்தான் நடக்கும் இத்தகைய தகர்ப்பு முயற்சிகளுக்குப்பின்னால்தான் மறுமலர்ச்சியின் உதயம் சாத்தியமாகிறது.

ஏதேன் தோட்டத்து விதியை ஏவாள் தகர்த்ததால் தான் உலகில் மானுடக் கணிகளின் விளைச்சல் ஏகத்துக்கும் பெருகியது. பாவமும் சாபமுமாகிய கற்பனைகள் தகர்க்கப்பட்டக் கணங்களில் தான் சந்ததிப்பெருக்கம் எனும் அற்புதத்துக்கான அடித்தளம் சாத்தியமாயிற்று.

“நட்டகல்லும் பேசுமோ?” என்ற சித்த(ர்) வினாதான் பேசாது என்கிற போதத்துக்கும் வித்திட்டது. அந்த வினா இன்னொரு பெருவெளியின் வாயிலுக்குத் திறவுகோலானது.

“இறைச்சி, தோல், எலும்பிலும் இலக்கமிட்டிருக்குதோ? என்பதான கேள்விகள் வெறும் சாதிக்கானதல்ல; இன்னொரு நீதிக்கான கோரிக்கை என்பதே காலத்தின் குரல்.

காலத்தின் சுழற்சியில் முன்னது பின்னதாகிறது. பின்னது இன்னும் பேரொளியாகிறது. இதுநடக்கும்! இது தான் வளர்ச்சி! இருப்பை மறுப்பதும் வளர்ச்சியின் கூறுதான்.

சட்டமறுப்பும் ஒத்துழையாமையும் அகிம்சாவின் அடையாளங்கள் மட்டுமல்ல. காலமும் தழுவும் கண்டுபிடித்த புதுவகைப் போராயுதங்கள். அவையும் காலனியுக்கத்தைப் புறங்கண்டன. தடைகள் உடைபடும். உடைபடத்தான் தடைகள். “மாற்றம் மட்டுமே மாறாதது” ●

அய்யம்பது ஆண்டு திராவிட கட்சிகளின் ஆட்சியில் தமிழகம் வளர்ந்திருக்கிறதா? வீழ்ந்திருக்கிறதா?

காலனியாதிக்க எதிர்ப்புப் போர் (1790 - 92)

வாருங்கள் தோழர்களே நாம் மீண்டும் “டைம் மெஷினில்” பயணிக்கவேண்டியுள்ளது. வரலாற்றில் முன்னும் பின்னும் பயணிக்காமல் உண்மை நிலையை ஆய்ந்தறிவது அவ்வளவு சுலபமல்ல என்பதால், நாம் முன்பு நினைத்ததுபோல் இல்லாமல் இந்திய சுதந்திர முழு வரலாற்றையும் ஓரளவு புரிந்துகொண்டாலொழிய இந்த இரண்டு நூற்றாண்டு வரலாறு புரியாமலே போய்விடுமோ என்கிற அச்சத்தின்பால் எழுந்ததுதான் எனது இந்த டைம் மெஷின் யுக்தி என்க.

இன்றைய இந்திய துணைக்கண்டம் என்றழைக்கப்படும் இந்திய ஒன்றியத்தில் வெள்ளையர்களுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் தெற்கில் தொடங்கிய முதல் விடுதலை போராளிகளான கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள், கோபால் நாயக்கர், தீரன் சின்னமலை, கேரள வர்மா, தூந்தாஜி வாக் போன்ற எண்ணற்ற போராளிகளே. ஆனால் அவர்களுக்கு எல்லாம் உந்து சக்தியாக திகழ்ந்தவர் மைசூரை ஆண்டுகொண்டிருந்த திப்புசுல்தான் ஆவார். இன்னும் சொல்லப்போனால் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு சவாலாக இருந்தவர் திப்பு. இதனால் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நிலைக்கமுடியுமா என்கிற ஐயத்தையும் உருவாக்கியவர் திருவாளர் திப்பு என்றால் மிகையல்ல.

தனது 32ஆவது வயதில் அரசரிமையை பெற்றிருந்த திப்பு, டிசம்பர் 1784இல் மேற்குக் கடற்கரையிலிருந்து ஆங்கிலேயர்களைத் துடைத்தெறிந்து விட வேண்டும் என்ற வேகத்துடன் தன்னுடன் இணைந்து போரிட்ட பிரஞ்சுப் படைகளுடன் போரைத் தொடர்ந்தார். ஆனால் திப்புவின் ஆசையை ஒன்றுமில்லாமல் செய்துவிட்டார் அன்றைய பிரஞ்சு அதிகாரத்தின் உச்சியில் இருந்த 16ஆம் லூயி; எனவே திப்புவுக்கு போரைத் தொடரமுடியாமல் பாதிவிலேயே நிறுத்தவேண்டியதாயிற்று. அதற்கு முக்கிய காரணமாகச் சொல்லப்படுவது லூயி பிரிட்டனுடன் செய்துகொண்ட இரகசிய ஒப்பந்தம் என்பதே. ஆனாலும் சுமார் நான்காயிரத்திற்கும் மேலான ஆங்கிலச் சிப்பாய்கள் திப்புவால் சிறை பிடிக்கப்பட்டு பின்பு அவர்களின் தளபதி உள்பட விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். இது பிரிட்டனுக்கு பெருத்த அவமானமாக பதிவானது.

இதன் விளைவாக 1790 -20இல் மூன்றாவது மைசூர் போர் என்று அழைக்கப்படும் காலனியாதிக்க எதிர்ப்புப் போர் திப்புவிற்கும் அன்றைய பிரிட்டிஷ் ஜெனரல் கவர்னர் ஜெனரல் கார்ன்வாலிஸ் - க்கும் நடைபெற்றது. இதை ஒரு துரோகபோர் என்று கூட சொல்லலாம். இந்த போருக்கு அடிப்படைக்காரணமே ஆங்கிலேயக் கைக்கூலியான திருவிதாங்கூர் மன்னர்தான். அதுமட்டுமன்றி திப்புவுக்கு எதிராக திருவிதாங்கூர், ஐதராபாத் நிஜாம், மைசூர்

ஒரு வரலாற்று ஆய்வு

அரசின் முன்னாள் பாளையக்காரர்கள், ஆற்காட்டு நவாப், தொண்டைமான் ஆகிய அனைவரும் ஆங்கிலேயன் பின்னால் அணிதிரண்டனர். அவர்களை அனைவரையும் எதிர்கொண்ட திப்பு மைசூருக்கு அருகிலிருக்கும் சீரங்கப்பட்டினம் கோட்டை 30 நாட்களுக்கும் மேலாக எதிரிகளின் முற்றுகைக்கு இலக்கான போதிலும் எதிரிகளால் கோட்டைக்குள் நுழைய முடியவில்லை. பின்னாளில் ஆங்கிலேய அதிகாரி மன்றோ “30 நாட்கள் முற்றுகையிட்டும் எங்களால் அந்தத் தீவையும் கோட்டையையும் தூரத்திலிருந்து தரிசிக்க மட்டுமே முடிந்தது” குறிப்பிடுகிறார். எனினும் திப்புவின் தோல்வியால் ஆங்கிலேயருடன் சேர்ந்து உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளவேண்டிய கட்டாயம் திப்புவுக்கு ஏற்பட்டது.

இதில்

1. திப்புசுல்தான் தன் ஆட்சியில் பாதியை வெள்ளையருக்கு விட்டுக்கொடுத்துவிடவேண்டும்
2. மூன்று கோடியே முப்பது இலட்ச ரூபாயை இழப்பீட்டுத்தொகையாக தரவேண்டும்
3. இந்த தொகை முழுவதும் செலுத்தி முடிக்கும்வரை திப்புவின் தன் இரண்டு மகன்களையும் வெள்ளையர்களிடம் பிணைக்கைதிகளாக ஒப்படைக்கவேண்டும். இதில் தன்னுடைய ஒரு மகனுக்கு 14 வயது மற்றவனுக்கோ எட்டு வயது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திப்புசுல்தான் கண்ணீருடன் ஒப்புக்கொண்டு தனது இரண்டு மகன்களையும் பிப்ரவரி 23 ஆம் தேதியன்று கார்ன்வாலிஸின் பாசறைக்கு அனுப்பிவைத்தான். இதை கார்ன்வாலிஸின் தரப்பு பெரிய வெற்றி விழாவாகக் கொண்டாடியதுடன் திப்புவிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகள் மராத்தியருக்கும் நிஜாமுக்கும் பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்டன. போரில் ஈடுபட்ட மன அழுத்தத்தின் காரணமாக கார்ன்வாலிஸின் உடல் நலம் வெகுவாக குன்றியிருந்தநிலையில்; 1793இல் தனது கவர்னர் ஜெனரல் பதவியை ஷர் ஜான் ஷோரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இங்கிலாந்திற்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். பணயத்தொகையை அடைத்து கும்பினிக் கொள்ளையர்களிடமிருந்து தன் மகன்களை மீட்டதுடன் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான அடுத்த போருக்கும் ஆயத்தம் செய்யத் தொடங்கினார் திப்பு. 1792 போரில் ஏற்பட்ட இழப்புகளைச் சரி செய்தது மட்டுமல்ல, முன்னிலும் வலிமையாகத் தனது பொருளாதாரத்தையும் இராணுவத்தையும் திப்பு கட்டியமைத்துவிட்டார்!

இதற்கு முக்கிய காரணமாக ஓரளவு ஞாயமாகச் செயல்பட்டவர் ஷர் ஜான் ஷோர். போர்குணமற்ற அவரிடம் நல்ல நிதி நிர்வாகமே இருந்தது. திப்புசுல்தான் ஹைதராபாத் நிஜாமிடம் போர்த்தெடுத்தபொழுது ஷர் ஜான் ஷோர் நடுநிலை வகித்தார். அதாவது பாதிப்பு மராத்தியரையோ நிஜாமையோத் தாக்கினால் ஆங்கிலேயர்கள்

அவருக்கு உதவவேண்டும் என்பது உடன்படிக்கை; ஆனால் சமயம் பார்த்து மராத்தியர் திப்புவுடன் சேர்ந்துகொண்டதால் அந்த உடன்படிக்கை செல்லாது என்று ஷர் ஜான் ஷோர் தன்னுடையப் படைகளை அனுப்ப மறுத்துவிட்டார். இதுவே திப்புவின் மறுவெற்றிக்கு காரணமாக அமைந்தது எனலாம். 1795-இல் வெள்ளையருக்கெதிராக திப்பு நடத்திய போரில் தொடங்கி, 1806-இல் வேலூர் கோட்டைச் சிறையில் சிப்பாய்கள் நடத்திய புரட்சி வரை நீடித்த இந்தப் போர்தான் இந்தியாவின் உண்மையான முதல் சுதந்திரப் போர். ஆனால் தென்னிந்திய வரலாற்றைப் புறக்கணிப்பது, இசுலாமியர்களை புறக்கணிப்பது என்ற இந்து தேசியக் கண்ணோட்டத்தின் காரணமாக, தமிழகம் மற்றும் தென்னிந்தியாவின் பெருமைமிக்க இந்த விடுதலைப் போராட்ட மரபு இந்திய வரலாற்றில் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிர்வாகம், வணிகம், விவசாயம், சமூகம், இராணுவம் போன்ற பல துறைகளில் தன்னிறைவு பெறவேண்டுமானால் ஒரு தொழில் முறையில் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட, பெரிய, நவீன இராணுவத்தை உருவாக்கியாக வேண்டும் என்ற புறவயமான நிர்ப்பந்தம் திப்புவை நவீனமயமாக்கத்தை நோக்கி உந்தித் தள்ளுகிறது. ஆனால், அரசுக்கான வருவாயை விவசாயத்தான் வழங்கியாக வேண்டுமென்ற தழ்நிலையைப் புரிந்து கொண்டு விவசாயிகளின் வளர்ச்சி குறித்து அவர் பெரிதும் அக்கறை காட்டுகிறார்.

அதாவது எட்கர் தர்ஸ்டன் என்ற ஆய்வாளர் கூறுகிறார்.....

எந்தச் சாதி மதத்தைச் சேர்ந்தவரானாலும் சரி, உழுவர்களுக்குத்தான் நிலம் சொந்தமாக இருக்கவேண்டும்” என்று திப்பு பிரகடனம் செய்கிறார். இராணுவம் மற்றும் துணை இராணுவப் படையினர் 3 லட்சம் பேருக்கு நிலம் வழங்கியிருக்கிறார். சென்னை மாகாணத்தைப் போல அல்லாமல் மைசூர் அரசில் தலித் சாதியினருக்குப் பல இடங்களில் நிலஉடைமை இருந்ததாக; 1792 போருக்குப்பின் திப்புவிடமிருந்து ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்ட சேலம் மாவட்டம் வேலூர் தாலூக்காவிலிருந்து வரிக்கொடுமை தாளாமல் 4000 விவசாயிகள், திப்புவின் அரசுக்குக் குடி பெயர்ந்ததை 1796லேயே பதிவு செய்திருக்கிறான் ஆங்கிலேய அதிகாரி தாமஸ் மன்றோ.

பணப்பயிர் உற்பத்தி, பெங்களூர் லால் பாக் என்ற தாவரவியல் பூங்கா, பட்டுப் பூச்சி வளர்ப்பு என விவசாயத்தை பிற உற்பத்தித் துறைகளுடன் இணைப்பதிலும், பாசன வளத்தைப் பெருக்கி விவசாயத்தை விரிவுபடுத்துவதிலும் கவனம் செலுத்தி இருக்கிறார் திப்பு.1792 தோல்விக்குப் பிறகும் கூட ஆங்கிலேயரைத் தன் எல்லைக்குள் வணிகம் செய்ய திப்பு அனுமதிக்கவில்லை. 1911இல் ஆங்கிலேயப் பொறியாளர்கள் கிருஷ்ணராஜ சாகர் அணையைக் கட்டுவதற்கான பணிகளைத் துவக்கிய போது அதே இடத்தில் அணைக்கட்டு கட்டுவதற்கு 1798இல் திப்பு நாட்டியிருந்த அடிக்கல் லையும், இந்த அணைநீரைப் பயன்படுத்தி உருவாக்கப்படும் புதிய விளைநிலங்களுக்கு வரிவிலக்கு அளிப்பது குறித்த திப்புவின் ஆணையையும் கண்டனர்.

இரும்பு, தங்கம், நெசவு போன்ற தொழில்களின் அடிப்படையிலான நகரங்கள் உருவாகியிருந்தன; உற்பத்தியின் அளவிலும் தரத்திலும் அவை ஐரோப்பியப் பொருட்களுக்கு நிகராக இருந்தன; முதலாளித்துவத் தொழிலுற்பத்தியின் வாயிலில் இருந்தது திப்புவின் மைசூர் என்று ஆங்கிலேய அதிகாரிகளின் ஆவணங்களையே ஆதாரம் காட்டி

எழுதுகிறார்கள் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள்.

பிரான்சுடனான அவரது உறவில் ஐரோப்பியத் தொழில் புரட்சியை அப்படியே இங்கு பெயர்த்துக் கொண்டு வந்து விடும் ஆர்வம் தெரிகிறது. 1787 இல், பஸ்துறை அறிவையும் வளர்த்துக் கொள்வதற்காக 70 பேரை பிரான்சுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்; அது மட்டுமல்ல, தொழிற்புரட்சியின் உந்துவிசையான நீராவி எந்திரத்தை உடனே அனுப்பி வைக்குமாறு பிரெஞ்சுக் குடியரசிடம் கோருகிறார் திப்பு. காலனியாதிக்க எதிர்ப்புணர்வால் உந்தப்பட்டு தொழிலையும் வணிகத்தையும் வளர்க்க விரும்பிய திப்பு, 1793இல் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குப் போட்டியாக அரசு வணிகக் கம்பெனியைத் துவக்குகிறார். இந்துஸ்தானம் முழுதும் 14 இடங்களில் வணிக மையங்கள், 20 வணிகக் கப்பல்கள், 20 போர்க்கப்பல்கள், கான்ஸ்டான்டி நோபிளில் மைசூர் அரசின் கப்பல் துறை.. என்று விரிந்து செல்கிறது திப்புவின் திட்டம். அன்று கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியை விஞ்சுமளவு வணிகம் செய்து கொண்டிருந்த பனியா, மார்வா, பார்ஸி வணிகர்கள் கும்பினியின் போர்களுக்கு நிதியுதவி செய்து கொண்டிருக்க, வணிகத்தையே ஒரு அரசியல் நடவடிக்கையாக, மக்களையும் ஈடுபடுத்தும் காலனியாதிக்க எதிர்ப்புப் போராக மாற்ற விழைந்திருக்கிறார் திப்பு.

ஆங்கிலேயக் காலனியாதிக்கவாதிகளிடமிருந்து ஒரு பேச்சுக்குக் கூட நாகரிகமான சிந்தனை அன்று வெளிப்படாத தூழலில்; “போர்களை போர்களைத்தோடு முடித்துக் கொள்ளுங்கள். அப்பாவி மக்கள் மீது போர் தொடுக்காதீர்கள். பெண்களைக் கவுரவமாக நடத்துங்கள். அவர்களது மத நம்பிக்கைக்கு மதிப்புக் கொடுங்கள். குழந்தைகளுக்கும் முதியோருக்கும் பாதுகாப்பு கொடுங்கள்” என்று தன் இராணுவத்துக்கு எழுத்து பூர்வமாக ஆணை பிறப்பிக்கிறார் திப்பு இது அவரது மேன்மையைக் காட்டுகிறது.

1857 வட இந்திய சுதந்திரப் போர்!

“மனித குல வரலாற்றில் பழி வாங்குதல் என ஒன்று இருக்கிறது இங்கே பழிவாங்குவதற்கான கருவிகளை உருவாக்குபவன் வன்முறைக்கு இலக்கானவன் அல்ல, அந்த வன்முறையை ஏவியவன்தான் (தனக்கெதிரான) அந்தக் கருவியையேத் தயார் செய்கிறான். இதுதான் வரலாற்றுப் பழிவாங்குதலின் விதி. பிரிட்டிஷாரால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்டு நிர்வாணமாக்கப்பட்ட விவசாயிகளிடமிருந்து தொடங்கவில்லை இந்தியாவின் கலகம்; அவர்களால் சோறும் துணியும் தந்து சிராட்டி வளர்க்கப்பட்ட சிப்பாய்களிடமிருந்துதான் தொடங்கியிருக்கிறது என்கிறார் கார்ல் மார்க்ஸ், செப்,4,1857.

தொழிற்புரட்சி தோற்றுவித்த நவீன எந்திரங்களால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட துணிகளைக் காட்டிலும் இந்தியக் கைத்தறி தரமானதாகவும் மலிவானதாகவும் இருக்கவே, இந்தியாவின் துணி ஏற்றுமதியை 1820இல் முற்றிலுமாகத் தடை செய்தது கும்பினியாட்சி. பிரிட்டனின் துணிகள் இந்தியச் சந்தையை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கின. உலகப் புகழ் பெற்ற இந்தியாவின் கைவினைஞர்களும் நெசவாளர்களும் பிழைக்க வழியற்று விவசாயத்தை நோக்கித் தள்ளப்பட்டனர்.

இதன் விளைவாக 1770 முதல் 1857 வரை தோன்றிய 12 பெரும் பஞ்சங்கள் லட்சக்கணக்கான மக்களைக்

காவு கொண்டன. ஒரு வேளைச் சேற்றை வயிறார உண்பது என்றால் என்ன வென்றே 50% விவசாயிகளுக்குத் தெரியாது என்று அன்றைய நிலைமையை வருணித்தான் ஒரு ஆங்கில அதிகாரி. அபினியும் அவுரியும் பயிரிடச் சொல்லி விவசாயிகளையும் பழங்குடி மக்களையும் கட்டாயப்படுத்தியதன் மூலம் உணவு உற்பத்தியை மேலும் அழித்தது ஆங்கில ஆட்சி.

ஜமீன்தார்களுக்கும், கந்துவட்டிக்காரர்களுக்கும், அவர்களை ஏவிவிட்ட கும்பினியாட்சிக்கும் எதிராக விவசாயிகளின் கலகங்கள் வெடித்தெழுந்தன. அவையனைத்தும் கொடூரமாக நசுக்கப்பட்டன. வரவிருக்கும் எழுச்சிக்குக் கட்டியம் கூறுவது போல 1855இல் எழுந்தது சந்தால் பழங்குடி மக்களின் ஆயுதப்போராட்டம். வங்காளத்திலும் பீகாரிலும் பல பகுதிகளை ஆங்கிலேயரின் நிர்வாகத்திலிருந்தே இரண்டு ஆண்டுகள் விடுவிக்கும்ளவு போர்க்குணத்துடன் நடைபெற்ற அந்தப் போராட்டம் ஒரு ஆயுதமேந்திய மக்கள் எழுச்சியின் வலிமையை நிரூபித்துக் காட்டியது. எனினும் சமூகமனத்தையும் தட்டியெழுப்பும் வல்லமை அந்த எழுச்சிக்கு இல்லை. எனவே அத்தகையதொரு கிளர்ச்சிக் காக நாடு காத்திருந்தது.

பிரபுக்குலத்தையே இழிவாக நடத்திய ஆங்கிலேய ஆட்சி, சிப்பாய்களை அற்பப் புழக்களைப் போல நடத்தியது. “நீக்ரோ என்றும் பன்றி என்றும் தான் சிப்பாய்களை அழைக்கிறார்கள் அதிகாரிகள். ஹைதரைப் போன்ற இராணுவ மேதையாக இருந்தாலும் அவன் எந்தக் காலத்திலும் ஒரு கீழ்நிலை ஆங்கிலேயச் சிப்பாயின் ஊதியத்தை எட்டவே முடியாது. 30 ஆண்டுகள் விசுவாசமாகச் சேவை புரிந்திருந்தாலும் நேற்று வந்திடுங்கிய ஒரு ஆங்கிலேய விடலைப் பையனின் கிறுக்குத்தனமான உத்தரவுகளிலிருந்து அவன் தப்ப முடியாது” என்று சிப்பாய்களின் அன்றைய நிலைமையைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் ஆங்கில வரலாற்றாசிரியர்கள்.

1824இல் பரக்பூரின் இந்துச் சிப்பாய்கள் கடல் மார்க்கமாக பர்மா செல்ல மறுத்தபோது அந்தப் படைப்பிரிவே கலைக்கப்பட்டு அனைவரும் பீரங்கி வாயில் வைத்துப் பிளந்தெறியப்பட்டார்கள். ஆப்கன் போரின் போது தாங்கள் கேவலமாக நடத்தப்பட்டதை எதிர்த்த ஒரு இந்துச் சிப்பாயும் முசுலிம் சிப்பாயும் ஒன்றாக நிற்கவைத்து சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். பரக்பூரின் இளம் சிப்பாய் மங்கள் பாண்டே மேலதிகாரியைத் தாக்கிய குற்றத்துக்காக மார்ச் 1857இல் தூக்கிலிடப்பட்டான். இவைகளினால் ஒரு பெரும் கிளர்ச்சி வெடிப்பதற்குத் தயாராக இருந்தது; துப்பாக்கியின் குதிரையை அழுத்தியவுடனே சிறிப்பாய்வதற்குத் தோதான கொழுப்பு தடவிய தோட்டாவை வழங்கியதன் மூலம் கலகத் துப்பாக்கியின் குதிரையைத் தானே தட்டிவிட்டது பிரிட்டிஷ் அரசு. ஆம், அது கலகத்தின் தோற்றுவாய் அல்ல, ஒரு தூண்டுதல் !

சென்னை மாகாணத்திலிருந்து பைசாபாத் சென்று மக்கள் மத்தியில் ஆயுதப்புரட்சியைப் பிரச்சாரம் செய்து அணிதிரட்டி, 1857இலேயே பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தை எதிர்கொண்டு தோற்கடித்தவர் மவுல்வி அகமதுல்லா. சிப்பாய்ப் புரட்சி அவரை மாபெரும் தலைவராக்கியது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் சொத்து பறிக்கப்பட்ட ஜமீன்தாரான குன்வர்சிங்கின் (வயது 80) எழுச்சிக்குத் தலைமை வகித்து களத்திலேயே வீர மரணமடைந்த அவரைப் பற்றிப் பல தாலாட்டுகள், கதைப்பாடல்கள். குன்வர் சிங் இன்னமும் மக்களின் நாவில் பாட்டாய் நடக்கிறான்.

இதற்கிடையில், பார்சி சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஜம்ஷெட்ஜி

டாடா 1877இல் தனது நூற்பாலையை நிறுவி அதற்குப் “பேரரசி ஆலை” என்று பெயரிட்டார். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்காகச் சீனாவுக்கு கப்பல் மூலம் அபினி கடத்தியதில் கிடைத்த தரகுப் பணத்தையும், 1857இல் ஈரான் மீதும், 1868இல் எத்தியோப்பியா மீதும் பிரிட்டிஷ் இராணுவம் போர் தொடுத்தபோது அவர்களுக்கு உணவு சப்ளை செய்து அந்த “காண்டின் காண்டிராக்ட்” மூலம் கிடைத்த பணத்தையும் வைத்து இந்த நூற்பாலை துவங்கப்பட்டதால், அந்த நன்றி “பேரரசி ஆலை” என்று வாலை ஆட்டியது. இப்படிப் போதைப் பொருள் கடத்திய டாடாவைத்தான் தொழில் தந்தை என்று பெருமையுடன் குறிப்பிடுகிறது “சுதந்திர” இந்தியா”. இந்தியாவின் சுதேசி வணிகர்கள் இப்படியாகத் திரைகடல் ஓடித் திரவியம் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது வெள்ளையனை விரட்ட வேண்டும் என்றால் அவனை எதிர்த்துப் போட்டி வர்த்தகம் நடத்த வேண்டும் என்று ஒரு குரல் தூத்துக்குடியிலிருந்து உரத்துக் கூவியது. அந்தக் குரலுக்குச் சொந்தக்காரர் வணிகரல்ல விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வழக்குரைஞரான வ.உ.சிதம்பரம் ஒரு பரிதாபத்துக்குரிய சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகி.

“வெள்ளையனை விரட்டுவது என்றால் நம்மவர்க்கு கடல் ஆதிக்கம் வேண்டும். எனவே தமிழர்கள் மீண்டும் கடல் மேல் செல்வது எவ்வாறு என்பதைத் திட்டமிட்டேன்” என்று சுதேசிக் கப்பலுக்கான விதை’ பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் வ.உ.சி. சுதேசிக் கப்பல் என்பது வியாபாரம் அல்ல, அது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின் வீரியமிக்க வடிவம் என்ற புரிதல் வ.உ.சி.க்கு இருந்தது. எனவே தன்னுடைய கம்பெனிக்கு மிகச் சாதாரண மக்களிடமெல்லாம் பங்கு வதல் செய்தார் வ.உ.சி. 1906 அக்டோபர் 16ஆம் நாள் “சுதேசி ஸ்டீம் நேவிகேஷன் கம்பெனி” என்ற பெயரில் சுதேசிக் கப்பல் நிறுவனம் பதிவு செய்யப்பட்டது. 1907 மே மாதம் ‘காலியோ’, ‘லாவோ’ என்ற இரண்டு சுதேசிக் கப்பல்கள் தூத்துக்குடி துறைமுகத்தில் மிதக்கத் தொடங்கின. கிலி பிடித்த வெள்ளையர்களின் பிரிட்டிஷ் இந்தியன் ஸ்டீம் நேவிகேஷன் கம்பெனியும் (பி.ஐ.எஸ்.என்) பிரிட்டிஷ் அரசும் இணைந்த கைகளோடு சுதேசிக் கப்பலுக்கு எதிராகச் சதிகள் செய்ய ஆரம்பித்தன. தூத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் இடையில் 5 ரூபாயாக இருந்த மூன்றாம் வகுப்புக் கட்டணத்தை 75 பைசாவாகக் குறைத்தது பி.ஐ.எஸ்.என் நிறுவனம். அடுத்த சதியாக, இந்திய இலங்கை ரயில்வே நிர்வாகம், பி.ஐ.எஸ்.என் நிறுவனக் கப்பல்களில் ஏற்றப்படும் சரக்குகளுக்கும் பயணிகளுக்கும் ரயிலில் கட்டணச் சலுகை என்று அறிவித்தது. கப்பலோட்டியது மட்டும் தான் வ.உ.சியின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு நடவடிக்கை என்ற சித்திரம் தவறானது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சுரண்டலையும் கொடுங்கோன்மையையும் எதிர்த்த மக்கள் போராட்டங்களின் மூலம்தான் விடுதலையைச் சாதிக்க முடியும் என்ற பார்வை வ.உ.சி.க்கு இருந்திருக்கிறது.

ஆம்

வெள்ளை முதலாளிகளால் நடத்தப் பட்ட தூத்துக்குடி கோரல் ஆலைக்கு எதிராக அவர் நடத்திய போராட்டம் இதற்குச் சான்றாகும். இந்த ஆலையில் 10 வயது சிறுவர் சிறுமியர்கள் கடுமையாகத் தொழிலாளர்களாக வேலை வாங்கப்பட்டனர். வார விடுமுறை என்பதே கிடையாது. கூலியும் மிகக் குறைவு. வ.உ.சி, சுப்பிரமணிய சிவா, புத்மநாப அய்யங்கார் ஆகிய மூவரும் இந்த கொடுமைகளுக்கு எதிராக முடிவு கட்டவேண்டிகை கோர்த்தனர். பொதுவாக முதலாளிகளை முடமாக்குவதற்கு இரண்டு வழிகள்

இருக்கின்றன. ஒன்று இயந்திரங்களுக்கு ஊறு விளைவிப்பது, இன்னொன்று வேலை நிறுத்தம். இதில் இரண்டாவது வழியே சிறந்தது” என்று தொழிலாளர்களிடம் உரையாற்றினார் சிவா. பின்னர் பேசிய வ.உ.சி, இரண்டு வழிகளையும் கையாளுமாறு தொழிலாளர்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். எழுச்சி கொண்ட கூட்டத்தின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த போலீசு ஆயத்தமானபோது “எங்களோடு சேர்ந்து கொண்டு வெள்ளையரைச் சுடுங்கள்” என்று போலீசைக் கோருகிறார்கள் மக்கள். தூத்துக்குடியிலும் கடையடைப்பு. வீடுகளின் மாடிகளிலிருந்து போலீசார் மீது சரமாரியாகக் கற்கள் வீசப்படுகின்றன. தமது முக்கிய வாடிக்கையாளர்களான வெள்ளையர்களை எதிர்த்தும் கசாப்புக் கடைக்காரர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள்.

இதனால் வ.உ.சி, சிவா இருவர் மீதும் அரசு நிந்தனை வழக்கு தொடர்கிறான் கலெக்டர் விஞ்ச். 1908 தூன் 7ஆம் நாளன்று வ.உ.சிக்கு ஆயுள் மற்றும் நாடு கடத்தல் தண்டனை விதிக்கிறான் நீதிபதி பின்ஹே! அந்தமான் சிறையில் இடப்பற்றாக்குறைக் காரணமாக நாடு கடத்தல் தவிர்க்கப்படுகிறது. மேல் முறையீட்டில் ஆயுள் தண்டனை குறைக்கப்பட்டு, 1912 டிசம்பர் 24 அன்று கண்ணனூர் சிறையில் இருந்து விடுதலையான வ.உ.சி.க்கு கிடைத்த வரவேற்பு, காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் கையாலாகாதத்தைக் காட்டியது. சுப்பிரமணிய சிவா, கணபதிப் பிள்ளை என்ற இருவரைத் தவிர வ.உ.சியை வரவேற்கக்கூட யாரும் வரவில்லை.

காந்தியின் கொள்கைகளில் நம்பிக்கை இல்லாதபோதிலும் வேறு வழியின்றி அவர் காந்தியின் தலைமையை ஆதரித்தே பேசியிருக்கிறார். காந்தியுடன் கசப்பான தனிப்பட்ட அனுபவமும் அவருக்கு இருந்தது. சிறையிலிருந்து திரும்பிய வ.உ.சியின் குடும்ப வறுமையை போக்க, 5000 ரூபாய் நிதி திரட்டி வ.உ.சியிடம் ஒப்படைக்குமாறு காந்தியிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் தென் ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த தமிழர்கள். கடிதம் மூலமும் நேரிலும் பலமுறை கேட்டும் காந்தி அந்தப் பணத்தை வ.உ.சியிடம் தரவேயில்லை. எனினும் வ.உ.சி. அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. காந்தியின் அகிம்சைக் கொள்கைதான் அவரைப் பெரிதும் இம்சை செய்திருக்கிறது. பின்னாளில் இது காந்திக்கணக்கு என்ற நையாண்டியாகவும் வரலாற்றில் நிரந்தரமாக இடம்பெறச்செய்துவிட்டது என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. காங்கிரசில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த வ.உ.சி, அன்னிபெசன்டோடு சேர்ந்து செயல்படுவதற்காக, தான் தலைவராகக் கருதிய திலகரையும் கண்டித்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1925ஆம் ஆண்டு தந்தை பெரியாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சுயமரியாதை இயக்கம், தமிழக அரசியலை இரண்டாகப் பிளக்கிறது; 19.6.27 அன்று கோவில்பட்டியில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் பெரியாருடன் வ.உ.சியும் கலந்து கொள்கிறார். “எனது தலைவர் என்று பெரியாரை பெருமையுடன் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறார் பின்னர் பேசிய பெரியார், தனக்கேயுரிய பண்போடு அதை மறுக்கிறார் (ஆதாரம்: குடி அரசு, 26.6.27)

பின்னர் காங்கிரசில் மீண்டும் இணைந்த வ.உ.சி, 1927 சேலம் காங்கிரஸ் மாநாட்டில், “இம்மகாநாட்டில் குழுமியுள்ளோரில் பெரும்பாலோர் பிராமணரல்லாதோர். நானும் பிராமணரல்லாதார்தான்” என்று பேசுகிறார். 1928இல் காரைக்குடியில் சைவ சமயத்தோர் மத்தியில் பேசும்போது அவருடைய பேச்சில் பெரியாரின் தாக்கம் அதிகமாகவே தெரிகிறது. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பதையும்

மனுஸ்மிருதியையும் கண்டிக்கிறார், சிரார்த்தம் செய்வதைக் கேலி செய்கிறார். பார்ப்பான் என்ற சொல்லை எதிர்ப்பாகவே பயன்படுத்துகிறார். பெண்களின் உரிமை பற்றிப் பேசுகிறார். “தவறு என்று தெரிந்தால் வள்ளுவரென்ன, சிவபெருமானே ஆனாலும் தள்ளி வைக்க வேண்டியதுதான்” என்று பேசுகிறார்

சிறையில் இருந்த போது அவரிடம் நிலவிய சாதி மனோபாவத்தை அவரது குறிப்புகளே கூறுகின்றன. “பார்ப்பான் அல்லது பாண்டிய வேளாளன் சாப்பாடாக்கித் தந்தால்தான் உண்பேன்” என்று ஜெயிலரிடம் போராடிய வ.உ.சி, பெரியாரின் தாக்கத்தால் பெருமளவு உருமாறியிருக்கிறார் என்பதை மேற்சொன்ன நிகழ்வுகள் நிரூபிக்கின்றன!!

1857 புரட்சி மற்றும் 1857ன் முதல் சுதந்திரப் போராட்டம் இந்திய கலகம், மகத்தான இந்திய கலகம், சிப்பாய் கலகம், சிப்பாய் புரட்சி, 1857 புரட்சி என்றெல்லாம் பல பெயரிட்டு அழைக்கப்படும் இந்த போர் சுயமரியாதையையும், சுதந்திரத்தையும் வேண்டி; பாரதத்தலைமைக்கும் மக்களுக்கும் இது இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப் போராக மலர்ந்தது. 1857ஆம் ஆண்டு போரை, வெறும் சிப்பாய்க் கலகம் என்றும், சிப்பாய் புரட்சி என்றும் புரட்டுப் பேசத் தூண்டுகிறது; இந்த துரோகப் பட்டியலில் அந்நியர், நம்மவர் என்று கொடுமதி கொண்ட கொடுமதியாளர்களும், தாய்ப்பாசம் அற்ற புல்லர்களும், மண் பற்று அற்ற நன்றி கொன்றவர்களும், பிறரை வதைத்து, கொடுமைப்படுத்தி, கசக்கிப் பிழிந்து அவர் கண்ணீரில் பிழைப்பு நடத்தும் ஆங்கிலேயத் தனம் நிரம்பிய சுதேசிகள், ஆங்கிலேயர்கள் என பல வகைப்பட்டோர் அடக்கம். வரலாற்றின் மறைக்கப்பட்ட, கண்ணுக்கு மறுக்கப்பட்ட படலங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால், சுதேசிகளும், விதேசிகளும் அன்று தொட்டு இன்று வரை செய்து வரும் பச்சை துரோகங்களும், போடும் வேஷங்களும், பற்றி நினைக்க வைத்தத்தின் விளைவாக; ஆங்கில கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு எதிராக வடக்கு மற்றும் மத்திய இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் புரட்சிகள் வெடித்தன. அதற்கு அச்சாரமாக 1857 சனவரி மாதமே இராணுவ தளங்களில் புரட்சிக்கான வெளிப்பாடு தெரியத் தொடங்கியது. அது முழு வீச்சில் மே மாதம் வெடித்து ஓய்ந்த போது, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கொடுங்கோலாட்சி முடிவுக்கு வந்து, 1858 முதல் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் அடக்குமுறை, அடிமைத்தன ஆட்சி உருவெடுத்தது. சில சமஸ்தானங்கள் பெயரளவுக்கு தன்னாட்சி பெற்றிருந்தாலும், இந்திய துணைக்கண்டம் பிரிட்டனின் நேரடி ஆட்சிக்கு உட்பட்டது.

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்கள் விரிவாக்கம்

பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி 1757இல் ராபர்ட் களைவ் தலைமையில் நடந்த பிளாஸிப் போருக்குப் பின்னர், வங்காளத்தில் சிவில் உரிமை பெற்றது. பின்னர் 1764ஆம் ஆண்டு பக்லர் போருக்குப் பிறகு முழு ஆட்சி செய்யும் உரிமை பெற்று, அதை கையகப்படுத்தியது. இதன் பிறகு அவர்கள் இந்தியா முழுவதையும் கைப்பற்று தீவிர முயற்சி மேற்கொண்டார்கள். 1845இல் கம்பெனி கொடூரமான போரை நிகழ்த்தி, சிந்து மாகாணத்தைக் கைப்பற்றியது; 1848இல் 2வது ஆங்கிலேய சீக்கியப் போர் நடைபெற்று கம்பெனி பஞ்சாபையும் கைப்பற்றியது; 1853இல் மராட்டியர்களின் தலைவர் நானா சாஹேபின் விருதுகள் பறிக்கப்பட்டு அவரது ஓய்வூதியம் நிறுத்தப்பட்டது. 1854இல், பெரார் கம்பெனி சொத்தாகியது 1856இல் அவத் ராஜ்ஜியம் கைப்பற்றப்பட்டது..

மறைக்கப்பட்ட வரலாற்றைத் தொடர்ந்து பேசுவோம்...

- ஆய்வு தொடரும்

அய்யப்பன் (யோ)யப்பா

“ அய்யப்பன் கோயிலுக்குள் பெண்கள் நுழைவதா? இது என்ன அநியாயம்! சம்பிரதாயங்களைச் சாம்பலாக்கலாமா? புனிதம் கெட்டு விடாதா?

ஒவ்வொருக் கோயிலுக்கென்றும் ஒவ்வொரு சம்பிரதாயம் உள்ளனவே. அதனை உருக்குலையச் செய்யலாமா?

கடவுள் இல்லை என்று கூறும் தி.க.வும், கம்யூனிஸ்டுகளும் இதில் மூக்கை நுழைக்கலாமா?

சட்டமும், தீர்ப்பும் என்ன சொன்னால் என்ன? சம்பிரதாயங்களும், சாஸ்திரங்களும் என்ன சொல்லுகின்றன என்பதுதான் முக்கியம்! என்று வானத்துக்கும், பூமிக்கும் குதித்துவரும் ஆன்மிகப் போர்வையில் ஒளிந்திருக்கும் பார்ப்பனர்களின், ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரர்களின் யோக்கியதை என்ன?

“சபரிமலை அய்யப்பன் கோயிலுக்குள் பெண்களும் போக அனுமதி வேண்டும் என்று வழக்குத் தொடுத்தவர்கள்

“பெண் ஒருவர் கோயிலுக்குள் செல்லுகிறார் என்றால் அதைத் தடுக்க தனி மனிதருக்கோ அமைப்பிற்கோ உரிமையில்லை; அப்படி செய்வது தவறான வழிகாட்டுதலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகி விடும்; சபரிமலை அய்யப்பன் கோயிலுக்குப் பெண்களையும் அனுமதிக்க வேண்டும்” என்று வழக்குத் தொடுத்த ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரர்கள். இன்று வேறு எதையோ தின்றுவிட்டு பேசுவதுபோல் உளறினால் என்ன அர்த்தம்? நாம் ரொம்ப யோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

காரணம் இந்த ஆர்.எஸ்.எஸ்., பா.ஜ.க., பார்ப்பனர் வட்டாரம் பல்டி என்றால் சாதாரண பல்டியல்ல - அந்தர் பல்டி அடிக்கின்றனர் என்றால், இந்தக் கூட்டத்தின் அறிவு நாணயம், யோக்கியதை என்னவென்று தெரிய வேண்டாமா?

இவர்கள் எந்த மோசமான எல்லைக்கும் செல்லக் கூடிய “ஏய்ப்பர்கள்” என்பது விளங்கிடவில்லையா?

கோணிப்புளுகள் கோயபல்சம் இவர்களிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டுமல்லவா! இந்த இரு பெண்களும் இந்த வழக்கைத் தொடுப்பதற்கு முன் ஆர்.எஸ்.எஸ்.எஸின் முக்கியமானவர்களையெல்லாம் கலந்து ஆலோசித்தோம் என்று கூறியுள்ளதை நாம் நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

இதன் மூலம் ஆர்.எஸ்.எஸ்.எஸின் முக்கிய தலைவர்களின் யோக்கியதையும் என்னவென்று புரிந்துகொள்ள வேண்டும். வழக்கு தொடுப்போம் தீர்ப்பு இதுபோல் வராது என்று இவர்கள் எண்ணியிருக்க வேண்டும் அல்லது இதுபோன்று இந்த தீர்ப்பை கொடுங்கள். வடக்கே ராமன் மூலம் கலவரம் செய்து பிழைப்பு நடத்துவதுபோல், இதை வைத்து தெற்கே கலவரம் செய்து அதன் மூலம் கால் வைத்து அரசியல் பிழைப்பு நடத்த, இது அமையட்டும் என்று நினைத்து செயல்படுகிறார்களா? ஆம் இது உண்மைதான்... இதோ ஆதாரம்:-

கடந்த மாதம் கோவில் திறந்த போது நடந்த பாஜக கூட்டம் ஒன்றில் கேரளா பாஜக தலைவர் சிறீதரன் பிள்ளை பேசி இருக்கிறார். பாஜக உறுப்பினர்கள் முன்னிலையில் பேசியுள்ளார் என்பதுதான் முக்கியம். இதில் எடுக்கப்பட்ட வீடியோ தற்போது கசிந்து இருக்கிறது. மலையாள அலை வரிசைகள் இந்த வீடியோவை வெளியிட்டுள்ளன. அதில் கேரளா பாஜக தலைவர் சிறீதரன் பிள்ளை, “இந்த சபரிமலை பிரச்சினைதான் கேரள பாஜகவிற்கு பொன்னான வாய்ப்பு. இதை நாம் சரியாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். இந்துக்கள் எல்லோரும் நம்மிடம் சரண அடையும் நிலைக்கு வந்துள்ளனர். அரசால் இந்தப் பிரச்சினையை எளிதாகத் தீர்க்க முடியாது.

நாம் சபரிமலைக்குச் சென்றோம். அங்கு நாம் செய்ய

வேண்டியதை செய்து வருகிறோம். நாம் இதில் பெரிய வெற்றி அடைந்து இருக்கிறோம். சிறீஜித் அய்யிஸ் அந்த கோவிலுக்குள் பெண்களை அழைத்துச் செல்ல முயன்ற போது, மக்களை அழைத்து வந்து அதை தடுத்து நிறுத்தியது நாம்தான். வெளி உலகத்திற்கு இது தெரியாது. இன்னும் நாம் இதில் செய்ய வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது. சபரிமலை தலைமை தந்திரி என்னிடம் பேசினார். அவர் முதலில் பெண்கள் உள்ளே நுழைந்தால் கோவிலை முடிவிட முடிவெடுத்து இருக்கிறார். அதன்பின் நீதிமன்றத்திற்குப் பயந்துள்ளார். நான்தான் கோவிலை முடுங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று கூறினேன். அவர்களுக்கு பாஜகவை தவிர வேறு யாருமில்லை. அவர் நீதிமன்ற அவமதிப்பு வழக்கிற்குப் பயந்தார். ஆனால் நான்தான், நீதிமன்ற அவமதிப்பு வழக்கு வந்தால் எங்கள் மீதுதான் வரும், நீங்கள் துணிந்து நடவடிக்கை எடுங்கள் என்று கூறினேன்" என்று அந்தக் கூட்டத்தில் பேசியுள்ளார். இதுதான் இவர்களின் யோக்கியதை.

இது ஒரு புறம் இருக்க 1950. சபரிமலை அய்யப்பனின் நிலை என்ன?

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவுற்ற நேரம். அதாவது 1950. சபரிமலை அய்யப்பன் கோவிலுக்குத் தீயிட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டனர் பிறசமயத்தவர்கள். சபரிமலைக் கோவில் மட்டுமின்றி அய்யப்பன் சிலையும் தீயில் பழுதாகின. கேரளத்தில் அன்று ஆண்ட அரசும், இந்துக்கள் என்று பெருமை பேசுவோரும் கோவிலைப் புதுப்பிக்கவும், மீண்டும் அய்யப்பன் சிலையை நிறுவவும் எவ்வித முயற்சியும் செய்யவில்லை. பல ஆண்டுகள் சபரி மலையில் வழிபாடே இல்லை. ஆம்! வழிபாடே இல்லை.

கேரளத்தைச் சேர்ந்த அய்யப்ப பக்தர்கள் சிலர் தமிழேன் பி.டி. இராசனை அணுகிக் கோயில் திருப்பணி, அய்யப்பன்சிலை புதிதாக உருவாக்குவது குறித்து உருக்கமாக வேண்டியபோது, மறுக்காமல் அவர் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்கள் விரும்பியவாறு அய்யப்பன் சிலையைக் கும்பகோணத்தில் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்.

பி.டி.ராசன் அய்யப்பன் சிலையைச் செய்து லாரி ஒன்றின் முன்புறம் மேலே வைத்து ஊர்வலமாகப் பல ஊர்களுக்கு எடுத்துச்சென்றார். இதற்கு என்ன பெயர் தெரியுமா? "அய்யப்பச்சாமி திக் விஜயம்". ஒவ்வொரு ஊரிலும் உள்ள முதன்மைக்கோவில்களில் அய்யப்பன் சிலையை வைத்துக் கோவில் முர்த்திக்கும், அய்யப் பனுக்கும் ஒரே சமயத்தில் அர்ச்சனை, அபிடேகம், தீபாராதனை எல்லாம் நடைபெற்றன.

இன்றைக்கு ஏதோ அய்யப்பனுக்குச் சொந்தக் காரர்கள் போல், பாரம்பரியம், மரபு, வழக்கம் என்று பேசும் வைதீகப் பார்ப்பனர்கள் அன்றும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். அய்யப்பன் - அய்யனார், அவரை ஊர் எல்லை கடந்து உள்ளே கொண்டு வரக்கூடாது என்று காட்டிய எதிர்ப்பு சலசலப்பிற்கு அஞ்சாமல் சட்டை செய்யாமல் அய்யப்பன் திக் விஜயம் தொடர்ந்தது.

சபரிமலையில் அய்யப்பனைப் பிரதிட்டை செய்ய பி.டி. ஆர் - ஆம்! திராவிட இயக்கத் தலைவர் 60 கி.மீ. தூரத்தை நடந்தே சென்றார். அவரைக் கண்ட கேரள அய்யப்பப்

பக்தர்கள் அவரைப் பாண்டியநாட்டு அரசர்? என்று கூறி அவரைத் தொட்டு வணங்கினர். பின்னரே கோடிக்கணக்கில் சபரிமலை யாத்திரை வரத் தொடங்கினர்.

பரம்பரை, 1200 ஆண்டுக்காலப் பழக்கம் என்பதும் கப்சா. 1955 வரை பெண்கள் அனைவரும் வயது வேறு பாடின்றிச் சென்றார்கள். அதற்குப் பின்னும் அரச குடும்பத்து வி.அய். பி.பெண்கள் சென்று வந்தது உண்மை. எனவே பாரம்பரியம் என்பது புருடா. 1200 ஆண்டுக்கால மரபு என்பதற்கு ஆதாரம் காட்டச் சொன்னதே உச்சநீதிமன்றம். காட்டுவது தானே. 1955 வரை பெண்கள் வயது வேறுபாடின்றி வழிபட்டனர் என்பதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. சிவாகமம், வைணவ ஆகமம் ஏதாவது அய்யப்பன் கோயிலுக்குச் சபரி மலைக்குப் பெண்கள் வயதுவேறுபாடின்றி வரக்கூடாது என்று கூறுகின்றனவா, இல்லை வேதம் தான் கூறுகிறதா? இல்லை. அய்யப்பன் கூறினாரா? இல்லை. எல்லாம் இந்த ஆண்கள் உருவாக்கியவை.

இந்த நிலையில் நைஷ்டிக பிரமச்சாரி, சபரிமலைக் கோவிலுக்கென்று உள்ள சம்பிரதாயம், என்றெல்லாம் கூறி வாதிடுவோர், 41 நாட்கள் பெண்கள் மாதவிடாய் ஏற்படுவதால் கோவிலுக்குச் செல்ல இயலாது என்றும், கடுமையான பாதை என்பதால் பெண்களால் இயலாது எனவும், புலி இரத்த வாடைக்கு அடித்து விடும் எனவும் சொத்தை வாதங்களைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

நடந்து சென்று தரிசிக்க இயலாத ஆண்களை டோலி என்பதில் வைத்துச் சுமந்து செல்கிறார்கள். 41 நாள் விரதம் எல்லாம் எல்லோரும் இருப்பதில்லை. முதல் நாள் ரயிலில் புறப்பட்டு, காலையில் பம்பையில் இருமுடிசாமான்களை வாங்கி மலையேறித் தரிசித்து ரயிலை அன்றே பிடித்து மறுநாள் வீடு வந்து சேரும் அளவிற்கு விதிகள் தளர்ந்துள்ளன. இன்று 100க்கு 90 பேர் 41 நாள் விரதம் கிடையாது.

மேலும் ஒரு தகவல்: 41 நாள் விரதம் என்பது 18 படிக்கள் வழி ஏறிச்செல்ல வேண்டும் என்றாலே, இருமுடி கட்டாதவர்களுக்கு என்று உள்ள தனிவழியே சென்று அய்யப்பனை வணங்கியும் வர அனுமதி உண்டு. இதை வாதிடுகின்றவர்கள் சவுகரியமாக மறைத்து 41 நாள், 41 நாள் என்று பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்கின்றனர்.

இவர்கள் எதை நினைத்து இதுபோல் செயல் பட்டார்களோ? அந்தக் கனவு இவ்வளவு சீக்கிரம் சுக்கு நூறாக நொறுங்கும் என்று இந்தக் கூட்டங்கள் ஒரு நாளும் நினைத்திருக்காது. காரணம்

கேரளாவில் நடைபெற்ற உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கான இடைத்தேர்தலில் பாஜக கூட்டணி 2 இடங்களை மட்டுமே பிடித்தும், ஒற்றை இலக்க எண்களில் வாக்குகளைப் பெற்றும் மரண அடி வாங்கி கடைசி மூச்சை விட்டுக் கொண்டுள்ளது. இது பாஜக தலைமைக்குக் கடுமையான அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தி உள்ளது.

மாநிலத்தில் காலியாக இருந்த உள்ளாட்சிப்

பொன்மதி புகார் கொடுத்தவுடன் ஆய்வாளர் ரவி விசாரணை தொடங்கினார்.

“அறிவேந்தி சார் வீட்டைவிட்டுப் போய் மூணு நாள் ஆச்சுன்றீங்க நாலாவது நாள் தான் புகார் கொடுக்கறீங்க ஏன்?”

பொன்மதி நிதானமாக

“சார், பொதுவாக காணாமல் போகும் வாகனங்களை பற்றி உடனே புகார் கொடுத்தால் ஓரிரு நாட்கள் தேடி பார்க்க சொல்றதும், அதற்கு பின்பே FIR போடறதும் தெரிந்ததினாலும், அவர் செல்லுமிடமெல்லாம் பார்த்து நண்பர்களிடம் விசாரித்தும் மூணுநாள் முயற்சித்தும் ஒரு விபரமும் கிடைக்காததினால் இன்று புகார் கொடுத்தேன்” என்று சொன்னவுடன், ரவி.

“DRO wife இல்லையா சரியாத்தான் செய்திருக்கீங்க. உங்களுக்கு யார் மேலேயாவது சந்தேகம் உள்ளதா”

“ஆமா.... சார். ஆனா நீங்க”

“ஏம்மா, இழுக்கறீங்க சும்மா சொல்லுங்க”

“சொல்றதுசும்மாயில்லீங்க.... வீட்டிலிருந்து போகும் முன் கைப்பேசியில் அவர் துறை அமைச்சர் பேசினார். பேசும் போதே இவர் முகம் மாறிச்சி.... நான் அருகில் இருந்ததாலே எனக்கு பயமாயிடுச்சி, கொஞ்ச நேரத்தில் புறப்பட்டு, வரேன் என்று மட்டும் சொல்லிட்டு போயிட்டார். அப்புறம் இந்த நிமிடம் வரை தொடர்பில்லை”.

ரவி, கேட்டுவிட்டு, “வழக்கமா கூட பேசியிருக்கலாம். நாம உடனே தப்பா நினைக்க கூடாது. இருந்தாலும் விசாரிக்கிறேன். சரி தகவல் ஏதாவது வந்தா உடனே தெரிவிங்க. பத்திரிக்கையாளர்களிட்ட பாத்து பேசுங்க. ஒண்ணுகெடுக்க ஒண்ணு எழுதி பிரச்சனை ஆக்கிடுவானுங்க.... என்னா சார், நான் சொல்றது சரிதானே” நல்லதம்பியைவேறு துணைக்கு சேர்த்தார் ரவி. உடனே நல்லதம்பி

“கேள்விக்குப் பதில் சொல்வாங்க. அவுங்களா எதுவும் சொல்லமாட்டாங்க. சரிதானே ரவி” சொல்லிவிட்டு அவனைப் பார்த்தார். ரவி அவரிடம் படித்த மாணவன் அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானவன். காவல்நிலையத்தின் வாசலில் பத்திரிக்கையாளர்கள், முத்தையா நல்லா ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தான். மாறி, மாறி நிருபர்கள் பொன்மதியிடம் கேள்வி கேட்டனர்.

“ஆய்வாளர் என்ன சொன்னார்”

“விசாரிக்கிறேன் என்று சொன்னார்”

“அறிவேந்தி சார் மீது இதுவரை எந்த புகாரும் இல்லையா

“இல்லை. கலைஞர் காலத்தில் அவரின் பணிகளுக்காக பாராட்டு பெற்றிருக்கிறார்”.

“அப்ப இப்ப சரியில்லைன்றாங்களா”

“அப்படித்தான் வைச்சுக்குங்களேன்”

“சாரி மேடம், உங்க சந்தேகம்”

“ஆய்வாளரிடம் சொல்லியிருக்கேன். அவர் போன அன்று கடைசியா அவர் துறை அமைச்சர் பேசினதையும்

பகுதிகளுக்கு இடைத்தேர்தல் அறிவிக்கப் பட்டு தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. வாக்கு எண்ணிக்கை நடந்தது.

சபரிமலை விவகாரத்தால் கம்யூனிஸ்டு அரசுக்கு எதிராக மக்கள் வாக்களிப்பர். இடைத் தேர்தல்களில் நாம் பெரும் வெற்றியைச் சுவைக்கலாம் என்ற நம்பாசையில் தான் அய்யப்பன்கோவில் விவகாரத்தில் தன்னுடைய முழு பலத்தையும் காட்டின, பிஜேபி ஆர். எஸ்.எஸ். வகையறாக்கள். ஆனால் அங்கு நிலைமையோ வேறாக இருந்தது. 100 சதவிகிதம் படிப்பறிவு பெற்ற மாநிலமான கேரளாவில் பொதுமக்கள் மாநிலத்தின் வளர்ச்சி, முன்னேற்றம் போன்றவற்றை யோசித்து, வகுப்பு வாதத்தை வேறுக்கும் வகையில், தங்களது வாக்குகளைப் பதிவிட்டு உள்ளனர். அதன்படி 39 உள்ளாட்சிக்கான தேர்தல் வாக்குப்பதிவில், கேரள ஆளும் இடதுசாரி கூட்டணி 22 இடங்களைக் கைப்பற்றி சாதனை படைத்துள்ளது. காங்கிரஸ் தலைமையிலான கூட்டணி 13 இடங்களையும், பாஜக கூட்டணி தனித்துப் போட்டியிட்ட இடங்களில் வெறும் ஒற்றை இலக்க 2, 5, 9 என்ற வாக்குகளை மட்டுமே பெற்றுள்ளன. சில தொழிலாளர் அமைப்புகளுடன் கூட்டணி வைத்த இடங்களில் 2-இடங்களை மட்டுமே பெற்றுள்ளது.

சபரிமலை விவகாரத்தை கையிலெடுத்த பாஜக தனது கட்சியின் வளர்ச்சிக்கு, இந்த உள்ளாட்சித் தேர்தல் முன்னோட்டமாக இருக்கும் என நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில், கேரள மக்கள் பாஜக தங்களுக்குத் தேவையில்லை என்பதை நிரூபிக்கும் விதமாக வாக்களித்து உள்ளனர்.

குறிப்பாக சபரிமலை அமைந்துள்ள பகுதியான பந்தனந்திட்டா மற்றும் சபரிமலை கோவிலை நிர்வகித்து வரும் பந்தளம், நிலக்கல் பகுதியில் பாஜக மோசமான தோல்வியையே சந்தித்து உள்ளது. பந்தனந்திட்டாவில் 7500 வாக்குகள் பெற்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வெற்றிபெற்றுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. பந்தளத்தில் நடைபெற்ற உள்ளாட்சித் தேர்தல் வாக்குப்பதிவில் பாஜகவுக்கு வெறும் 2 வாக்கு களும், பந்தனந்திட்டாவில் வெறும் 5 வாக்குகளும், புன்னப்புரா பகுதியில் வெறும் 9 வாக்குகள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. 3 இடங்களிலும் சேர்த்து மொத்தமே வெறும் 16 வாக்குகள்தான் பெற்றுள்ளன. இது பாஜகவுக்குக் கடும அதிருப்தியையும், அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தி உள்ளது. அடுத்த ஆண்டு நாடாளுமன்றத் தேர்தல் நடைபெற உள்ள நிலையில், கேரள மாநிலத்தில் பாஜகவுக்குக் கிடைத்துள்ள வாக்குகள், வகுப்புவாதத்தை ஊக்குவித்து வரும் பாஜகமீது மக்கள் வைத்துள்ள எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே என்பதில் அய்யமில்லை.

இந்தத் தகவலை அகில இந்திய அளவில் கொண்டு போவது அவசியம். கேரள மக்களின் உணர்வே அனைத்து மாநிலங்களின் உணர்வு என்ற எண்ணத்தை மேலும் மேலும் வளர்த்து எடுக்க வேண்டியது மதச் சார்பற்ற சக்திகள், சமூகநீதியாளர்களின் முக்கிய கடமையும் அவசியமும் ஆகும். ●

உயிர்மைய்

சொல்லி இருக்கேன்”

“முதல்வரை பார்ப்பீர்களா”

“நடவடிக்கையை பார்த்து நீங்க போடற செய்தியை பொறுத்தும் முடிவெடுப்பேன். எனக்கு என் கணவர் வேண்டும்”

பொன்மதியை அரிமா அழைத்துச் சென்றான்.

முதல்வர் இல்லம். வருவாய்த்துறை அமைச்சரும் மற்ற அமைச்சர்களும் இருந்தனர். முதல்வர் கடுமையான கோபத்தில்

“என்னையா.... பண்ணனீங்க அறிவேந்தியை, அவன் பொண்டாட்டி பிரஸ்ல சொல்லிட்டா. அரசு ஊழியர்கள் கிளம்பிடுவானுங்க. ஏற்கனவே பெரும் தொல்லை. இதில் எதிர்க்கட்சிகள் அறிவேந்தி பிரச்சனையை எடுத்துட்டாங்க. சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அறிக்கையில் “மக்கள் புரட்சி வரும். உடனே நடவடிக்கை தேவை” என்கிறார். என்ன நடவடிக்கை எடுக்கிறது. டெல்லிக்காரன் கண்டெய்னர் பணம் என்னாச்சு என்கிறான். முதல்ல அறிவேந்தி வந்திட்டா சமாளிச்சிடலாம். யோவ், வருவாய்..... நீ என்ன இஞ்சித்தின்ன குரங்கு போல உட்கார்ந்திருக்க, உன்னிடம் தானே இந்த வேலையை கொடுத்தேன். பத்தாயிரம் கோடியா.... சே.... உன்னை நம்பினேன் பாரு”.

வருவாய் மந்தி.....ரி எரிச்சலுடன் வாயைத் திறந்தான்.

“அண்ணே, என்னா எல்லாத்தையும் என் தலையில் போடறீங்க.... உங்க போலீசை நம்பி தான் இறங்கினேன். கடைசியா கிடைச்ச தகவல் என்னான்னு உங்களுக்கே தெரியும். அறிவேந்திக்கு நல்ல பேரு வேற. அந்த ஆளு காணாமப் போன மறுநாள் கண்டெய்னர் கடத்தப்படுது. நான் என்னா பன்றது நம்ம ஆளுங்களை வைச்சி அறிவேந்தியை பிடிச்ச விசாரிச்சுட்டு ஆள தீர்த்துக்கட்டி, எதையாவது சொல்லி, எதிர்க்கட்சிகள் மேல பழியைப் போட திட்டம் போட்டேன். நீங்களும் சரின்னு சொன்னீங்க. என்னாச்சு ஒரு எழவும் நடக்கல, இப்ப என்னா செய்யலாம்னு சொல்லுங்க.... உங்களுக்கும் துணைக்கும் நடக்கற அரசியல் தான் முக்கியமா போச்சு. இதை மாதிரி எத்தனை கண்டெய்னர் விவகாரங்களை நம்ம இதயதெய்வம் சர்வ சாதாரணமாக செஞ்சாங்க.... ம்..... அஷங்க செத்த இன்னைக்கு உங்ககிட்ட மாட்டிக்கிட்டு.... சே.... சரி நாம சண்டைய போட்டா சந்திக்கு வந்திடுவோம். இப்ப சொல்லுங்க என்னா செய்யறது”. வேகமா பேசிட்டு உட்கார்ந்தான் வருவாய்.

ஆலோசனை நடந்தது. அறிக்கை தயாரானது,

காவல்துறை தலைவர் முதல்வரிடம், “அறிவேந்தியை நெருங்கிட்டோம்” என்றார்.

“அப்ப காபி குடிச்சிட்டு சாதனை கூட்டம் நடத்துங்க.... என்னா சார் நெருங்கிட்டோம், நெருங்கிட்டோம். இங்க நாங்க நொறுங்கிட்டோம்” என்ன துணை முதல்வர் எகிற இரண்டு மந்திரிங்க கைதட்டியதை முதல்வர் பார்த்து முறைக்க, முழித்தபடி ரெண்டு பேரும் அடங்கினானுங்க, காவல்துறை தலைவர் மனதுக்குள் “இந்த மாதிரி முட்டாபயலுங்ககிட்ட வேலை செய்ய வேண்டியுள்ளதே.... சே....” என நினைத்தபடியே வெளியில்

“சார்..... ரெண்டு நாள்ல நீங்க நினைச்சபடி செய்து தரேன். ஆனா”

“என்ன சார் ஆனா ஆவன்னா” முதல்வர் எரிய

“சார், நான் சொல்றதை பொறுமையா கேளுங்க, நாங்க அறிவேந்தியை கண்டுபிடிப்பதை சொல்லலாம். நீங்க சொல்லும் கண்டெய்னரை எப்படி? எதைச்சொல்லி நியாயப்படுத்த முடியும். எங்களை அறிவேந்தியோடு விட்டுவிடுங்க, நான் வரேன்” என்று பதிலை எதிர்பார்க்காமல் போய்விட்டார். தொலைக்காட்சிகளில் பொன்மதியின் பேட்டி பார்த்துக்கொண்டே மந்திரிகள் கூட்டம் முடிவடைகிறது. அறிக்கையை வெளியிட முதல்வர் கையொப்பம் போடப்போகும்போது..... ஒரு மந்திரி

“அண்ணா..... எனக்கு வேண்டிய வடநாட்டு சாமியார் ஒருத்தர் இருக்கார். பிணத்தை தின்னா புண்ணியம்னு சொன்னவரு, போனவாரம், அதை ஆதரிச்ச நம்ம ஊர் ஓய் ராசு கூட இனிமே பிணத்தைத் தின்னப் போவதாகவும் அதிலும் சாதி உண்டு என சொல்லியிருக்காரு, என்றார்.

“அடப்போயா, பிணத்தை தின்னுட்டு, மாட்டு மூத்திரத்தை குடிப்போம்னு சொல்லுவானுங்க. சுடுகாட்டுல போலீஸ் போடனும் போல இருக்கு” முதல்வர் சலித்துக் கொண்டார். மந்திரி தொடர்ந்து, “அந்த சாமியார்கிட்ட போவோம். யார் கண்ணுக்கும் தெரியாம கண்டெய்னரை கூட மறைய வச்சிடுவார். ஒரு பய ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. எப்படி அய்யியா?” என்று ஜாலியா முதல்வரை பார்க்க” சீ... போடா அறிவுக்கெட்டவனே! என்று சொல்ல வேண்டிய முதல்வரும், துணையும் “நல்ல அய்யியாதான்.....ம்..... பார்க்கலாம், நீ போய் அந்த பிணந்திண்ணி மகாணைப் பார்த்துவா” என்றார்கள்.

அந்த இடத்தில் இருந்த கடைநிலை ஊழியர் ஒருவர், வெளியில் வந்து “காலக்கொடுமைடா, இந்த பாவிக்கள் ஒழிந்தால்தான் நாட்டுக்கு நல்லது. மக்கள் தெரிஞ்சுக்கணும்” என்று முணுமுணுத்தபடி போனார்.

– தொடரும்

பூப் பறிக்க வருகிறோம்

ஆங்கிலப் புத்தாண்டை நகர்த்து நண்பர்களோடும் தமிழர் திருநாளாம் தைப்பொங்கல், மாட்டுப்பொங்கல் மற்றும் உழவர் திருநாள் ஆகியவற்றைக் கிராமத்து சொந்தங்களோடும் கொண்டாடிவிட்டு இப்பொழுது அவரவர்கள் வேலையில் மூழ்கி இருப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன். உழவர்களின் அறுவடைத் திருநாளை, அவர்களின் வயலில் விளைந்த நெற்பயிரை அறுவடை செய்ததிலிருந்து கிடைத்த பச்சுரிசியில் பொங்கல் வைத்து, கரும்பு, மஞ்சள் மற்றும் பூக்களை வைத்து குழந்தைகள், பெரியவர்கள், வாலிபர்கள், சொந்த பந்தங்கள் என அனைவருடனும் சேர்ந்து கொண்டாடி மகிழ்ந்ததை நினைக்கும்போது அந்த மகிழ்ச்சியை தக்கவைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம் அனைவருக்கும் இயல்பாகவே எழும். ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சியை எப்படி இழந்தோம்? கிராமத்தில் மனிதன் தரையோடு விளையாடி மகிழ்ந்ததை விட்டுவிட்டு இன்று கணினி, தொடுதிரைக் கணினி, தொடுதிரை செல்பேசி என திரையோடு விளையாடுவதால் மகிழ்ச்சியோடு ஆரோக்கியத்தையும் பறிகொடுத்துவிட்டான்.

கிராமத்தின் காடு மேடு வாய்கால் வரப்புகளில் பூத்துக்குலுங்கும் மலர்களைக் காணும்போது கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியை வேறு எங்கு விலைகொடுத்து வாங்கி விட முடியும்? அவ்வாறு பூத்துக்குலுங்கும் பூக்களில், பல பூக்களின் பெயர்கள் இன்று நம் குழந்தைகளுக்கு தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால் கபிலர் பாடிய குறுஞ்சிப் பாட்டு என்னும் சங்க இலக்கியத்தில் மட்டும் 99 பூக்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்றும் இளங்கோவடிகள் பாடிய சிலப்பதிகாரத்தில் மட்டும் சுமார் 23 பூக்களைப் பற்றி பாடியுள்ளார் என்றும் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் கூறுகிறார்கள். இன்று தாவரவியலையே முக்கியப் பாடமாக எடுத்து படிக்கும் மாணவர்கள் கூட ஒரு சில பூக்களின் படங்களை வரைந்து அதில் அல்லிவட்டம், புல்லிவட்டம், சூல், மகரந்தக் குழாய் என பாகங்களைக் குறித்து அதன் தாவரவியல் பெயரை எழுதுவதோடு சரி. அதையும் தாண்டி நிறைய பூக்கள் இருக்கிறது என்பதை தமிழர்களின் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறியலாம். அந்தப் பூக்களின் பெயர்களை எல்லாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அந்த இலக்கியத்தை படித்திருக்க வேண்டும் ஆனால், அதனை குழந்தைகளுக்கு மிக எளிதாகவும் விளையாட்டாகவும் சொல்லிக்கொடுக்க தமிழர்கள் பயன்படுத்திய ஒரு விளையாட்டுதான் பூப் பறிக்க வருகிறோம் என்னும் விளையாட்டு. இன்று நம்மில் பெரும்பாலோர் நமது குழந்தைகள் நன்றாகக் கல்வி கற்க வேண்டும் நல்ல மதிப்பெண்கள் பெறவேண்டும் என்று முக்கியமான கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லவும் பதில் எழுதவும் பயிற்சி கொடுக்கிறோம். பதில் எழுதத் தெரிந்தவனை புத்திசாலி எனக்கொண்டாடுகிறோம். உண்மையிலேயே பதில் சொல்வதை விட சரியான கேள்வி

கேட்பதற்குத்தான் அறிவாளியாகவும் சிந்திப்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். குழந்தைகளைச் சரியான கேள்வி கேட்கவும் சரியான பதில் சொல்லவும் பல பூக்களின் பெயர்கள் மற்றும் அது எந்த மாதங்களில் பூக்கும் என்பதைப்பற்றி தெரிந்துகொள்ளவும் உதவும் விளையாட்டு தான் பூப் பறிக்க வருகிறோம் என்னும் விளையாட்டு. இனி அந்த விளையாட்டை எப்படி விளையாடுவது என்று பார்ப்போம்.

பூப் பறிக்க வருகிறோம் என்னும் விளையாட்டை பெரும்பாலும் பத்துவயதிற்கு உட்பட்ட பெண்குழந்தைகள் விளையாடுவார்கள் சில நேரங்களில் ஆட்கள் குறையும்போது ஆண்பிள்ளைகளும் கலந்துகொண்டு விளையாடுவது உண்டு. "பூப் பறிக்க வருகிறோம்" என்ற விளையாட்டு கேள்வி பதில் வடிவில், ஒரு பாடலைப் பாடிக்கொண்டே மகிழ்ச்சியாக விளையாடும் விளையாட்டாகும். இந்த விளையாட்டை ஐந்து பேர், பத்து பேர் விளையாடலாம் என ஒரு எல்லைக்குள் இல்லாமல் எவ்வளவு பேர்கள் விளையாட விரும்பினாலும், அவர்களை சம எண்ணிக்கையில் இரண்டு குழுக்களாகப் பிரித்து, திறந்த வெளியில் ஒரு கோடு போட்டு, கோட்டின் இரண்டு பக்கத்திலும் எதிர்-எதிர் திசையில் ஒவ்வொரு குழுவினரை நிற்க வைத்து விளையாடலாம். விளையாடுவதற்கு முன்னால் ஒரு குழுவில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதாவதொரு பூவின் பெயரை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதேபோல் மற்றொரு குழுவில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு மாதத்தின் பெயரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு குழுவில் இருக்கும் அனைத்து குழந்தைகளும் தங்கள் கைகளைச் சங்கிலி போல் கோர்த்துக்கொண்டு கீழே வரும் பாடலை பாடிக்கொண்டே விளையாட வேண்டும்.

குழு 1: வருகிறோம்...வருகிறோம்....பூப் பறிக்க வருகிறோம்...

குழு 2: பூப் பறிக்க வருகிறீர் வருகிறீர் எந்த மாதத்தில் வருகிறீர்?

குழு 1: வருகிறோம் .....வருகிறோம்..... பூப் பறிக்க வருகிறோம்.வருகிறோம்..... வருகிறோம் ..... (எந்த மாதம் தேவையோ அதைச் சொல்ல வேண்டும்) மாதத்தில் வருகிறோம்.

குழு 2: பறிக்காதீர்..... பறிக்காதீர்..... அந்தப் பூவைப் பறிக்காதீர். பறிக்காதீர் பறிக்காதீர் இந்த மாதத்தில் அந்தப் பூவைப் பறிக்காதீர்.

குழு 1: வருகிறோம்... வருகிறோம்.... பூப் பறிக்க வருகிறோம்.....

குழு 2: வருகிறீர் வருகிறீர் பூப் பறிக்க வருகிறீர் ....எந்த மாதத்தில் வருகிறீர்?

குழு 1: பூப் பறிக்க வருகிறோம் வருகிறோம் .....(எந்த மாதம் தேவையோ அதைச் சொல்லவேண்டும்) மாதத்தில்

குழு 2: என்னப் பூவைப் பறிக்க வருகிறீர் வருகிறீர் இந்த மாதத்தில்.

குழு 1:.....(எந்த பூ தேவையோ அந்த பூவின் பெயரை சொல்ல வேண்டும்) பூவை பறிக்க வருகிறோம் வருகிறோம் இந்த மாதத்தில்.

குழு 2: அந்தப் பூவைப் பறித்துக் கொள்ளுங்கள் பறித்துக் கொள்ளுங்கள் இந்த மாதத்தில்.

என்று பாடி முடிக்கும் போது எந்த மாதம் மற்றும் பூவின் பெயர்வந்ததோ அந்த பூ மற்றும் மாதத்தின் பெயர்களைக் கொண்ட நபர்கள் முன்னால் வந்து தங்கள் கையை நீட்ட எதிர் அணியில் இருப்பவர்கள் தங்கள் பக்கம் இழுப்பார்கள். ஆனால் அவரவர்கள் அணியில் இருக்கும் மற்றவர்கள் அவருக்கு உதவியாக பின்னால் நின்று இழுக்க ஆரம்பிப்பார்கள். அப்படி இழுக்கும்போது, ஏதாவது ஒரு குழுவில் இருக்கும் முதல் நபர் கோட்டைத் தாண்டி மற்றொரு பக்கம் இழுக்கப்படுவார். அதன் பிறகு மீண்டும் முதலிலிருந்து விளையாட வேண்டும். அப்படி இழுக்கும்போது இழுக்கும் குழுவினர் கீழே விழுந்துவிட்டால், அவர்கள் எதிர் குழுவினருக்கு ஒருவரை தர வேண்டும். இதேபோல் பல சுற்றுகள் விளையாடி இறுதியில் எந்தக் குழுவிலுள்ளவர்கள் எதிர் குழுவில் உள்ள அனைவரையும் தன் பக்கம் இழுக்கிறார்களோ அந்த குழுவே வெற்றி பெற்ற குழுவாகும். ஒரு மாதத்தின் பெயரைச் சொல்லும்போது அந்த மாதத்துடன் தொடர்புடைய பூவை மட்டுமே இழுக்க வேண்டும் என்பதையும் கவனத்தில்கொண்டு விளையாட வேண்டும்.

இதே பூப் பறிக்கவருகிறோம் என்னும் விளையாட்டை சற்று வேறு மாதிரியும் சில ஊர்களில் பிள்ளைகள் விளையாடுவதுண்டு. அதாவது, சின்ன பிள்ளைகள் இரண்டு பேர் எதிரும் புதிருமாகக் கை கோர்த்து வீட்டுக்கூரை போல மேலே தங்கள் கைகளை உயர்த்தி பிடித்தபடி பாடிக்கொண்டே நிற்பார்கள். இன்னொரு குழு அவர்கள் இருவருக்கும் மத்தியில் பாடிக்கொண்டே கைக்குள் நுழைந்து வெளியே வரவேண்டும். நுழையும் பெண்கள் எதிர்பாராத சமயம் பார்த்து கைகளை உயர்த்தி நிற்கும் பெண்கள், நுழையும் பெண்களில் ஒருவரை அவர்கள் கைகளுக்குள்ளாகப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். அவ்வாறு பிடிக்கப்பட்ட பெண் ஆட்டத்திலிருந்து அவுட், வெளியேற வேண்டும். அவ்வாறு பிடிக்க முடியலானா கை கோர்த்தவர்கள் இருவரும் அவுட்.

உள்ளே நுழையும் பெண்கள் இவ்வாறு பாடிக்கொண்டே நுழைவார்கள்

“பூப்பறிக்க வருகிறோம்

பூப்பறிக்க வருகிறோம்”

அதற்கு கை கோர்த்திருக்கும் இரண்டு பெண்களும்

கீழ்க்கண்டவாறு படுவார்கள்.

“என்ன பூவைப் பறிக்கிறீர்?

என்ன பூவைப் பறிக்கிறீர்?

இனி ஒவ்வொரு பூவாக வரும்

சாமந்திப் பூ

மல்லிப் பூ

ரோஜாப் பூ

தாமரைப் பூ

அல்லிப் பூ

அரளிப் பூ

செம்பருத்திப் பூ

முல்லைப் பூ

பிச்சிப் பூ

என ஒவ்வொரு பூவாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருவார்கள். அப்படி வருபவர்களை, எதிர்பாராத நேரம் பார்த்து அவர்களைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். இவ்வாறு விளையாடி மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.

இப்போதெல்லாம் தொலைக்காட்சிகளும், இண்டர்நெட்டுகளும் குழந்தைகளை உட்கார்த்த இடத்திலேயே சிறைபிடித்து விடுகின்றன. இது அவர்களுக்கு உடல் மற்றும் மன ரீதியான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துகின்றன. அந்த நிலைமையை மாற்ற பெற்றோர்களும் பெரியோர்களும் நமது பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களை நடத்தி மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும். குறைந்த பட்சம் குழந்தைகள் தினம், பொங்கல் திருநாள் போன்ற தமிழர் பண்டிகைகளிலாவது நம் குழந்தைகளுக்கு நமது பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களை விளையாடச் சொல்லிக்கொடுப்போம்.

பூப் பறிக்க வருகிறோம் என்னும் விளையாட்டின் பயன்கள்தான் என்ன?

இந்த விளையாட்டு உலகில் உள்ள பல பூக்களின் பெயர்களைத் தெரிந்து கொள்ளவும் அதிலும் குறிப்பாக ஒவ்வொரு மாதத்திலும் எந்தெந்த பூக்கள் சிறப்பு பெற்றவை என்பது பற்றிய தகவல்களையும் இந்த விளையாட்டின் மூலம் குழந்தைகள் தெரிந்து கொள்ள முடியும். குரு இல்லாமல் பாடும் குயில் போல, குழந்தைகளும் தங்களுக்குள் இருக்கும் பாடும் திறனையும் கேள்வி கேட்கும் திறனையும் பதில் சொல்லும் திறனையும் தாங்களாகவே வளர்த்துக்கொள்வதற்கு இந்த விளையாட்டு உதவுகிறது.

பெற்றோர்களே, நமது குடும்பம் என்னும் தோட்டத்தில் மலர்ந்த பூக்களான குழந்தைகளின் பொன்னான நேரத்தை தொலைக்காட்சியும், இண்டர்நெட்டும், வீடியோ கேம்களும் திருடிக்கொள்ள அனுமதிக்காதீர்கள். பூக்களும், பூக்களைப் பற்றி விளையாடித் தெரிந்து கொள்ளட்டுமே!

- இன்னும் விளையாடலாம்

மனம் திறந்து ஒரு மடல்

பிறப்பின் அடிப்படையில் நான் இந்துவா ... இஸ்லாமியனா... கிருத்துவனா... அல்லது பறையனா... வண்ணானா... சக்கிலியனா... வன்னியனா... இல்லை பிராமணனா... என்றெல்லாம் எனக்கு தெரியாது என் பெயருக்கு முன்பு தகப்பனார் பெயரின் முதல் எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட அடுத்த நொடி என் பெயருக்கு பின்னால் “பெரியார் பிஞ்சு” என்று எழுதப்பட்டது. எழுதப்பட்டது முதல் இன்று வரை அந்தப் பெயருக்கு ஏற்றார்போல் வளர்க்கப்பட்டு இருக்கிறேன் வளர்ந்தும் வருகிறேன் அதில் என் பெற்றோரே என்மீது மாற்று கருத்து வைக்க முடியாது என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்...!

இந்த நிலையில் இன்று ஒரு சில பணிகளைச் செய்து வருகிறேன், பல்வேறுபட்ட இன்னல்களுக்கும் உட்பட்டு, அதனை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள விழைகிறேன்...

அன்புக்குரிய தோழர்களே, நண்பர்களே, பெரியோர்களே, எழுத்தாளர்களே, படைப்பாளர்களே, உறவினர்களே, என்னுடைய பெற்றோர் உள்ளிட்ட அத்துணை சுய சிந்தனையாளர்களுக்கும் என்னுடைய அன்பு வணக்கங்கள் ...

சுமார் 23 மாத கால அளவில் நான் எடுத்து இருக்கும் பயிற்சியும் முயற்சியும் என்பது சாதாரணமான ஒரு செயல் இல்லை என்பதை பலமுறை பல அனுபவங்களின் மூலமாக உணர்ந்து இருக்கிறேன். இதற்கு முன் இதுபோன்ற ஒரு செயலை முயற்சியை யாராவது செய்து இருக்கிறார்களா! என்பதனை கண்டறிந்து; அந்த முயற்சியை முறியடிக்க வேண்டும் என்றோ நான் இதை கையில் எடுக்கவில்லை... நான் எதைச் சொல்ல வருகிறேன் என்பதனை அறிந்து இருக்க வாய்ப்பு உள்ளது என்று கருதுகிறேன். நான் 23 மாதங்களாக நடத்தி வரும் கைத்தடி மாத இதழைப் பற்றி தான் பகிர்கிறேன்.

2017ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 2ஆம் நாள் துவங்கப்பட்ட இதழ் தான் “கைத்தடி மாத இதழ்”, மிகவும் எளிமையாகவும் குறைந்த அச்ச செலவிலும் அச்சிடப்பட்டு குறைந்தபட்சம் 100 இதழை மட்டும் அறிமுகம் செய்தேன். இன்று தமிழகத்தில் மட்டும் அல்லாமல் கர்நாடகம், பாண்டிச்சேரி, கேரளம், மும்பை என்று பல இடங்களுக்கும் “கைத்தடி இதழ்” செல்கிறது என்றால் முதலில் கைத்தடி வாசகர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைப் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன் கைத்தடி களப்பணிக் குழு சார்பாக...

ஏப்ரல் 2இல் கருப்பு வெள்ளையில் துவங்கிய இதழ் மே மாதத்தில் வழக்குரைஞர் அ.அருள்மொழி அவர்களின் நேர்காணல் உடன் வண்ணத்தில் முதன் முதலில் இடம்பெற பலரின் வியப்புக்கு உள்ளானது, என்பதனை மறுக்கவும் மறைக்கவும் முடியாது... அதனைத் தொடர்ந்து தன் மாதத்தில் பொறியாளர், மார்க்கின் மூலதனம் ஒரு பொறியாளனின் பார்வையில் நூலாசிரியர் பார்த்திபன் ப அவர்களின் “மார்க்கின் மூலதனம் ஒரு பொறியாளனின் பார்வையில் தொகுதி 2” தொடர் இதழ் அறிமுகத்தை மேம்படுத்தியது. தொடர்ச்சியாக சட்டக்கல்லூரி மாணவி மதிவதனி அவர்களின் கட்டுரைகள் வாசகர்களைக் கவர்ந்தது. புதியதாகப் பேராசிரியர் முருகேசன் அவர்களின் தமிழர் விளையாட்டுகள் பகுதி தொடங்கப்பட்டு இன்றுவரை மாதம் ஒரு தமிழர் விளையாட்டுக்கள் பகுதி இடம்பெற்று வருகிறது. ஆகஸ்ட்டில் வழக்குரைஞர் கிருபா முனுசாமி அவர்களின் ஒற்றை வரி உகந்ததா என்ற கட்டுரை

GST பற்றிய தெளிவை ஏற்படுத்தியது. அத்தோடு மாதம் ஒரு மருத்துவக் கட்டுரையை மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் ராஜபார்த்திபன் ரவிச்சந்திரன் மற்றும் யாழினி அவர்கள் தொகுத்து வழங்க இதழ் பல்சுவை அறிவு விருந்தாக வாசகர்களுக்கு விருந்தளித்தது, தொடர்ந்து செப்டம்பர் மாதத்தில் “தந்தை பெரியார் அய்யா” அவர்களைப் போற்றும் விதமாக தந்தை பெரியார் பிறந்த நாள் சிறப்பிதழாக வெளியீடு செய்தது கைத்தடி மாத இதழ் களப்பணிக் குழு.

செப்டம்பர் சிறப்பிதழ் என்பதால் எழுத்தாளர் ஓவியா அவர்களால் எழுதப்பட்ட “புத்துலகின் தீர்க்கதரிசி”... என்ற கட்டுரையை வெளியீடு செய்து வாசகர்கள் மத்தியில் தொடர்ந்து கருத்துக்களை விதைத்தது அத்தோடுகூடவே எழுத்தாளர் ஷாலின் அவர்களின் எழுச்சி மிகுந்த உணர்ச்சி கட்டுரைகள் மாதம் மாதம் இடம்பெற்றது... அதனைத் தொடர்ந்து அக்டோபர் மாதத்தில் திட்டமிட்டப்படி எழுத்தாளர் வே.மதிமாறன் அவர்களின் நடப்புகள் நமக்குச் சொல்வதென்ன? என்ற நேர்காணல் பல தெளிவுகளையும் கேள்விகளையும் உருவாக்கியது அதனோடு மாணவர் போராட்டம் மாணவர் பார்வையில் ச.அஜிதன் எழுதிய கட்டுரை மாணவர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பை பெற்றது, தொடர்ந்து சாதியின் பெயரால் மக்கள் எவ்வளவு துன்பப்படுகிறார்கள் என்பதனை விளக்கும் விதமாக சிவா சடையன் அவர்களின் ‘எச்சில் தொட்டி’ நாவல் இடம்பெற்று வந்தது வந்துகொண்டு இருக்கிறது... எதிர்பாராத விதமாக நவம்பர் மாதத்தில் பத்திரிகையாளர் ப.திருமாவேலன் அவர்களின் சாணக்கியன் சொல்படிதான் ஆட்சி நடக்கிறது கட்டுரை அமைந்தது அந்த நேர்காணல் தொடர்ந்து நிலவி வந்த பல சந்தேகங்களுக்கு விடையாக அமைந்தது. அத்தோடு நடப்பில் என்ன நடக்கிறது என்பதை உணர்த்தும் விதத்தில் கா. தமிழரசன் அவர்களின் ஆதங்க கட்டுரைகள் மக்களை வாசகர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது என்பது மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. இப்படியாக வந்துகொண்டு இருக்க டிசம்பர் மாதம் இடஒதுக்கீட்டு நாயகர் மானமிகு கி.வீரமணி அய்யா அவர்களின் பிறந்தநாளை கொண்டாடும் விதத்தில் பலரும் அறிந்திடாத கட்டுரைத் தொகுப்பை வெறுப்புக்கு அஞ்சாத பெருநெருப்பு என்று பதிய வாசகர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது மீண்டும் ஒரு சிறப்பிதழைக் கொடுக்க வாய்ப்பு கிடைத்தது.

ஆம், சனவரி மாதத்தில் பொங்கல் சிறப்பிதழ் தமிழன் பிரசன்னா, மருத்துவர் இரா.செந்தில், முனைவர் மு.ராசேந்திரன், A.டி.லி பாபு , சித்த மருத்துவர் திருத்தணிகாசலம் ஆகியோரின் கேள்விகள் ஒருமுகம் பதில்கள் பலமுகம் நேர்காணல் பலருக்குத் தெளிவை ஏற்படுத்தியது. அத்தோடு கூடவே திராவிடராசன் கட்டுரைகள், பழ.வெங்கடாசலம் அவர்களின் ‘மந்திரமா? தந்திரமா?’ விளக்கங்கள் கூடுதலாக மக்களைக் கவர்ந்தது என்று சொல்லலாம். தொடர்ந்து பெண்ணுரிமையை போற்றும் விதத்தில் TSS மணி அவர்களின் ‘பெண் என்றால் மானுடம்’ கட்டுரை பெண்மையை போற்றும் விதத்தில் அமைந்து வருகிறது... பிப்ரவரியில் திமு கழகத்தின் மாணவரணிப் பொறுப்பாளர் இள.புகழேந்தி அவர்களின் நேர்காணல் உடன் பல சிறப்பு கட்டுரைகளைத் தாங்கி 11வது இதழும் வெளிவந்தது அதனைத் தொடர்ந்து இன்றும் அதன் தன்மை குறையாமல் இன்றும் வெளிவந்து கொண்டே

இருக்கிறது. பல்வேறுபட்ட நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் ...

என் வலிகளை முதல் முறையாக இதழில் பதிக்கிறேன், தொடர்ந்து 23வது இதழை இன்று நீங்கள் வாசிக்கும் இந்த நேரத்தில்...

கடந்து வந்த 23 மாத கால இதழ் பணியில் நான் பெற்ற துன்பங்களுக்கும் பயிற்சிக்கும் எல்லை இல்லை என்றே சொல்லலாம் “என்ன செய்வது விரும்பி தானே” ஏற்றுகொண்டாய் என்ற ஆறுதல்கள் பலரிடம் இருந்து கிடைக்கும் சரி என்று கடந்து செல்ல வேண்டிய தூழல், பலரின் பார்வையில் நான் வசதியாக இருப்பதாக அறிந்து வருகிறேன். பார்வையில்லை; பார்வைக்காவது வசதியாகப் படுவோம்! உண்மையில் அறிவுழகன் என்ற உணர்வு பலமுறை சாப்பிடுவதைக் கூட குறைத்து சிலமுறை சாப்பிடும் சிலமுறை சாப்பிடுவதையே விட்டுவிட்டு கடந்து செல்லும் என்ன செய்வது விரும்பி ஏற்றுகொண்டது ஆகிறே!

குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் என்னுடைய உடல் உழைப்பை எவ்வளவு நாளும் கொடுக்கத் தயார். காரணம் எனக்கான கடமை இந்த சமூகத்தின் மீது உள்ளது. ஒருவேளை இன்று எனது பெற்றோர் நினைக்கலாம் நாம் ஏதோ மகன் பகுத்தறிவை கற்று வளமாக வாழ்வான் என்று ஆனால் இன்று பகுத்தறிவுக்காக இவ்வளவு துன்பத்தை நம்மை மீறி செய்கிறானே தவறு செய்து விட்டோமோ என்று “ஒருவேளை நினைக்க நேரிட்டால் அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் எனக்குப் பின்னால் 2005ஆம் ஆண்டு நமது ஊரில் திறக்கப்பட்ட தந்தை பெரியார் சிலையில் கல்வெட்டில் அறிவுழகன் - பெரியார் பிஞ்சு என்று பதிவு செய்தீர்களே அதைக் காப்பாற்றி வருகிறேன் என்று மார்த்தடி கொள்ளுங்கள்”...

தோழர்களே, கைத்தடி வாசகர்களே ஒரு இதழ் வரும் போதும் எங்கள் உயிர் எங்கள் கையில் இல்லை என்றே சொல்லலாம், காரணம் இதழ் பணி முடிந்துவிடும் அச்சுக்கு பணம் இருக்காது, அச்சு பணி முடிந்துவிடும் தபால் அனுப்புவதற்கு பணம் இருக்காது தபால் பணி முடிந்துவிடும் பணி ஆட்களுக்கு கொடுக்க பணம் இருக்காது. ஒருவழியாக அனைவரின் பணத்தை செலுத்திய பிறகு எங்கள் கண்களிலும் ஒன்றும் இருக்காது, எங்கள் வயிற்றிலும் ஒன்றும் இருக்காது. தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் என்றால் கூட பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டி வரும். மைல்கள் கடந்து நேரங்கள் கடந்து நள்ளிரவில் அறைக்குச் செல்ல நேரிடும். தண்ணீர் மட்டும் அருந்தி உறங்க நேரிடும். உறக்கமும் வராது அடுத்த மாத இதழ் பற்றிய கவலைப் பற்றிக்கொள்ள அடுத்த மாத இதழ் பணி அப்போது இருந்தே துவங்கும் ...

இப்படியாகப் பயணிக்கக் கூடிய நேரத்தில் தான் பகுத்தறிவு பல்சுவை இதழ்கள் பல வந்து கொண்டு இருக்கிறதே இப்படி ஒரு இதழ் தேவைதானா என்று! என்ன செய்வது பதில் சொல்ல நேரம் இருப்பது இல்லை அம்மா சாப்பியா என்று ஆசையாக கேட்டானே அதற்கே பதில் சொல்ல நேரமில்லாத நிலையில் இதற்கு பதில் சொல்ல வேண்டுமா என்று கடந்து செல்ல நேரிடுகிறது அப்படி கடந்தாலும் இன்று அதற்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலை உள்ளதாக கருதுகிறேன்.

இன்று RSS போன்ற பல ஒன்றுக்கும் உதவாத அமைப்புகள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் 50 க்கும் மேற்பட்ட குழுக்களை, பிரிவுகளை வைத்துக்கொண்டு நாட்டை சின்னா பின்னமாகி வருகின்ற இந்த நேரத்தில் இது போன்ற பல இதழ்கள் தேவைப்படுகிறது இந்த இதழ்கள் மட்டும் அல்லாமல் இன்னும் பல பகுத்தறிவு இதழ்கள் தொடர்ந்து

வர வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்தாக வைக்கிறேன், ஆனால், அது அவ்வளவு சாதாரணமான காரியமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தே என் கருத்தை முன்வைக்கிறேன்!

பொதுவாக பல தோழர்கள் நண்பர்கள் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் இவ்வாறே அமைகிறது. அதாவது பல இதழ்கள் வருவதால் அத்துணை இதழ்களையும் வாங்கிப் படிக்க நேரமில்லை ஆகையால் வேண்டாம் தோழர் என்கிறார்கள். உங்களால் இதழை வாங்க முடியும் என்றால் வாங்கி மற்றவர்களுக்குக் கொடுங்கள்! மற்றவர் பகுத்தறிவாதியாக மாறட்டும் உங்களால்... நான் கைத்தடி இதழுக்காக மட்டும் பதியவில்லை முற்போக்கான இதழ்கள் மட்டுமே சமூக மாற்றத்திற்கான ஊன்றுகோலாய் அமையும் என்பதில் எனக்கு மாற்றுக் கருத்து இல்லை... எனக்கு வந்தால் ரத்தம் மற்றவருக்கு வந்தால் தக்காளி சட்னி என்பது போல் இல்லை முற்போக்கு இதழ் நடத்தும் அனைவருக்கும் இந்த நிலை என்பதனை யாரும் மறுக்க முடியாது ...

கைத்தடி இதழை பொறுத்த வரை சில தோழர்களின் நன்கொடை மற்றும் விளம்பரத்தால் தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது. தொடர்ந்து நடக்க வேண்டும் என்பதே என்னுடைய ஆசையும், சந்தாதாரர் ஆக இணைத்து ஓராண்டு இரண்டாண்டு நிறைவு பெறும் இந்தச் சூழலிலும் பலரின் பங்களிப்பு இன்னமும் எங்களை வந்து அடையவில்லை என்பதனை வருத்தத்துடன் பதிவு செய்கிறேன்... குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் பலரின் சந்தா தொகை கிடைக்காமலும் அவர்களுக்கு இதழ் தொடர்ந்து அனுப்பப்பட்டுத்தான் வருகிறது என்பதனை மிகுந்த மன வருத்தத்துடன் கண்ணீருடன் பதிவு செய்யவே விரும்புகிறேன்.

சந்தாதாரர் பலரும் சந்தா தொகையை கொடுக்கவில்லை அதைக் கடந்தும் இப்படிப்பட்ட சூழலில் செயல்படும்போது எங்கள் மனம் புண்படுகிறது, வருந்துகிறது. பலர் செய்த களப்பணியில் இது பெரிய பணி இல்லை என்றாலும்கூட உங்களோடு சேர்ந்து தொடர்ந்து இந்த சமூகத்தோடு பயணிக்கவே விரும்புகிறேன்...

அறிவுழகன் என்ற தனி மனிதனுக்காக உங்கள் மத்தியில் கையேந்தி நிற்கவில்லை நான் கொண்ட முயற்சிக்காக நான் கொண்ட அக்கறைக்காக கையேந்தி நிற்கிறேன்; வாய்ப்பு உள்ளவர்கள் சந்தா தொகையை செலுத்தி உதவ கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்களுக்கு உதவி செய்ய விருப்பம் உள்ளவர்கள் நிதி உதவி செய்யலாம். ஒரு ரூபாய் ஆனாலும் உதவி உதவியே !

என் பதிவு யாரையாவது புண்படுத்தியிருந்தால் என்னுடைய வருத்தத்தைப் பதிவு செய்துகொள்கிறேன் !

நன்றி!

உதவ நினைப்பவர்கள் உதவலாம்:

விபரங்களுக்கு அழையுங்கள்: 73733330, 8667342047

வங்கிக் கணக்கு விபரங்கள்:

NAME : KAITHADI A/C NO : 20160200001582

IFSC CODE : FDRL0002016 PH. NO: 7373333078

A/C TYPE : CURRENT ACCOUNT

FEDERAL BANK, DHARMAPURI

மின்னஞ்சல்: arivazhaganm@gmail.com

kaithadimonthly@gmail.com இணையதளம் : kaithadi.com ●

உடையட்டும் மனச்சிறை!

“முட்டிய இரும்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப் பட்டது! சிறுத்தையே வெளியில்லா!”

என்று அழைப்பார் பாவேந்தர். கூட்டைத் திறந்தவுடன் சிறிப் பாய்ந்து வருவதுதானே சிறுத்தையின் இயல்பு. அப்படியிருக்க, ‘சிறுத்தையே வெளியில் வா’ என்று வேறு ஏன் அழைக்க வேண்டும்? நீண்ட காலமாக இரும்புச் சிறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த காரணத்தால், சிறுத்தைத் தன் போர்க்குணத்தை, வலிமையை, தன் இயல்பை மறந்து போயிற்று. அதனால்தான் பாவேந்தர், கதவு திறக்கப்பட்டிருப்பதை நினைவூட்டி, வெளியில் வரச் சொல்லி அழைக்கிறார். வெளியே சிறை அதாவது சமூகச் சிறை உடைந்தால் மட்டும் போதாது, அகச் சிறை அதாவது மனச்சிறையும் உடைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையே பாவேந்தரின் பாடல் உணர்த்துகிறது.

இப்படி இரண்டு விதமான சிறைகளுக்குள்ளும் அடைக்கப்பட்டும், அடைபட்டும் பெண்கள் காலங்காலமாகத் தங்கள் வாழ்வுரிமைகளை இழந்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். திராவிட இயக்கத்தின் நூற்றாண்டைத் தாண்டிய பணிகளின் விளைவாக, பெண்களுக்கு எதிரான சமூகச் சூழலின் இறுக்கம் தளர்ந்திருக்கிறது. பெண்களின் எல்லைகள் விரிவடைந்திருக்கின்றன. சமூகச் செயல்பாட்டுத் தளங்கள் அவர்களுக்குத் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இன்னும் அவர்களுக்கான சமத்துவம், சமவாய்ப்புகளுக்கான போராட்டங்கள் தொடர்ந்து கொண்டதானிருக்கின்றன. ஆயினும், சிறகை விரிப்பதற்குப் பெரும்பான்மை பெண்களிடம் ஒருவிதமான தயக்கம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதற்குக் காரணம், பெண்களின் மனச்சிறை - அதாவது சிந்தனைச் சிறை.

மனச்சிறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் பெண்கள், இந்தச் சமூகம் அனுமதித்திருக்கும் எல்லைக்குள் நிற்குகொண்டு, பாதுகாப்பான, உத்திரவாதமான வாழ்க்கை வாழ்வதில் நிறைவடைகிறார்கள். மறுமணம் செய்து கொள்ள முன்வரும் பெண்களில் பலர், சாதி மறுப்புத் திருமணத்திற்குத் தயாராக இல்லை. அன்று தொடங்கி இன்றுவரை பெண்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்துள்ள வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் பின்தங்கியே இருக்கின்றனர். சமூகத்திலும் இரண்டு விதமான நிலைகள் நிலவியதைக் காணமுடிகிறது. வீட்டுக்கு வெளியே பெண்களுக்கான பொதுவெளி என ஒன்று இல்லாத நிலையே அன்று நிலவியிருக்கிறது. ஆனாலும், இந்நிலை பெண்களின் சமூக வாழ்நிலைக்கு ஏற்ப சற்று வேறுபட்டிருந்ததையும் பார்க்க முடிகிறது.

உழைக்கும் சமூகத்துப் பெண்கள், வாழ்க்கையின் பொருட்டு, காடு, கழனி, கடைத்தெரு போன்ற வெளிகளுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். குறி சொல்லுவது, மோர் விற்பது போன்றவற்றிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டு

வந்ததை சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அதே இலக்கியங்கள், மேல்தட்டுப் பெண்களின் நிலையையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. அப்பெண்கள், வீடுகளுக்குள் - வீட்டின் பின்கட்டு என்று சொல்லப்பட்ட, சமையலறை, பூசையறை, படுக்கையறை, பிரசவ அறை - இவற்றுக்குள்ளேயே வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ள வேண்டிய சமூக நிலையிலேயே இருந்திருக்கிறார்கள். சற்றேறக்குறைய 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிலும் கூட இந்நிலை நீடித்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

எனில், இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்ற குறைந்த அளவிலான மாற்றங்களின் பின்னணி என்ன?

தன் முதல் நாவலான, ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில், ஐந்து வயது சிறுமியின் மூலம், உடன் கட்டை ஏறும் கொடூரத்தை பொட்டிலடித்தாற்போல் இந்தச் சமூகத்திற்கு உணர்த்தினார் மாயூரம் வேதநாயகம்.

சாதித் தூய்மை காக்க குழந்தைகளுக்குத் திருமணம் செய்வித்த சனாதனிகளின் அடாத செயலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார், ஹர்பிலால் சார்தா. உழைக்காமல் உண்டு கொழுத்த கூட்டத்தின் கேவலமான இச்சைக்கு வடிகாலாகப் பெண்கள் பொட்டுக்கட்டி விடப்படும் சமூக இழிவை நீக்க, சத்தியமூர்த்திகளின் முதுகில் சாட்டையடிக்க கொடுத்தனர், மூவலூர் ராமாமிர்தம் அம்மையாரும், மருத்துவர் முத்துலெட்சுமியும்.

“பெண்ணடிமைத் தீரு மட்டும் பேசுந் திருநாட்டு ; மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே” என்று சரிபாதிப் பெண்கள் அடிமை விலங்கறுத்திட புரட்சிப்

பாக்கள் பாடினார் பாவேந்தர். “பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்” என்றார் பாரதியார்.

கைம்பெண்களின் மறுவாழ்வுக்கும், பெண் கல்விக்கும் கடுமையான தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டனர் மகாத்மா பூலேயும், சாவித்திரி அம்மையாரும்.

பெண்களின் உரிமையை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் பதிவு செய்தார், அண்ணல் அம்பேத்கர்.

எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்ததுபோல, ‘ஆணைப்போலவே பெண்ணுக்கும் வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளுந்திறம் உண்டென்பதை ஆண்மக்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் - ஆண் காவல் இழிவானது - பெண் குழந்தைகளை ஆண் குழந்தைகளைப் போல வளர்க்க வேண்டும். தோற்றத்திலும் அவர்களைப் போலவே உடையணியச் செய்ய வேண்டும் - பெண்கள் முன்னேற குழந்தைப் பெறுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும்’ என்று சொல்லி, ஆணாதிக்கச் சிறையின் அடித்தளத்தையே கடப்பாரையால் நெம்பித் தகர்த்தார் தந்தை பெரியார்.

இத்தனை அடிகளுக்குப் பிறகுதான் பெண்களைச் சுற்றி இருந்த சிறைக் கதவின் கம்பிகள் ஒவ்வொன்றாகப் பெயர்ந்து விழுந்தன. பெண்கள் படித்தார்கள், பெண்கள் சுயமரியாதை கொண்டார்கள், பெண்கள் அறிவுத்தளத்தில் நின்றார்கள், பெண்கள் வேலைக்குப் போனார்கள், பெண்கள் வருமானம் ஈட்டினார்கள், பெண்கள் முடிவெடுத்தார்கள் - இன்று தனித்தியங்கும் திறன் பெற்றவர்களாக ஆகி இருக்கிறார்கள். நாட்டில் இப்படிப்பட்ட பெண்களுக்கான இடம் என்ன என்று பார்த்தால், அவர்கள் மிகவும் சிறுபான்மையினராகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

சமூகச் சிறைகளான, மதவாதம், சாதியம், ஆணாதிக்கம் ஆகியவை, மகாத்மா பூலே, பெரியார் போன்ற சமூகப் புரட்சியாளர்களின் தொடர் தாக்குதலால் ஆட்டம் கண்டிருந்தாலும், பெண் விடுதலை என்பது இன்னும் முழுமையான இடத்தை வந்தடையவில்லை என்பதையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். காரணம், பெண்களின் மனத்தில் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் சிறை. ஆண்டாண்டு காலமாகப் பெண்களின் மனத்தில் விதைக்கப்பட்டு வந்த, பெண்ணடிமைச் சிந்தனையின் எச்சங்கள், அவர்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டே இருக்கின்றன. சிறு சலசலப்புக் கேட்டாலும், ஒட்டு மொத்த உடலையும் உள்ளிழுத்துக் கொள்ளும் ஆமையைப் போல, கலாச்சாரம், குடும்பப் பண்பாடு, பத்தினித் தன்மை என்னும் கூழாங்கற்கள் வந்து விழும்போது, பெண்கள் சட்டெனத் தங்களைப் பின்னிழுத்துக் கொள்கின்றனர்.

இன்று பெண்களின் முன்னேற்றமானது, மேலோட்டமானதாகவும், வெளிப்பூச்சாகவும், ஒரு பக்கச் சார்புடையதாகவும் இருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. பொம்மையைக் காட்டிக் குழந்தையின் அழகையை நிறுத்துவதுப் போல, உரிமைகள் என்னும் பெயரில் சில சலுகைகளைக் கொடுத்துப் பெண்கள் தங்களின் கட்டுகளை மீறிப் போய்விடாமல் இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகம் பார்த்துக் கொள்கிறது. விண்ணைத் தொட்ட பெண்களும், மண்ணை ஆளும் பெண்களும், பெண்

விடுதலையின் ஒரு வளர்சிக்குறியீடு என்றுதான் பார்க்க வேண்டுமே தவிர, ஒட்டுமொத்தப் பெண் சமூகத்தின் முன்னேற்றமாகக் கொள்ள முடியாது.

இன்று பெண்கள் படிக்கிறார்கள், வேலைக்குப் போகிறார்கள், பொருளீட்டுகிறார்கள், முன்னிருந்தவரைக் காட்டிலும் இன்று பெண்கள் பல மடங்கு முன்னேறியிருக்கிறார்கள். உண்மைதான் மறுப்பதற்கு இல்லை. ஆனால், பெரியார் முன்வைத்த பெண் விடுதலை என்பது இவைபோன்ற புறவய எல்லைகளோடு நின்றுவிடுவது அன்று. அகம்சார்ந்த “சிந்தனையிலும் விடுதலை” பெற்றவர்களைப் பெண்கள் விளங்க வேண்டும் என்பதே பெரியாரின் முழுமையான பெண் விடுதலைக் கோட்பாடாகும்.

சரி, அது என்ன சிந்தனையில் விடுதலை?

வேலை முடிந்ததும், வண்டியில் பூட்டப்பட்டிருக்கும் மாடுகளை நுகர்த்தடியில் இருந்து விடுவித்து, அதன் முதுகில் தட்டித் தள்ளினால்தான் அவை அங்கிருந்து நகர்ந்து செல்லும். இல்லையென்றால், தான் இன்னும் நுகர்த்தடியில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்னும் உணர்விலேயே நின்று கொண்டிருக்கும். இதைத்தான், மூளையை அதாவது சிந்தனையை அடிமைப்படுத்துவது என்று சொன்னார் பெரியார்.

என்னதான் படித்திருந்தாலும், தான் ஒரு பெண், ஆணுக்கு அடங்கியவன் என்பது உள்ளிட்ட கற்பிக்கப்பட்ட கருத்தியல்களிலிருந்து விடுபட்டு, சுயமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்குவதுதான் சிந்தனையில் விடுதலை என்பது.

என் மகள் படித்த பள்ளியில் (இருபாலர் பள்ளி) நடந்த ஒரு விழாவில், சிறப்பு அழைப்பாளராகக் கலந்து கொண்ட ஒருவர் (தனிப்பயிற்சி நிறுவனம் நடத்துகின்ற ஊர் ஆண்) இப்படிப் பேசினார்...

“பெண்கள் உயர்கல்விக்கான துறையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். மாலை 5 மணிக்கெல்லாம் வீட்டிற்கு வந்துவிடுவது போன்ற வேலை நேரம் கொண்ட துறைகளையே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், குழந்தைகளைக் கவனிக்க முடியாது, வீட்டு வேலைகளைச் சரியாகச் செய்ய முடியாது, குடும்ப வாழ்க்கை சிக்கலாகிவிடும்”

இவர் சொல்வதுபோன்று, சிக்கலே இல்லாமல் குடும்பம் நடத்துகின்ற பெண்களுக்கு மட்டுமே இந்த நாட்டில், ‘குடும்பப் பெண்’ போன்ற பட்டங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. பல்கலைக் கழகப் பட்டங்களைக் காட்டிலும், இந்தப் பட்டங்களே பெண்ணுக்குப் பெருமை தரக்கூடியவை என்பதை வலியுறுத்த, பெண்கள் நடித்து, பெண்களே இயக்குகின்ற, தயாரிக்கின்ற சின்னத் திரைச் சித்திரங்கள் ஏராளமாக வலம் வருகின்றன. ஏற்கனவே சீதைக் கதையையும், கண்ணகி கதையையும் சொல்லிச் சொல்லி வளர்க்கப்பட்ட பெண்கள், மனச்சிறைக்குள் போய்த் தாங்களாகவே கதவைச் சாத்திக் கொள்கின்றனர்.

பொதுவாக நம் நாட்டில், ‘இல்லத்தரசிகள் உண்டு

- இல்லத்தரசர்கள் கிடையாது ; கற்புக்கரசிகள் உண்டு - கற்புக்கரசர்கள் கிடையாது ; குடும்பப் பெண்கள் உண்டு - குடும்ப ஆண்கள் கிடையாது ; மலடிகள் உண்டு - மலடன்கள் கிடையாது ; விதவைகள் உண்டு - விதவன்கள் கிடையாது ; விபச்சாரிகள் உண்டு - விபச்சாரன்கள் கிடையாது - இப்படி எல்லாச் 'சிறப்பு'களையும் பெண்களுக்கு மட்டுமே உரித்தாக்கி இருக்கிற பெருந்தன்மைமிக்க சமுதாயம் இது.

எந்தவோர் ஆணும், 'அய்யகோ, என்னால் குடும்பப் பொறுப்புகளைச் சரியாகச் செய்ய முடியவில்லையே, என் மனச்சாட்சி என்னைக் கேள்வி கேட்கிறதே, நான் வேலையை விட்டுவிட்டு, என்னுடைய குடும்பக் கடமைகளைக் கவனிக்கப்போகிறேன்" என்று ஒரு பேச்சுக்குக் கூட சொல்வதில்லை. சரி, போகட்டும். வீட்டு வேலைகளையாவது சரிபாதியாகப் பகிர்ந்து கொள்வோமே என்ற குறைந்தளவு நியாயத்தையாவது செய்ய முன்வருகிறார்களா என்றால், பெரும்பாலும் இல்லை. அண்மையில் என்னோடு, தொலைக்காட்சி விவாதம் ஒன்றில் கலந்து கொண்டவர், 'இப்ப இருக்கிற பொம்பளைங்க, ஆம்பளைங்கள வீட்டு வேலை செய்ய வைக்கிறாங்க. வேலைக்குப் போறதுனால், நா பாதி வேலையை செஞ்சா, நீ பாதி வேலையை செய்யின்னு பெண்ணுரிமை பேச ஆரம்பிச்சிடுறாங்க' என்றார். இது மனித உரிமை. மனித உரிமைதான் பெண்ணுரிமை என்று அவருக்குப் புரிய வைப்பதில், பண்பாடு, கலாச்சாரம் எனப் பல தடைகள் குறுக்கே நிற்கின்றன.

கேட்டரிங் படிப்பு படித்துவிட்டு, பெரிய உணவு விடுதிகளில் உணவு தயாரிப்பாளர்களாகப் பணியாற்றுகின்ற ஆண்கள், வீட்டில் மனைவிக்கு உடல்நலமில்லாத சூழலில் கூட, சமையல்கட்டுப் பக்கம் போவதில்லை என்கிற 'ஆண்மை'ச் செறுக்கோடு இருக்கிறார்கள். கணவன் மருத்துவராக இருந்தாலும், வீட்டில் குழந்தைக்கு உடல்நலமில்லை என்றால், அலுவலகத்தில் அனுமதி கேட்டோ, விடுப்பு எடுத்தோ மனைவிதான் குழந்தையைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். பெண்களும் இப்படிப்பட்ட மனநிலையோடு வாழப் பழகிக் கொள்கிறார்கள். 'வந்ததும் ஓடுறியே, ஒரு ரெண்டு நாள் தங்கிட்டுப் போயேண்டி' என்று அம்மா வீட்டில் ஆசையோடு சொன்னாலும், 'அய்யய்யோ, நா இல்லாட்டி அவருக்கு எந்த வேலையும் ஓடாதும்மா... நா கெளம்புறேன்' என்று சொல்லும் பெண்ணுக்குத் தெரியும், தான் இல்லாவிட்டாலும் எல்லாம் நடைபெறும் என்று. இருந்தும், பொதுப்புத்தியில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கும், இல்லத்தரசிக்கான இலக்கணம், அவளை அப்படி ஓட வைக்கிறது.

ஆனால் ஆண்களில் பெரும்பான்மையும், 'எம் பொண்டாட்டி ஊருக்குப் போய்ட்டா...எம் பொண்டாட்டி ஊருக்குப் போய்ட்டா...' என்று துள்ளிக் குதிக்கும் ஜனகராஜ்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

கணவன் வேலைக்குப் போவது, குடும்பத்தின் நலனுக்காக என்றால், மனைவி வேலைக்குப் போவதும் குடும்பத்தின் நலனுக்காகத்தான். இருவரின் நோக்கமும் ஒன்றுதான் என்று ஆகும்போது, மனைவியின் வேலை மட்டும் குடும்பப் பொறுப்புகளுக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்பது எப்படிச் சரியாகும்? ஆண் என்பதாலேயே, ஓர் ஆணால், தன் வாழ்க்கையின் எந்த நிலையிலும்

குடும்பம், மதம், சாதி, சமூகம் என அனைத்துமே ஆணுக்கானதாக இருக்கிறது. அதற்குள் பெண் தனக்கான இடத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள கடுமையாகப் போராட வேண்டியுள்ளது. தனக்குரிய தேவைகள் தன்னுடைய சக உயிருக்கும் தேவையாக இருக்கும் என்னும் எளிய உண்மையை ஒவ்வொருவரும் உணர முன்வரவேண்டும்.

தன்னுடைய அடையாளத்தை இழந்து விடாமல், தனக்கான அனைத்தையும் பெற்றுக் கொள்ள முடிகிறது. பெண் என்பதாலேயே, வேலைக்குக் கூட குற்ற உணர்வில்லாமல் போக முடிவதில்லை. இதைத்தான் 'மூளையில் போடப்பட்ட விலங்கு' என்றார் தந்தை பெரியார்.

கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்த விலங்கு, பெண் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சமூகம் வகுத்துவைத்த விதிகளால் பூட்டப்பட்டுள்ளது.

கணவனைக் கூடையில் வைத்து, தாசி வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டது வரை, பண்ட பாத்திரம் போல் சந்தையில் கூவி தன்னை விற்கவிட்டது வரை, கணிகையரிடம் கைப்பொருள் அனைத்தையும் இழந்து வருபவனிடம், காலில் இருந்த சிலம்பையும் கழட்டி கொடுத்தது வரை, கணவனின் முட்டாள்தனத்தில் முளைத்த சந்தேகமாக இருந்தபோதும், தன்னை நிரூபிக்கத் தீக்குளித்தது வரை - பெண்களின் இடம் இந்தச் சமூகத்திற்கு மிகவும் வசதியானதாகவே இருந்தது.

என்றைக்குத் தன்னுடைய இருத்தலைப் பற்றிய தன் மதிப்பீட்டுச் சிந்தனைப் பெண்களிடம் ஏற்பட்டதோ, அன்றிலிருந்து அவர்கள் இந்தச் சமூகத்திற்குப் பிரச்சினைக் குரியவர்களாய் ஆகிப்போனார்கள். அவர்களை மீண்டும் தன் கட்டுக்குள் கொண்டு வருவதற்குப் பல்வேறு ஆயுதங்களை இந்தச் சமூகம் கையில் எடுக்கிறது. சாதிப் பெருமை, மதக் கட்டுப்பாடு, குடும்ப மானம், கலாச்சாரம், பண்பாடு போன்ற இன்னும் பலப்பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு, பெண்ணின் மீது வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்து விடுகிறது. அந்த வன்முறையானது, உடல் மீதானதாகவோ, உளவியல் சார்ந்ததாகவோ இருக்கிறது.

ஒரு பெண்ணின் முன்னேற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் அவள் இருக்கின்ற இடம், எடுக்கின்ற முடிவுகள் என்பவை, சமூகம் அல்லது குடும்பத்தோடு தொடர்புடையதாகவோ அல்லது அவற்றின் நீட்சியாகவோ மட்டுமே இருக்கும்வரை அந்தப் பெண்ணின் பாதுகாப்பு உறுதி செய்யப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கும். மாறாக, அப்பெண்ணின் சுய சார்புக்குரியதாக இருக்குமேயானால், அவள் மீது இந்தச் சமூகம் நிகழ்த்தும் வன்முறையை அவள் எதிர்கொண்டே ஆக வேண்டும்.

ஒரு பெண் வேலைக்குப் போவது, குடும்பத்தின் பொருளாதார தேவை சார்ந்தது. எனவே, இரவு நேர வேலையாக இருந்தாலும் போய் வரலாம். அதில் ஒன்றும் சிக்கலில்லை. ஆனால் இரவு 9 மணிக்குத் தன் ஆண் நண்பரோடு பேருந்தில் பயணிக்கக் கூடாது. அப்படிப்

பயணிக்கும் பெண், பாலியல் வன்புணர்வு செய்யத் தகுதியானவள். கலாச்சாரப் பெருமைமிகு இந்திய திருநாட்டின் தலைநகர் தில்லியில், ஓடும் பேருந்தில், கூட்டு வன்புணர்வுக்கு ஆளாகி உயிரிழந்த மாணவியின் நிலை நமக்கு அதைத்தானே உணர்த்துகிறது. தென் தமிழகத்தில், பள்ளிச் சீருடையுடன், புத்தகப் பை அருகில் இருக்க, இறந்து கிடந்தாளே புவனா - சேலம் சதிராயம்பாளையத்தில் 10 வயது குழந்தை 5 பேரால் பாலியல் வன்கொடுமை செய்யப்பட்டு, கால்களுக்கிடையே ரத்தம் வழிந்தோட மருத்துவமனை படுக்கையில் பிணமாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்தாளே - சிறுமியாக இருந்தாலும், பெண்ணை உடலாக மட்டுமே பார்க்கின்ற ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் அழுகிப் போன சிந்தனையின் குறியீடல்லவா அக்காட்சிகள்.

ஒரு பக்கம் பெண்ணை வெறும் உடலாக மட்டுமே பார்க்கும் இச்சமூகம், மறுபக்கத்தில் சாதித் தூய்மையைக் காக்கின்ற அடையாளமாக வைத்திருக்கிறது. பெண்ணின் வழியாகச் சாதிக் கலப்பு நடந்துவிடக் கூடாது என்பதில் மிகக் கடுமையான போக்கைக் கொண்டுள்ளது. விளைவு சாதிவிட்டுச் சாதி காதலித்துத் திருமணம் செய்யும்போது, 'கவுரவக் கொலை'யைச் செய்து, சாதிச் சமநிலையை பேணிக் கொள்ள நினைக்கிறது. ஒரு பெண் தான் வாழவேண்டிய இடத்தை, வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கின்ற உரிமையை தன்னிடம் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஒரு வேளை அப்படி நடந்தால், மகா பஞ்சாயத்துக் கூடும். 50 ஆயிரம் ரூபாய் தண்டம் விதிக்கப்படும் அல்லது 13 பேர் கொண்ட கும்பல் அவளுடன் உடலுறவு கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்ப்பளிக்கப்படும்.

இத்தனை அநீதிக்கும் நியாயம் கேட்கப் புறப்பட்டால், நம் முன்னால் நீதி வருவதில்லை, மாறாக முட்டியை உயர்த்திக் கொண்டு கேள்விகள்தான் வருகின்றன. அவள் ஏன் இரவு 9 மணிக்குத் தன் நண்பரோடு பேருந்து நிறுத்தத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள்? அவள் எதற்காக ஆண்களைக் கவரும் விதத்தில் உடை அணிந்திருந்தாள்? தாழ்த்தப்பட்டவளான அவள் எப்படி உயர்சாதிப் பையனோடு பழகலாம்? சேர்ந்து வாழ ஆசைப்படலாம்? இந்தச் சமூகம் அனுமதிக்கின்ற எல்லைக்குள் நின்று, தனக்கானதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதைவிட்டுவிட்டு, சமூக வரம்புகளைத் தாண்டிப் பயணிக்க முயன்றால், பயணம் பாதி வழியிலேயே முடித்து வைக்கப்படும்.

பெண் என்றால்...இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் எனப் பல விதிமுறைகள் இங்கே வகுக்கப் பட்டுள்ளன. முதலாவது அவள் ஓர் ஆணின் தேவைகளுக்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அவனுக்கு அடங்கி நடக்க விதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். எனவே ஓர் அடிமைக்கு சய உரிமை இருக்கக் கூடாது. அந்த ஆணின் விருப்பங்களை நிறைவு செய்வதே, பெண் என்னும் பெருமையைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் வழி. இதிலிருந்து ஒரு பெண் இம்மியளவும் அகன்று விடாமல், சாதி, மத, சாத்திர, சடங்குகள் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்கின்றன. குடும்பமும், திருமணமும் இந்தப் 'பண்ணிய காரியத்தில்' காலம் காலமாக மிகப்பெரிய பங்காற்றி வருகின்றன.

இன்றைய நவீன சூழலில், ஊடகங்கள் மேற்சொன்ன அனைத்திற்கும் காட்சி வடிவம் கொடுத்துக்

கொண்டிருக்கின்றன. திரைப்படங்கள், அச்ச ஊடகங்கள், தொலைக்காட்சி என அறிவியல் கொடைகள் அனைத்துமே, ஆணின் நுகர்வுக்கான பண்டம் என்பதாகப் பெண்ணைச் சித்தரிப்பதில் சிறிதும் வெட்கப் படுவதில்லை. இந்த ஊடகங்களின் தாக்கம்தான் சமூகத்தில், பெண்களின் மீதான கேலி, கிண்டல், பாலியல் வன்முறைகளாக வெளிப்படுகின்றன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

“நூறா யிரக்கணக் காகச் செவலிட்டிடு

நூற்றுக் கணக்காய்த் திரைப்படம் ஆக்கினர்

மறான எண்ணத்தை மட்டக் கதைகளை

மக்களுக் கீந்தனர் அண்ணை - அது

தக்கது வேர்புகல் அண்ணை” என்று கேட்கிறார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். கோடிக்கணக்காக பணத்தைக் கொட்டி, அதில், 'அடிடா அவள...ஓதடா அவள்' என்று மட்டக் கதைகளைச் சொல்வதற்கா, படத் தொழில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்?

தன் பக்கமுள்ள நியாயத்தைச் சொல்ல, ஒரு பெண் ஆணித்தரமாக வாதிட்டால், என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு இத்தனை ஆணவம் கூடாது, தன்னுடைய விருப்பம் இதுதான் என்று உறுதிபட வெளிப்படுத்தினால் ஒரு பெண்ணுக்கு இத்தனை திமிர் ஆகாது என்று திரைப்படங்களில் காட்டப்படும் வசனங்கள், நடைமுறையில் இன்னும் அழுத்தமாக எதிரொலிக்கின்றன. நடத்தை, ஒழுக்கம், கற்பு என்னும் கற்பிதங்கள் அனைத்தும் பெண்ணின் மீது ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ள இந்தச் சமூகத்தில், அவற்றை எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்கும் பெண், 'நடத்தை' சரியில்லாதவள், 'ஒழுக்கம்' கெட்டவள், 'கற்பில்லாதவள்' ஆகிவிடுகிறாள். ஆணுக்கு நிகராக வேலைக்குப் போகிறாயா, போ... கொடுக்கப்படும் வேலையை மட்டும் பார்த்துவிட்டு, ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொள். அதற்கு மேல் போக எத்தனித்தால், சிறகுகள் வெட்டப்படும் என்று அச்சுறுத்துகிறது இந்தச் சமூகம்.

குடும்பம், மதம், சாதி, சமூகம் என அனைத்துமே ஆணுக்கானதாக இருக்கிறது. அதற்குள் பெண் தனக்கான இடத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள கடுமையாகப் போராட வேண்டியுள்ளது. தனக்குரிய தேவைகள் தன்னுடைய சக உயிருக்கும் தேவையாக இருக்கும் என்னும் எளிய உண்மையை ஒவ்வொருவரும் உணர முன்வரவேண்டும். பெண் என்பவள் ஆணைப்போலவே அத்தனை பலத்தையும், பலவீனத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள ஓர் உயிர்.

சாதி ஆதிக்கமும், மதவாதமும் எப்படிப் புதுப்புது வடிவங்களை எடுத்து, தம்மைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனவோ, ஆணாதிக்கமும் அப்படியே தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு வருகிறது. “ஆண்...

ஒவ்வொரு வீட்டிலும்

ஒரு பார்ப்பான்”

என்று திண்டுக்கல் தோழர் விஜி சொல்வார்.

ஆண்களின் மன அழுக்குகள் கழுவப்பட வேண்டும்! பெண்களின் மனச்சிறைகள் உடைக்கப்பட வேண்டும்!!

‘கருஞ்சட்டைப் பதிப்பகம்’ வெளியீடு செய்த ‘கோட்சேயின் துப்பாக்கி பத்திரமாயிருக்கிறது’ - என்ற நூலிலிருந்து

எச்சில் தொட்டி

“எல்லாம் சரிதான்க்கா ஆனா ஊர் ஓலகம் சாதி சனம் னு நெனைச்சி பாத்தா நெசமாவே ஒரு பயம் வருதுக்கா!”

“எதுக்குடி பயப்படுற நாம திருடல பொய்பேசல மத்தவங்க சொத்த புடுங்கி திங்க ஆசப்படல. உனக்கு ஒரு உண்மைய சொல்லட்டுமா பொடவைக்கு ஒருத்தன்கிட்ட பவுனுக்கு ஒருத்தன்கிட்ட கைச்செலவுக்கு ஒருத்தன்கிட்ட போறவளுகளும் நம்ம ஊர்ல இருக்காளுக தானே?”

“ஆமாக்கா”

“புருசன்காரனுக கூத்தியா கள்ளனா இருந்தாலும் சகிச்சிகிட்டு வாழறவங்க எத்தனபேரு. இங்க எல்லாத்தையும் தப்பு சொல்லல. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைங்க அப்படி அவங்கள தள்ளுது ஆனோ பொண்ணோ சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை அமையறவரைக்கும் எல்லாருமே யோக்கியமாத்தான் பேசுவாங்க”

“தோ நம்ம பக்கத்து வீட்டு ஜெயந்திய எடுத்துக்க அவ புருசன் ஒரு கூத்தியா கள்ளன். அவளுக்கு அது நல்லாவே தெரியும். உண்மை நெலவரம் என்ன அவ புருசனால ஒருத்தியக்கூட முழுசா ஏதும் பண்ணமுடியாது மருந்து கடைல மாத்திரைய வாங்கிட்டு வந்து அட்ட அட்டை யா வுட்டுக்குள்ள ஒளிய வைச்ச தின்னுக்கிட்டு இருந்தான். அந்த மாத்திரைய தின்னாத்தான் இவனுக்கு எழும்பவே செய்யும் ஆனா அவன் பேசறதை பாரு பெரிய ரப்பு மயிராத்தான் பேசுவான்.

ஒருநா ஜெயந்தி வுட்ட சுத்தம் பன்றப்போ அட்டை கணக்குல மாத்திரைய பாத்துட்டா அவ படிக்காத முண்ட. எதுக்கு இந்த மாத்திரைய அவளுக்கு புரியல பக்கத்து வீட்டு லதாவ கூப்பிட்டு கேட்டிருக்கா,

லதா படிச்ச பொண்ணு பட்டுனு ஒடைச்சுபுட்டா ‘இந்த மாத்திரைய ஆம்பிளைங்க சமாச்சாரம் வேலை செய்யறதுக்கு க்காறு சொல்லிபிட்டா.

அதுல இருந்தே ஜெயந்திக்கு சந்துருமேல ஒரு எனக்காரம் ஏன்டா மயிறு எந்திரிச்சி நிக்கவே வக்கில்ல நீயெல்லாம் என்ன எப்ப பாத்தாலும் அடிக்கற ஒதைக்கற னு

சந்துருவோட சொந்தக்காரப்பையன் சிவா வை சேத்திக்கிட்டா ஆறுமாசம் ஒருவருசம் கழிச்ச ரெண்டுபேருமே மாட்டிக்கிட்டாங்க. இவன் அவளை அடிக்கப்போயி கண்ணாடில கைய குத்தி இவனோட கை நரம்பெல்லாம் துண்டாகி சாகக்கெடந்து பொழைச்சான். வீராப்பா அவ மூஞ்சில முழிச்சாகூட ஆவாதுனு ஒதுக்கி வைச்சிருந்தான்.

என்ன பன்றது பொறந்தது ரெண்டும் பொட்டபுள்ளையா போயிருச்சனு ஊர் சனமெல்லாம் சமாதானம் பேசி சேத்துவைச்சாங்க மறுபடியும் இப்ப ஒரு பையன் அஞ்ச வயசாகுது.

அதோட அவனும் திருந்துன பாடில்ல மறுபடியும் அந்த டிக்கடைக்காரி மீனா கூட ரொம்ப பழக்கவழக்கமா

இருந்தான் இவளுக்கு மறுபடியும் பழைய மாதிரி வேதாளம் முருங்க மரத்துல ஏற ஆரம்பிச்சுடுச்சு. சந்துருவோட உயிர் நண்பன் னு ஒரு பையன் சுத்துவானே அவன தெரியுமா?”

“ஆங் தெரியும்க்கா அந்த பையன்பேரும் சிவா தான்”

“ஆங் உடறாத அவனேதான் அவன் வீட்டுக்கு போக வர இருக்கையில் அவன்கிட்ட இவனோட வண்டவாளம்லாம் அடிக்கடி சொல்லிஇருக்கா!”

அவனும் நண்பனாச்சே இதை பத்தி நாம கண்டுக்கவே கூடாது னு விலகி விலகி போயிருக்கான்.

ஒருவாட்டி அவ புருசன்காரன் கொடுமை பொறுக்கமாட்டாம் ஜெயந்தி புள்ளைங்க மூனையும் கூடனிக்கிட்டு சாகறன்னு கௌம்பிட்டா. பொறவு சிவா விசயம் தெரிஞ்சு அவளுகன அவங்க வீட்ல கொண்டுபோய் விடிய விடிய வைச்சிருந்து புத்திமதி சொல்லி அனுப்பி வைச்சிருக்கான் ஆனாலும் இவளுக்கு சிவாமேல இருந்த அந்த ஈர்ப்பு கொறையல.

ஒரு தபா சந்துரு வெளியூர் போனப்ப இவன் அவங்க பையனுக்கு பொறந்த நாளுன்னு கேக் துணிமணிலாம் வாங்கிட்டு வீட்டுக்கு போயிருக்கான். அவ ஒரே புடிவாதமா என் புருசனுக்கு அடிக்கடி நெஞ்ச வலி வருதுனும், அந்த மாத்திரைய தின்னாத்தான் அவனால முடியுதுனும் சொல்லி இவனை பலவந்த படுத்தியிருக்கா. இவனோ நானும் சந்துருவும் 20 வருசத்து நட்பு உன்னால எங்க நட்பு கெட்டுப்போயிறக்கூடாது னு அவளை ஒரு அறை விட்டுட்டு

இந்த விசயத்தை இதோட விடு நானும் யார்கிட்டயும் சொல்லமாட்டேன் நீயும் சந்துருகிட்ட சொல்லாதனு கண்டிசன் பன்னிட்டு வெளிய வந்துட்டான்.

அந்த பாவி மவ என்ன நெனைச்சாலோ தெரியல சந்துருகிட்ட போன் பன்னி ஒன்னோட சிநேகிதன் என்கிட்ட தப்பா நடக்க பாக்குறானு சொல்லிப்புட்டா. அந்த குடிக்காரனும் இவனை வாய்க்கு வந்தபடிலாம் ஓயா ஒம்மா

னு பேசி இருவது வருசத்து நட்பே கெட்டுப்போச்சி.”

“பஸ்டேண்ட்லாம் ஏறங்கு” என கண்டக்டர் விசிலை அடித்தார்.

“வாபுள்ள ஒரு டி குடிச்சிபுட்டு போவலாம்”

“சரிக்கா”

மையைக் குடித்து அரக்கபறக்க நடந்தனர் நகர்ப்புறத்தை ஒட்டிய தெரு ஒன்று. ஆளாளுக்கு அவரவர் வேலையை பார்க்க அவசர அவசரமாய் மக்கள் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

மக்கடை பெஞ்சில் அமர்ந்தபடி பீடியை இழுத்துக்கொண்டு பத்திரிகை செய்திகளை கொஞ்சம் பேர் அரசியல் சலசலப்புகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

மக்கடைகளில் பக்திபாடல்கள் ஒலித்துக்கொண்டு இருந்தது.

மருதமலைக்கு நீங்க வந்துபாருங்க ஈசன் மகனோடு மனம்விட்டு பேசிப்பாருங்க தீராத நோய்களெல்லாம் தீர்ந்து போகுங்க அப்படி தீராவிட்டால் வந்து என்னைக்கேளுங்க என பாடல் முழங்கிக்கொண்டு இருந்தது.

“இதபாடுனவன் மட்டும் என்கையில் கெடைச்சா செருப்பு பிய்ய பிய்ய அடிக்கணும்டி. எங்கப்பன் புற்றுநோய் வந்து ஏறாத ஆசுபத்திரி இல்ல ஏறாத கோயில் கொளம் இல்ல. கோயிலுக்கு போனா நோவு தீந்துபோவுமனா என்ன மசருக்குடி இத்தன ஆசுபத்திரி கட்டறாணுவ.” என பற்களை நற நறவென கடித்தபடி திட்டிதீர்த்தாள் செல்லாயி

“விடுக்கா நம்ம பொறப்பு அப்படி...” என புலம்பியபடியே வந்து சேர்ந்தனர்.

ஒரு மேய்ந்த கொஞ்சம் பழைய வீடு கொஞ்சம் நீள அகலங்களோடு விஸ்தாரமாய் கம்பீரமாய் நின்றது அந்த வீடு

“அம்மா அம்மா” என குரல் கொடுத்தாள் செல்லாயி.

“தோ வாரன்” என்றபடி நன்கு சிவத்த கணத்த உடலோடு கண்ணாடி அணிந்த அந்த 45 வயது மதிக்கத்தக்க விஜயா வந்தாள்.

“வா செல்லா. என்ன இன்னைக்கு காலம்பற ரொம்ப நேரத்துலயே வந்துட்ட உள்ள வா டி காபி எதும் குடிக்கறியா?”

“வேணாம்மா”

“சரி உட்காரு”

“நான் சொன்னேன்லமா எஞ்சொந்தக்காரப்பொண்ணு னு இவதான்”

“ஓ... சரி செல்லா. சொல்றேன்னு கோவிச்சுக்காத நம்ம பொழப்ப பத்தி ஒனக்கு தெரியும். இங்க வரவனுச ஒரு நா பாத்ததையே அடுத்தநா பாக்க மாட்டேங்கறானுவ. ஒடம்பு கலர்னு பல நொட்ட சொல்லுவானுவ இந்த பொண்ணு பாவம் கறுத்துபோய் எலும்பும் தோலுமா இருக்கறா. கொஞ்சமாவது மினுக்குனாதான் இங்க வேலையாவும் ஒனக்கே நல்லா தெரியும். இது வேலைக்காவது. நீ அந்த பொண்ண போவசொல்லிடு.”

“அம்மா பாவம்மா நான் ஏற்கனவே சொன்னேனில்ல அவ குரன்வளைய நெருக்கி பிடிக்கற அளவு பிரச்சன அவளுக்கு நானோ அல்லது நீங்களோ எதும் உதவுனாத்தான் உண்டு.”

“ம் சரி கொஞ்சம் பொறு கண்களை மூடி யோசித்தாள்.” விஜயா

“ஓம்பேர் என்னமா?”

“ராணிங்க” என்றாள் செல்லாயி. சொல்லிக்கொடுத்ததை போலவே தடுமாறாமல் பெயரை மாற்றிச் சொன்னாள்.

“ப்ச் பேரை ராணி னு வச்சிகிட்டு என்ன பன்றது பொழப்பு ஒனக்கு இப்படி ஆயிடுச்சே”

“சரி ஒன்னு பண்ணு ராணி...”

“இங்க வர போறவனுச பாத்துக்க நெறையபேர் இருக்காங்க. ஒனக்கும் ஒன்னோட ஒடம்பு அமைப்புக்கும் அது ஒத்துவராது. வர கஸ்டமருங்க ரெண்டுநா மூணு நா தங்கற மாதிரி வருவானுச. அவனுசளுக்கு நேரத்துக்கு சமைச்ச கொடுக்கணும் கறி மீனு-னு கேப்பானுவ. சமயத்துக்கு சுடுதண்ணி வச்ச தரணும் தேவைப்பட்டா கடைக்குபோயி அவங்களுக்கு தேவையான சிகரெட் தண்ணியெல்லாம் கூட கடைப்பக்கம் போயி வாங்கியாரணும் சரியா ஒன்னால அப்படி வேலை பாக்க முடியுமா?”

“செய்யறேன்மா எம்புள்ளைங்க பசியாறணும் நீங்க பெரிய மனசு பன்னுனிங்களே கடவுளாட்டம் அது போதும்மா எனக்கு.”

“அடி போடி கடவுளாவது மசுறாவது. கடவுன்னு ஒருத்தன் இருந்தா ஏன்டி இப்படி தேவடியா தொழில் பண்ணி பொழைக்கறத வேடிக்க பாக்கறான்.

சரி உடு செல்லா உன்னபத்தி எல்லாமே சொன்னா மாசம் ஆறாயிரம் சம்பளம் வாங்கிக்க ஒனக்கு இங்க எந்த பிரச்சனையும் வராது. எதாச்சும் ஒரு நேரத்துக்கு போலீசுக்காரனுவ வருவானுவ வந்தா நீயெதுக்கும் கவலைப்படாத அத நா பாத்துக்கறேன்.

இந்தா புடி இதுல பத்தாயிரம் பணம் இருக்குது போயி மொதல்ல கொழந்த குட்டிகளுக்கு நல்ல சோறு சாறு ஆக்கிப்போடு பொறவு பேசிக்கலாம்.”

கண்களில் நீர் ததும்ப கைகள் நடுங்க பணத்தை வாங்க கையை நீட்டினாள் ஒருமுறை செல்லாயியைப் பார்த்தாள்.

வாங்கிக்கோ என்பது போல தலையாட்டினாள்.

பணத்தை பெற்றுக்கொண்டு நேரடியாக விஜயாவிள் காலில் விழுந்தாள்.

ஏய் ராணி என்ன பழக்கம் இது காலுல விழுந்துகிட்டு என தூக்கி நிறுத்தினாள்.

“ஆங் செல்லா இன்னிக்கு ஏதோ புது இன்ஸ்பெக்டர் ரெய்டு வரானாமா அதனால் கஸ்டமர் யாரையும் வர வேணாம்னு சொல்லிப்பட்டேன். நீ ராணிய கூட்டிகிட்டு கெளம்பு நாளை கழிச்ச சொல்லும்போது ராணிய கூட்டிகிட்டே வந்துரு.”

“சரிம்மா” என்றாள் செல்லாயி

கண்ணீரோடு கையெடுத்து கும்பிட்டு ராணி செல்லாயி இருவரும் கிளம்பினார்கள்.

பஸ்ஸ்டாண்ட் வந்தவுடன் “அக்கா மொதல்ல எம்புள்ளைங்களுக்கு நல்ல துணி மணி எடுக்கணும்க்கா” என்றாள்

“சரி வாபோலாம்” என துணி மணிகளை எடுத்துக்கொண்டு புள்ளைங்க கறி கறி னு அலையா அலையுதுக்கா என்று கறி காய் எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு ஊருக்குப் போகும் பஸ்சுக்காக நின்றார்கள்.

– தொடரும்

‘வேலாயி’

வாக்கப்பட்ட ஊர்ல இருந்து
மூணு புள்ளைகளோட வாழாவெட்டியா
வந்தவதான் நம்ம வேலாயி;
வரும்போதே மூணு புள்ளையோட
வைராக்கியத்தையும் சேர்த்தே
கொண்டு வந்தவ!

பொறந்தவீட்டு திண்ணையில்
நாலு தென்னங்கீத்து மறைப்புதான்
அவளுக்கும் அவ புள்ளைங்களுக்கும்
பழக்கடையானது; கூடவே அவள்
தன்னம்பிக்கையும் சேர்ந்தே வாழ்ந்தது!

கட்டுனவனே வச்சி கஞ்சி ஊத்த
துப்பில்லாதபோது அவன் கட்டுன
தாலிஎதுக்குனு தூக்கிவீசி எறிஞ்சிட்டு வந்தவ;
ஆத்தா வீடல் போட்ட குண்டுமணி
நகையை வித்துதான் ஒருசோடி
வெள்ளாட்டு குட்டிய தேவிகாபுரத்து
சந்தைல வாங்கிட்டு வந்தா!

அக்கம் பக்கத்து வீட்டு
கொல்லையிலேயோ இல்ல
கழனியிலேயோ கூலி வேலை செய்குச்சி
மூணு புள்ளைகளோட பசியாத்திட்டு
கால்வயிறு அரைவயிறு பசியோடுதான்
தெனமும் படுப்பா; சிலநேரம் ஈரத்துணிதான்
அவ பசியாத்தும்!

புள்ளைங்க படிச்சி பெரிய ஆளா
வரணும்னோ நல்லா சம்பாதிக்கணும்னோ
பள்ளிக்கூடம் அனுப்புல; ஒரு வேள
சாப்பாடாவது வயிறார உண்ணட்டுமேனுதான்
பள்ளிக்கூடம்
அனுப்புனா!

நாத்து நடவோ களையெடுக்கவோ
போற எடத்துல வெள்ளாட்டு குட்டி
ரெண்டையும் இடுப்புல கட்டி மேய்ச்சலுக்கு
கூடவே இழுத்துட்டு போவா; குட்டிங்க
ரெண்டும் அந்த பக்கமும் இந்த பக்கமும்

இழுத்துத் தள்ளும்,”கட்டுனவந்தான் என்
உயிர வாங்குனான்,இந்த சனியன்களும் என்
உயிரை எடுக்குதேனு “ திட்டிக்கினே
இழுத்துட்டு போவா!

கரம்புகாடலயோ வாய்க்கா மேடலயோ
கூட்டமடிச்சி கட்டிட்டு பக்கத்துல
அறுவடைக்கோ நாத்துநடவோ
கூலிவேலைக்கோ போயிடுவா;
சிலநேரம் கூட்டம் புடுங்கிக்கினு பக்கத்து
கழனியிலே பயிரெல்லாம் மேய்குச்சி
வச்சிரும் வெள்ளாட்டு குட்டி;
கழனிக்காரன் பார்த்துட்டா அவ்வளோதான்
பஞ்சாயத்துல தண்டம் கட்டிட்டுதான்
ஓட்டிட்டு வரணும்!

புவாயி இப்போலாம் அவ்வளவா
கூலி வேலைக்கு போறதுல்ல;
பெரிய ஆடுங்க குட்டி ஆடுங்க
அப்படி இப்படினு சேர்த்து ஒரு
முப்பது நாற்பது ஆடுகளா ஆயிருச்சு;
மாசத்துல ரெண்டு மூணு ஆடுகள
வித்துருவா; அத வச்சதான் குடும்பத்தையும்
பசங்க படிப்பு செலவையும் பாத்துக்குறா!

இப்போலாம் புவாயி ஒரு கையில்
தொரட்டிக் கொம்போடும் கையில்
குட்டி ஆட்டோடுதான் கரம்புக்காடல்
பார்க்க முடியும்; முள்ளேலி மரத்தாண்டயோ
நுணா மரத்தாண்டியோ
தழை அறுத்து போட்டுக்கினு இருப்பா;
எல்லா ஆடுகளும் “ம்ம்மானு” கத்திக்கினே
அவள சுத்திக் கெடக்கும்!

புவாயியோட மூத்தமகன் இப்போ
வாத்தியாராயிட்டான்;
நடுப்பையன் இஞ்சினியரிங்
படிச்சிட்டு பக்கத்து டவுனுலேயே
வேலைக்கு போயிட்டு வரான்;
சின்னவன் கல்லூரிக்கு போயிட்டு
வந்துட்டு இருக்கான்!

மூத்தமகன்தான் இப்படி பேச்சை
ஆரம்பித்தான்,”அம்மா இன்னும்
எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்த
ஒத்தத்திண்ணைல வாழப்போறோம்;நமக்குனு
ஒரு வீடு வேணாமா,நானும்
வேலைக்குப்போறேன்,

கூடவே இந்த
ஆடுகளையும் கொஞ்சம்
வித்து ஒரு வீடு
கட்டுவோம்னு”
சொன்னான்

காட்டுலயும் மேடலயும்
தன்னோடு
உயிரோடு உயிராக
இருந்த ஆடுகள
விக்க மனமில்லனாலும் இந்த
ஒத்தகுடிசைல எவ்வோ நாள்
காலத்த ஓட்டுறதுனு நெனச்சி ஆடுகள
விக்க சம்மதிச்சா;
புள்ளைகளுக்கும் காலாகாலத்துல
நல்லது கெட்டது நடத்துனுமேனு
மனச தேத்திக்கிட்டா புவாயி!

ஒண்ணகரத்து வியாபாரிகிட்ட
ஆட்ட ஓட்டிவிட்டு வந்த காசுல
கூடகொஞ்சம் கடனவுடன வாங்கி
ஒரு மெத்தைவூட வாங்கி மூணு
புள்ளைகளையும் கரைசேர்த்தி
விட்டா புவாயி!

தூரத்தில் கண்ணுக்குள் மறையும்
வரை “ம்ம்மானு” கத்திச்செல்லும்
ஆடுகளின் சத்தம் கசக்கி பிழிந்தது
மனதை; முந்தானை முழுதும்
கண்ணீர்த் திவலையின் ஈரங்கள்!

யாரோ ஓடிவந்து சொன்னார்கள்
“உன் வீட்டுக்காரன் குடிசைச்சி குடல்வெந்து
செத்து போயிட்டான்,ஒரு எட்டு வந்து
பார்த்துட்டு வந்து தாயி”
அப்படினு சொன்னான், அதைகேட்டு
வீட்டுக்கு பின்புறம் சென்றவன்
தலைமுழுகி வந்தான்!

விற்கப்படாத ஒரு சோடி குட்டி ஆடும்
தோளில் தொரட்டிக்கம்போடும்
கம்மாக்கரை நோக்கிப் பயணித்தது
எப்போதும் விட்டுவிடாத வைராக்கியத்தை
நெஞ்சில் சுமந்து புவாயியின் கால்கள்!

இப்போது சேதி சொல்ல வந்தவனோடு
ஊரும் சேர்ந்து பார்த்தது
அவள் கால்கள் பயணித்த தடத்தை!

மக்கள் ஜனநாயக முன்னேற்ற கழகம்

MAKKAL JANANAYAKA MUNNETRA KAZHAGAM

நன்றி! நன்றி!! நன்றி!!!

எந்தவொரு பின்புலமும் இன்றி எளிய இளைய சமுதாயத்தால் கடந்த வருடம் ஜனவரி 28 ஞாயிற்றுக் கிழமை மக்கள் ஜனநாயக முன்னேற்றக் கழகம் என்ற அரசியல் கட்சி மக்கள் மத்தியில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. எந்தவித ஆர்ப்பாட்டத்திலும் போராட்டத்திலும் பங்கேற்காத நிலையில் அதைத் தவிர்த்து உள்ள மக்கள் சேவை பணியை மட்டும் செய்து வருகின்றோம்.

பொது நிரோட்டத்தோடு பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் எங்களை இரண்டாம் ஆண்டில் பயணிக்கச் செய்து எங்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பல்வேறு அரசியல் கட்சியை சார்ந்த தலைவர்கள், அமைப்புகள், சங்கங்களின் தலைவர்கள், சமூக ஆர்வலர்கள் மற்றும் சமூக வலைதளம் மூலம் பேராசிரியர் அளித்து வரும் சகோதர சகோதரிகளுக்கும் மக்கள் ஜனநாயக முன்னேற்ற கழகத்தின் அனைத்து சகோதர சகோதரிகளின் சார்பில் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகள்!!!

எங்களது செய்திகள் மற்றும் விளம்பரங்களை உண்மைத் தன்மையோடு வெளிப்படுத்தி உற்சாகம் அளித்த மாண்புமிகு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், செய்தியாளர்கள் மற்றும் கைத்தடி மாத இதழுக்கும் எண்ணிலடங்கா நன்றிகள்!!!

இப்ராஹீம் பாதுஷா

- நிறுவனர் & தலைவர்

மக்கள் ஜனநாயக முன்னேற்ற கழகம்

தலைமை அலுவலகம்:

16, ராமகாலனி முதல் வீதி, தனலட்சுமி திரையரங்கம் பின்புறம், கொங்கு மெயின் ரோடு, திருப்பூர்-641607.

CONTACT: 90426 25725, 95851 16796, 80129 36465 MAIL ID: MJMKTAMILNADU2017@GMAIL.COM WEBSITE:WWW.MJMKTAMILNADU.COM

FB : MJMKTAMILNADU FB LIKEPAGE: மக்கள் ஜனநாயக முன்னேற்ற கழகம்

கிருஷ்ணா எலக்ட்ரானிக்ஸ்

டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்ஸ் Godrej Haier அப்ளையன்சஸ்

46-A, வெள்ளிமொட்டல் தெரு, கடலூர் - 2.

அலைபேசி : 93445 66999 போன் : 04142 - 289 636

மின்னஞ்சல் : wingodrej@gmail.com

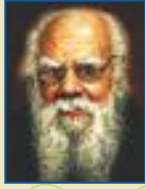
எலக்ட்ரானிக்ஸ் மற்றும் பர்னிச்சர்கள் வாங்கிட "கைராசியான நிறுவனம்"

விண் எலக்ட்ரானிக்ஸ் & பர்னிச்சர்ஸ்

122, 123 சங்கரன் தெரு, திருப்பாதிரிப்புலியூர், கடலூர் - 607 002.

அலைபேசி : 93445 66999 போன் : 04142 - 236 636

வாழ்க பெரியார்!

வளர்க பகுத்தறிவு!!

வாழ்க்கை இணையேற்பு ஒப்பந்த விழா அழைப்பிதழ்

வாழ்விணையர்கள் :
சி.லோக்கேஷ் - அ.பாரதி

இணையேற்பு நாள்:

பெரியார் ஆண்டு 140, (10/02/2019) ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 9.00 மணி அளவில்

இணையேற்பு இடம் :

“சின்னதுரை - பாஞ்சாலை, இலட்சுமி” இல்லம்,
செவத்தான்கொட்டாய், மாணிக்கனூர், பையூர், காவேரிப்பட்டணம் (வ), கிருட்டிணகிரி.

வரவேற்புரை :

மானிசு. மு.சி.அறிவழகன்,
ஆசிரியர், கைத்தடி மாத இதழ்.

தலைமை :

மானிசு. பெ.மதிமணியன்,
மாவட்ட தலைவர், தி.க, கிருட்டிணகிரி.

வாழ்க்கை இணையேற்பு ஒப்பந்த விழாவை
நடத்திவைத்து சிறப்புரை:

மானிசு. முனைவர். துரை சந்திரசேகரன்,
பொதுச்செயலாளர், திராவிடர் கழகம்.

நன்றியுரை :

சி.சிவபெருமான்,

கிளை கழக அமைப்பாளர், தி.க, மாணிக்கனூர்.

அங்குல உள்நோக்கி அழைக்கும்...

கிருட்டிணகிரி, தருமபுரி - கிளைகழக, ஒன்றிய, நகர, மாவட்ட
திராவிடர் கழக தோழர்கள், பொறுப்பாளர்கள்
& பாசமிசு உறவுகளும்... நேசமிசு நட்புகளும்....

திருமணம் என்பது வயது வந்த, அறிவு வந்த ஒரு ஆணுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் சம்மந்தப்பட்ட காரியமே
ஒழிய மற்ற யாருக்கும் வேறு எந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல.

- தந்தை பெரியார்

அழைக்க : 9972440873 / 8088261544

அச்சிடப்பட்ட செய்திநூல் அஞ்சல் - தனிச்சுற்று

FROM
ARIVAZHAGAN CM
Editor & Publisher
kaithadi Monthly
2/343, Kamalapuram Village
Mallikuttai Post,
Karimangalam
Dharmapuri - 635 205
Contact : 7373333078
kaithadimonthly@gmail.com

PRINTED MAGAZINE Book Post - PRIVATE CIRCULATION